

Giới thiệu Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!

Nó là Nguyễn Nhật Linh Chi, tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Gia. Từ bé nó đã được sống trong sự sủng ái của mọi người nhưng không vì thế mà tính cách trở nên chảnh chòe, điệu đà như những tiểu thư khác. Nó sở hữu một vẻ đẹp thần thánh khiến người đối diện không rời mắt. Tính cách khó đoán và độ quậy thì khỏi phải nói.

Số phận đã khiến cho nó và hần gặp gỡ và đến với nhau. Ai nhìn vào tình yêu của nó và hần cũng ngưỡng mộ vô cùng. Nhưng rồi liệu rằng tình yêu đó có vượt qua được sóng gió.

Những nhân vật khác mik sẽ giới thiệu sau nha! Giờ mik bắt đầu vô truyện thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Bầu trời trong xanh, ko khí trong lành, tiếng chim hót véo von nghe thật vui tai. Trong căn phòng lộng lẫy và sang trọng nọ, Linh Chi đang ngủ say sưa ko biết trời đất gì hết. Ánh nắng khẽ lượn qua khe cửa sổ chiếu nhẹ lên gương mặt hoàn mỹ của nó. Tư thế nó ngủ mới đáng yêu làm sao! Đẹp quá, xinh quá! Nhưng... hơi lạn.

"Tút TUT TUT"- Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi phá hỏng giấc mộng đẹp của nó. Chính vì thế nên chiếc đồng hồ tội nghiệp phải nhận lấy cái kết đắng.

"Bóp"- Nó thẳng tay ném chiếc đồng hồ đáng thương xuống dưới đất. Đây là chiếc thứ n đc nó cho hôn đất miễn phí nên giờ đã chất thành đồng. Ôi! Các em mới đáng thương làm sao!

-Đồ quý ám!- Nó lăm bầm rồi đâm đầu ngủ tiếp. Nhưng chưa đến 10s sau, nó giật mình choàng tỉnh rồi lồm cồm phi xuống đất nhặt đồng hồ lên xem.

-OMG! 7h30' rồi ư? - Nó hét toáng lên rồi vội vã đi làm vs cn. Chẳng qua là sáng nay nó phải đi nhận lớp ở trường mới, ngày đầu mà đến trễ thì mất mặt quá đi! May mà bác nó là hiệu trưởng nên có thể qua loa đc phần nào nhưng dù sao cũng phải nhanh lên thôi. Trễ 30' ơy. Nó vội vã lao ra đường bắt taxi đến lớp, ko thèm ăn sáng. M. ng đều đi làm hết nên ko ai đánh thức nó đc. Còn mấy ng giúp việc thì sợ ko dám bước vào. Trời ơi, hi vọng m thứ đều ôn. Ko thì nó độn thổ mất! Mới về Việt Nam tới qua thôi mà mới sáng đã gặp xui rồi. Ko biết cả ngày hôm nay sẽ ra sao nữa? Rồi cánh cổng mạ vàng rộng lớn của ngôi trường Royal cũng hiện lên trước mắt. Nó vội vã đưa tiền cho bác tài xế ko thèm lấy lại tiền thừa mà cấp tốc chạy nhanh vào trong trường. May quá, nó kịp giờ rồi! Suýt chút nữa là cánh cổng đc bảo vệ đóng lại. Thở phào nhẹ nhõm, nó lại phải lang thang trong ngôi trường rộng lớn tìm... Phòng hiệu trưởng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Nó đến trễ nên trường đã vào học từ lâu. May sao lúc này bác bảo vệ đóng cổng muộn nên nó mới có cơ hội chuồn lẹ vào trong. Nếu ko có khi bây giờ nó đang ở bên ngoài đếm ng qua đường rồi. Đi vòng quanh cái ngôi trường rộng lớn muốn chết này, cuối cùng cánh cửa to lớn nạm đá quý có biển đề trước cửa là: Phòng hiệu trưởng cũng đập vào mắt nó. Nó hớn hỡ lon ton chạy đến chuẩn bị tìh thần... đập cửa!!! Nếu là những h. sinh khác thì họ sẽ chuẩn bị tìh thần để gõ cửa, nhưng nó thì ngược lại, ổn định tâm lý để đập cửa. Quà là tr. học đặc biệt đó nha!

"1...2...3... và... RẦM!!!!!!"- Nó đếm nhầm rồi thực hiện cái kế hoạch có 1-0-2 ấy của mik. Sau đó, hiên ngang bước vào.

Thầy hiệu trưởng nghe thấy tiếng động đầy bạo lực thì khó chịu ngẩng mặt lên. Định ninh trog lòg rằng lát nữa sẽ trừng trị cái kẻ "ăn gan hùm" kia. Ấy vậy mà ngẩng mặt lên thấy nó lền lập tức thay đổi sắc thái: Từ tức giận chuyển sang vui sướng, ngỡ ngàng. Ông vui về bất chuyện:

-Ôi cháu gái yêu của ta, cháu mới về nc ư? Sao ko nghỉ thêm vài bữa rồi hăng đi học? - Thầy hiệu trưởng quan tâm

-Dạ, cháu muốn đi học hơn ạ!- Nó lễ phép trả lời kèm theo 1 nụ cười dễ thương.

-Vậy hả? Tốt lắm, ko hổ danh là cháu của ta! Nào, ta dẫn cháu đi nhận lớp. Ta đã sắp xếp sẵn rồi đó. - Thầy h. trưởng cười tươi xoa đầu đứa cháu gái cưng nói.

-Cháu cảm ơn bác ạ!-Nó cúi đầu cảm ơn rồi đi theo ông bác đến lớp của mik.

Con đường đến lớp nó thật dễ nhớ.Nhưng ko biết những ngày tháng ở đây có dễ dàng như vậy ko nữa?Để biết diễn biến tiếp theo,các bạn nhớ theo dõi truyện thường xuyên nhé!Cho comment ý kiến ở dưới đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tối lớp 11a1,thầy hiệu trưởng dắt nó vào trong. Cái lớp học đang ồn ào như chợ vỡ bỗng dừng im bất động đầy nghiêm trang, đến bà giáo già đang ngồi vắt chân chữ ngũ lướt facebook cũng phải vội vút ngay cái điện thoại đi đứng dậy như những học trò khác khi thấy "hiệu trưởng ư wí".Thầy hiệu trưởng khẽ ho một cái cảnh cáo rồi nói:

-Lớp mik có bạn mới, nhớ giúp đỡ bạn nghe chưa?

-Dạ rồi ạ!-Cả lớp đồng thanh.

Nghe xong câu nói đó, ng bác yêu của nó yên tâm bước ra ngoài. Trước khi đi ko quên nở một nụ cười tươi rói vs nó. Nó cũng cười lại rồi tiến lên bực giảng. Sau khi thầy hiệu trưởng đi, cả lớp lại loạn như ong vỡ tổ.Ai ai cũng trầm trồ khen ngợi trước vẻ đẹp của nó. Hường về nó, ánh mắt yêu có, ngưỡng mộ có và ghen tị cũng có. Ai bảo nó xinh quá làm chi!

-Em giới thiệu về bản thân mình cho các bạn biết đi!-Bà giáo già nói.

-Vâng.-Nó lễ phép với cô giáo rồi quay sang cả lớp nói:-Mik là Nguyễn Nhật Linh Chi, học sinh mới chuyển đến, hi vọng các bạn giúp đỡ! -Và miễn phí luôn cho mng một nụ cười rạng rỡ khiến mấy boys trong lớp say nắng trầm trọng.

-Đương nhiên, bạn hãy nói với mình khi cần giúp đỡ một việc gì đó nhé! Mik luôn sẵn sàng! -Boy thứ nhất

-Mik cũng thế,mik sẽ rất vui nếu làm đc việc gì đó cho ng đẹp!-Boy thứ 2 nói vs đôi mắt long lanh hìh trái tim làm nó thẳm "oẹ" trong lòng.

-Bọn con trai lớp mình quên uống thuốc hay sao mà như điên thế nhỉ? Cô ta có xinh đc bằng tao ko mà đòi.-1 nhò girl kênh kiệu nói. Trông nhò ta cx xinh đó, nhưng chưa bằng một phần một vạn vạn vạn...của nó.

-Phải,làm sao cô ấy bằng mày đc!Trong khi mày xấu như ma chê quỷ hờn còn ng ta lại đẹp thế kia,sao có thể bằng mày đc?-1 girl nói quá chuẩn làm nhò kia gợn tím mặt.

...bla blap...vân vân và mây mây...

Có vô số kẻ kể những bình luận về nó. Đây ko phải lớp học mà là chợ búa -nơi tụ tập những con người nói nhiều.

Bà giáo già tức lắm. Nó mới đến mà đã làm cả lớp loạn lên rồi, thật chẳng coi bà ta ra gì mà! Nếu nó ko phải là cháu gái ruột của thầy hiệu trưởng thì chắc chắn

bà ta đã ko để yên rồi.Ai bảo làm lu mờ hánh bà trước mắt đám h.sinh làm chi?(Ng ta ko đim bà cx tự chìm nhá!)

"CÁCH!!!!"-Tiếng gõ thước đầy man rợ của bà cô chủ nhiệm làm lũ học trò bỗng im thin thít.

-Linh Chi,em ko về chỗ ngồi mà ở đó bán dánh à.-Bà giáo già vô cớ câu nó

Nó rất khó chịu trước cạc hành xử của bà ta nhưng vẫn 1 dạ 2 vâng:

-Nhưng em ngồi ở đâu ạ?

-Thik ngồi ở đâu thì ngồi-Bà giáo lạnh nhạt.

-Vâng.

Nghe câu nói khi nấy của bà giáo,cả lớp lại bán loạn cả lên.Mấy boys trong lớp đưa thì:"Ngồi đây vs mik nè Linh Chi oi!",đưa thì:"Ngồi cạnh tớ đi ng đẹp! ",...v.v...Ngó nghiêng mãi, cuối cùng thì nó cũng đã tìm được chỗ thích hợp -Bàn cuối cùng dãy giữa. Ở đó, nó thấy ko có ai ngồi cả. Với lại, ngồi bàn cuối để giáo viên đỡ chú ý.

Thế là nó lon ton chạy xuống bàn cuối cùng dãy giữa của lớp trong biết bao con mắt mấy đứa trong lớp hướng về mình:Con trai thì vừa tiếc nuôi, vừa

ngờ ngàng và cx vừa thấy đáng thương thay cho nó. Con gái thì vừa tức giận, vừa ngạc nhiên, vừa thấy vui thầm trong lòng và cx vừa thương cảm cho số phận của nó. Bà giáo già thấy thế cũng ko khỏi bàng hoàng nhưng rồi lại nở một nụ cười cực kỳ hiểm hóc và đáng sợ. Nó đã vô tình bắt gặp nụ cười đó của bà ta nhưng chưa thể đoán ra đc ẩn ý bên trong là gì. Chẳng lẽ có điều gì đó ko hay sắp xảy ra với nó? Liệu điều ấy có nguy hiểm? Nếu bạn nào tò mò thì hãy đón đọc chap tiếp theo nhé! Đảm bảo sẽ thú vị lắm đó!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chap trước mik viết bị lỗi mới sửa lại.Bạn nào ko biết thì quay lại đọc nha!Thôi,vô truyện nào!

Nó vừa mới chuyển đến bàn cuối ngồi cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến vang lên.Học sinh các lớp chạy ùa ra sân trường như một đàn ong vỡ tổ.Sân trường vắng vẻ,im ắng khi nãy bỗng dưng náo nhiệt,đông vui hơn bao giờ hết.Hồi sáng nó chưa ăn gì nên bây giờ "ĐÓI!!!" Ở đây hình như cũng có canteen nhỉ? Vậy thì phải xuống đó đánh chén ngay thôi!

-Bạn ơi,đường đến canteen như thế nào vậy bạn?-Nó hỏi 1 bạn girl trong lớp

-À,bạn đi...bla blap...là tới đó!-Girl ấy tốt bụng chỉ dẫn cho nó.

-Cảm ơn bạn!-Nó cười cảm ơn rồi đi đến canteen theo sự chỉ dẫn của cô bạn tốt bụng kia.

Chẳng mấy chốc, nó đã đứng trước cửa canteen rồi vào trong. Từ trên lớp xuống đây, con trai con gái các lớp đều hướng ánh mắt đủ kiểu cảm xúc về nó. Kèm theo đó luôn là những lời bàn tán có khen ngợi, có ngưỡng mộ, có ghen tị,... v.v...Nó thật sự cảm thấy hơi khó chịu vì mình cứ như là trung tâm chú ý của m.ng.Nhưng cũng phải thôi, tại nó đẹp quá mà! (Lại kiêu??!!)

Bất chấp m.ng đang nhìn chăm chăm và bàn tán xôn xao về mình, nó vẫn tự nhiên gọi những thứ mik thik.Những thứ nó gọi nào là:sữa Milo,KFC,bim bim,...Nói chung là ko dưới 10 món làm chị phục vụ ghi mỗi cả tay và thậm nghĩ:"Cứ đẹp là phải ăn thật nhiều ư?"

Khoảng 7'sau,những thứ nó gọi đều đã được chuẩn bị tinh tươm. Nó bảo chị phục vụ bỏ tất cả vào túi bóng rồi đưa cái thẻ ATM của mình ra xoẹt một cái là xong. Nó cảm ơn chị ấy sau đó đi lên lớp. Nó ko thik ăn ở đây. M.ng cứ nhìn vào nó ko rời mắt làm nó thật ngại. Vậy nên thôi, lớp học thẳng tiến là trên hết!

Đang tung tăng chạy lên lớp 11a1 "thân iu",bỗng nó bị ngáng đường bởi một con nhỏ tóc vàng rực. Đi theo sau nhỏ ta là một đám con gái mắt xanh mở đồ ống ẹo đến phát ón. Hình như muốn kiếm chuyện với nó thì phải.

-Mày có phải là con nhỏ lớp 11a1 mới tới sáng nay ko?-Nhỏ tóc vàng kênh kiệu.

-Thì sao? -Nó phát bực trước thái độ của nhỏ ta.

-À,vậy là đúng rồi hả? Thế thì mày phải gọi bọn tao bằng chị rồi! Mà đã là đàn em thì phải làm cái gì đó thể hiện lòng tôn kính với đàn chị chứ nhỉ? -Nhỏ đó ra vẻ đàn chị nhưng lời ăn tiếng nói của nhỏ có khi còn chẳng đáng làm chất của nó.

Dù rất tức nhưng nó vẫn cố kìm nén mĩa mai lại:

- Thế à?Nhưng theo tôi thấy thì chúng ta bằng tuổi nhau thì phải.Vậy sao có thể bắt tôi gọi mấy ng bằng chị đc chứ?Nếu mà gọi tôi bằng chị thì còn chấp nhận đc đấy!

-Mày...À thôi,ko thèm chấp mày.Muốn biết tại sao phải gọi bọn tao bằng chị phải ko?Là vì mày mới đến trường này,chưa ở đây lâu bằng bọn tao!!!-Nhỏ đó tức học máu nhưng vẫn ra vẻ ko chấp nhậ trẻ em kiêu căng nói.

-Thế muốn tôi làm gì?-Nó hỏi thử

-Quý xuống lạy bọn tao.-Nhỏ tóc vàng cười nham hiểm

-Chuyện đó thì ko thể rồi bạn ạ!-Nó nở 1 nụ cười vs hàm ý trêu tức lũ kia.

-Thế thì đừng có trách.-Nhỏ tóc vàng nghiêng răng ken két.

-Đc thôi.-Nó bình thản nói

- Bọn bay đâu xông lên!!!!-Nhỏ tóc vàng ra lệnh.Lập tức,đám con gái mặt trét cả tấn phấn trắng sau tiến lên.Cờ này đưa chắc không trên dưới 50 con.

M.ng trong trường đứng tụ tập lại xem.Ai ai cũng xót thương cho số phận lát nữa của nó.Mấy con này thuộc dạng đánh đá nhất trường.Chưa ai dám đụng đến bọn nhỏ.Kể cả một số con trai.Xem ra lần này nó rất rắc rối to.Mới chuyển đến mà đã gặp xui xẻo rồi!Nhưng ai biết đc,lỡ m thứ xảy ra theo một cách khác thì sao?

"Đc lắm,tao sẽ cho bọn bay biết thế nào là chánh chó"-Nó thầm nghĩ trong lòng rồi chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Trận chiến sắp bắt đầu.Ko khí thật trầm mặc.Thoang thoang đâu đây là mùi ám khí.Chưa chính thức bắt đầu mà m thứ căng thẳng quá!Liệu chiến thắng sẽ đến vs nó hay đám mặt xanh mỗ đỏ kia?Thật khó đoán.Nếu các bạn muốn biết diễn biến trận đấu thì hãy đón đọc chap tiếp theo nhé!Góp ý cho mik ở phần comment phía dưới đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trận đấu thật sự bắt đầu.Lũ ng nhỏ tóc vàng tiến lên rất khí thế.Bọn nhỏ khá mạnh.Hầu như đứa nào cx biết võ.Mà nếu ko thì cũng chỉ cần đánh ủa theo số đông là đc.Tuy nhiên,nó đâu phải dạng vừa!Những thế võ karate pha chút taewondo kèm theo vovinam đc nó tung ra quả thực rất đẹp mắt và chắc chắn.Đã lâu rồi nó chưa thể hiện tài năng này,hôm nay có dịp thì phải thật hoành tráng mới đc!Cứ thế,nó đánh cú nào là cú ấy có ng ngã xuống trong đau đớn.Chưa đến 5' sau,xác ng "chưa chết" đang nằm la liệt dưới đất đã chất thành đống.Trông thì thấy đáng thương thật đấy,nhưng cách cư xử và thái độ của lũ kiêu ngạo này thì đáng đời đúng hơn!May mà nó còn chưa ra tay mạnh nên chỉ cần đi sang nc ngoài chữa bệnh và phẫu thuật thẩm mỹ là đc.(Chỉ cần thôi ư?).Nếu ko thì vs trình độ luyện võ từ năm 5t của nó sẽ khiến chúng chỉ có thể đi gặp vương ca ngay & luôn mà thôi!

M.ng nhìn nó bằng ánh mắt khâm phục.Nhiều đứa trong trường này(Ko có nghĩa là tất cả nha!)còn chưa dám đụng đến lũ đánh đá kia mà nó lại..

Đánh nhau vs bọn nhỏ đó nó ko biết mệt là gì.Bởi sao ư?Đơn giản thôi!

1.Bọn chúng là con gái nên dễ hạ hơn con trai.

2.Chỉ có 50 đứa chiến đấu thì quả là quá ít vs nó

3.Nghĩ gì mà với trình độ "võ công thâm hậu" như nó lại chịu thua đám chân yếu tay mềm này?(Bà này lại tự kiêu!*-.*À mà các bạn nè,lũ này "chân yếu tay mềm" vs nó thôi chứ vs chúng ta thì ko bình thường đâu ah!)

Chỉ cần vs lí do cuối nó cũng đã đủ hạ đc bọn nhỏ đó rồi. "Trừu ưi, sao mà mik giỏi wá đề!!!"-Nó tự sướng trong lòng. Ngoài mặt, vẫn giữ thái độ lạnh băng như lúc mới bắt đầu trận đấu.

-Sao?Cô muốn giống lũ đàn em "hoa hòe hoa sói" của cô ko?-Nó hỏi nhỏ tóc vàng đang sợ hãi đứng nhìn đàn em nằm sòng sòai dưới đất.

-Tôi...Tôi...-Nhỏ ta lo sợ tới mức ko nói nên lời.-Tôi...Tôi xin lỗi!-Biết nói gì hơn xin lỗi đây?

Thấy nhỏ ta cúi đầu ăn năn,nó tỏ vẻ ko hài lòng.

-Xin lỗi tôi mà chỉ có vậy thì ko đc.Lúc nãy cô bắt tôi quỳ xuống đúng ko?Vậy thì cô quỳ ngược lại đi!

Nghe câu nói đó của nó,nhỏ ta như sét đánh ngang tai.G...Gi chữ?Bắt nhỏ quỳ sao?Lại giữa đông ng như thế này?Chẳng phải mất mặt nhỏ lắm sao?Nhỏ ko muốn làm vậy.Nhưng cũng ko muốn nhận lấy kết cục giống đàn em của mik. Vậy nên...

-Tôi...xin lỗi.-Nhỏ tóc vàng "ham sống sợ chết" quỳ xuống miễn cưỡng xin lỗi nó,mặt đỏ bừng vì xấu hổ.Nói chung là nhìn cảnh này... Vui cực!!!

Nó thấy thế thì rất hài lòng,cười nhạt:

-Đc rồi,tha cho cô.Nhưng nếu còn kiêu căng,hợm hình và bắt nạt những ng mới đến như tôi(Chuyện có bị sao đâu?)thì có ngày bị ng khác trừng trị nặng hơn đấy-Nó cho nhỏ ta một lời "khuyên" rất rất bổ ích!

-Vâng.-Nói xong,nhỏ tóc vàng vội đứng dậy bỏ đi.Đàn em cũng hồi sức lại rồi đi theo.Trong lòng đầy căm phẫn.

"Hừ,chết tiệt.Mày dám sỉ nhục tao sao?Đã thế tao sẽ cho mày biết tay.Hãy đợi đấy!"-Nhỏ ta cùng đàn em tức anh ách nghĩ thầm trong lòng,hẹn ngày trả thù

Còn về phần nó,mấy nhỏ kia đi rồi m.ng liền vỗ tay,vỗ chân đôm đóp tán thưởng nó.Ai ai cũng ngưỡng mộ nó vô cùng.Trong cái trường này,chưa có ng

nào dám/thèm đắc tội vs lũ kia vì chúng có quyền thế và địa vị vượt xa bao ng/vì ko quan tâm Thấy vậy lại tưởng mĩk oai,bọn nhỏ đó lại càng ra vẻ,thích thể hiện. Nay nó mới đến mà đã trừng trị đc chúng, quả là đáng khâm phục!

Nó cười nhạt rồi đi lên lớp. Ko phải cười với mừng mà là cười vì tiếc cho số phận của đồng đồ ăn nó mới mua ở canteen. Nấy đó chẳng đáng là bao nhưng có tội tình chi đâu mà lại phải nhận lấy cái kết đắng như lũ kia cơ chứ? Nếu ko phải tại bọn chúng muốn gây sự thì có lẽ các em đồ ăn vặt đang được hạnh phúc trong bao tử của nó rồi!(Bó tay.kom)

Lên lớp trong sự tiếc nuối, nó lại càng bức mình hơn khi thấy chiếc cặp "bảo bối" của mình đang ở xó lớp, trên mình dính đầy bụi bặm và trông tệ hại hơn bao giờ hết.

-Ai?Ai đã làm cặp tôi ra nông nổi này? -Nó tức giận quát lên. Mấy người trong lớp sợ hãi im re. Chợt...

-Là tôi. -Một anh chàng "đập troai" vô đôi lạnh lùng lên tiếng.

Nghe vậy,nó càng điên tiết xỏ ra một tràng vs volume to khủng khiếp.

-Cái gì? Sao anh dám vút cặp tôi? Nó có tội tình gì hả? Hay anh bị điên nên mới làm thế?...#.@..\$......%...

-Thôi đi, ai bảo để cặp lên bàn tôi làm gì? -Chàng trai kia ko chịu nổi nữa cx tức mình câu lại nó.

-Đó đâu phải của riêng anh?

-Ko,nó là của riêng tôi.

-Ko phải!!!

-Phải!!!

-Ko phải!!!

-Phải!!!

.....

Vậy là một cuộc hỗn chiến bất phân thắng bại đc diễn ra. Mãi cho đến khi tiếng trống trường vang lên, cô giáo bộ môn tiết tiếp theo vào lớp,mọi chuyện mới được giải quyết.

-Thôi,em nhường nhịn bạn đi Sơn.Bạn mới đến mà!-Cô giáo nhẹ nhàng nói vs hấn.

-Nhưng...-Hấn định phản kháng thì...

-Cô ơi cho em chuyển chỗ đi!Em ko muốn ngồi với hấn. -Nó nói ra những gì mình nghĩ làm mấy đứa con trai trong lớp gieo lên hi vọng,còn hấn thì tức nghen hòng.

-Nào nào, hai em nhường nhịn nhau tí đi! Vì cả tập thể lớp đc ko?-Cô giáo cố gắng giảng hòa.

Nó và hấn dù không muốn nhưng chẳng nói được gì, đành ngậm ngùi im lặng. Thấy vậy, cô giáo nói tiếp:

-Bây giờ chúng ta bắt đầu vào giờ học nhé!

-Vâng.-Nó và hấn lí nhí đồng thanh. Sự khóp này khiến cả hai lườm nhau một cái cháy da thịt.

Cô giáo cười hài lòng rồi lên bục giảng dạy bài mới. Đám con trai tiếc nuối thờ dài. Đám con gái tức tối khi thấy "ộp-pa" đang ngồi cạnh bạn mới. Còn nó và hấn cứ lườm nguyền nhau liên tục. Rồi tiết học bắt đầu từ đây. Chẳng mấy chốc tiếng trống trường lại vang lên, giờ giải lao tiếp theo đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thời gian thấm thoát trôi qua, giờ ra chơi tiếp theo đã đến. Sân trường lại trở nên đông vui, tấp nập. Nó mệt mỏi vươn vai dang rộng cánh tay của mình ra và chẳng may...

-Cái cô kia, cô có biết mình đang làm gì không? Sao vô ý thế hả? -Hắn gất um lên khi nó vô tình đang tay đập trúng vào mặt hắn.

-Biết chứ, hủy hoại dung nhan kém chất lượng của anh. -Nó chọc.

-Cô còn chưa xin lỗi tôi. -Hắn kiềm giọng nhắc nhở.

-Thế à?Xin lỗi, hok có ý. Có vậy thôi mà làm như tôi đắc tội gì kinh khủng lắm với anh không bằng! -Nó nói xin lỗi nhưng thập phần trêu ghẹo.

-Còn ko kinh khủng?

-Kinh khủng? Ừ thì kinh khủng, kinh đến mức mà chẳng còn cái gì kinh chán hơn. -Nó tiếp tục mỉa móc.

-Cô...Cô... -Hắn cứng cổ.

-Chán anh thật, thời đại nào rồi mà còn cô cô với chả Quá nhỉ?

Hắn ko nói đc gì nữa, đành ném cục tức vào sâu trong lòng. Kiềm chế lắm mới tạm nguôi giận, hắn lạnh lùng nở một nụ cười gian tà nói với nó làm mấy girls trong lớp chết mê chết mệt,nhưng cũng chẳng tồn tại được chưa đến 3s:

-Cô còn một tội tày đình tôi chưa tính đâu đấy!

-Tội gì? -Nó tò mò.

-Lợi dụng lúc tôi chưa đến dám đặt chân đến đây ngồi. -Hắn nói khiến nó suýt ngã ngửa. Vô lý, quá vô lý!Tuy nhiên, những người trong lớp chẳng thấy gì là lạ cả. Ngược lại, rất triết lý là đằng khác.

-Anh hâm vừa vừa phải phải thôi. Đã nói tất cả bàn ghế đều là của nhà trường cho học sinh nói chung hết rồi mà. -Nó đang "giảng dạy "cho cái người ngồi bên cạnh nó hiểu về đạo lý "của chung ".

-Tôi đã nói rồi, đây là chỗ ngồi của riêng tôi! -Hắn lại nhấn mạnh lại.

-Ko phải!!!

-Phải!!!

-Ko phải!!!

-Phải!!!

.....

Một cuộc hỗn chiến nữa giữa nó và hắn xảy ra. Một số người nhìn vào chỉ biết lắc đầu,đa số boys nhìn nó đầy tiếc nuối, đa số girls thì lại ước người đang cãi nhau với hắn là mik...

Rồi 2 "nhân vật tiêu biểu này"lại cãi nhau cho tới khi tiếng trống trường lên mới thôi. Cô giáo bộ môn tiết tiếp theo này vào lớp, nó với hắn vội biến hóa thành học sinh ngoan.Tiết học trôi qua êm đềm chỉ có điều nó và hắn vẫn không thôi lờm nhau chấy mắt. Hôm nay, quả thực nó gặp quá nhiều điều xui xẻo, đặc biệt là hắn. Chỉ cần nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét đó là nó lại mất vui. "Ông trời ơi, con xinh đẹp, tài năng và tốt bụng(Xinh đẹp, tài năng và tốt bụng?) thế này mà sao ôngỡ lòng nào bắt công với con vậy ạ?"-Nó nghĩ.Nhưng nào biết hắn lại chính là món quà quý giá ông trời ban cho nó.

.....

Tan học, tại nhà nó...

Nó trở về nhà. Những người giúp việc kính cẩn cúi đầu chào nó. Nó cười nhẹ đáp lại. Việc đầu tiên nó làm sau khi trở về nhà là vút cặp vào một xô,ném mình lên chiếc ghế sofa êm ái và xem tv ngon lành.

Đang vừa ăn bím bím vừa xem phim hành động,bỗng nó nghe thấy tiếng chuông và tiếng đàn người giúp việc chào hỏi lễ phép:"Chào ông/bà chủ!"Bít ngay là pama iu đầu đã đi làm trở về,nó vội vã chạy ra ngoài hét toáng lên:

-A,pama về rồi!!!

Từ trên chiếc BMW bóng nhoáng,1 đôi vk ck trung niên bước xuống mỉm cười vs nó.

-Con gái cưng hôm nay đi học có vui ko nào?-Nguyễn phu nhân cười triu mến vuốt tóc nó hỏi.

-Dạ...vui ạ!-Nó trả lời 1 đằng,trong lòng lại nghĩ 1 nẻo.

-Tốt lắm! À mà con chuẩn bị đi,tối nay sẽ có 1 điều bất ngờ dành cho con.-Nguyễn lão gia vui vẻ nói.

-Bất ngờ gì vậy papa?-Nó tò mò hỏi.

-Bí mật!!! -Nguyễn lão gia và phu nhân đồng thanh.

-Uhm...Vậy thì thôi vậy. -Nó tiếc nuối,liu xiú bước vào nhà cùng với pama

Điều thú vị gì sẽ xảy đến với nó vào tối nay? Bí mật nằm ở chap sau,các bạn nhớ đón đọc nhé!Thôi tg pi pi m.ng!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tối hôm đó...

-Mik oi, xong chưa vậy? -Nguyễn lão gia nóng lòng hỏi vợ.

-Rồi rồi, xuống liền! -Nguyễn phu nhân từ trên lầu vọng xuống.

Và ngay sau đó, Nguyễn phu nhân bước xuống lòng lẫy cùng đứa con gái độc nhất vô nhị.Ồi!Có phải nó đây ko?Nó mà lại ăn mặc kiểu công chúa như vậy ư?Thật ko thể tin nổi!

-Ái chà,con gái cưng của tôi hôm nay đổi style à?Trông xinh lắm đấy! -Nguyễn lão gia lúc đầu hơi ngỡ ngàng trước sự nữ tính bất ngờ của nó, nhưng rồi cũng tấm tắc khen.

-Papa à,đừng trêu con như thế nữa! -Nó ngượng ngùng nói.

-Pa ns thật mà, chẳng giống con mọi ngày gì cả!

-Nhờ bàn tay điêu luyện của em hết đó mình! -Phu nhân tự hào nói.

-Uầy,vk giỏi quá trời! -Lão gia lại quay qua tặng bốc vk mình.

-Hihi,ck quá lời rồi, cx bình thường thôi mà! -Phu nhân cố tỏ ra khiêm tốn, nhưng trong lòng thì "Mk giỏi xưa nay rùi mò!"

-Quá đâu, có khj còn chưa nói lên hết đc tài năng của em ý chứ!-Lão gia vẫn không ngừng nịnh hót.

Đôi vợ chồng này đã gắn bó với nhau gần 20 năm rồi mà chẳng khác gì vk ck son.Nó thấy thế thj nổi cả da gà.

-Pama,con đang ở đây,có cần sến ấy thế ko?

-À ờ.-Hai ng này bấy giờ mới ý thức đc việc này giờ mình làm trước mặt con cái, cười tươi rói khiến nó ko cười theo ko đc.

-Thôi,mình đi ha!

-Vâng!!!

.....

15'sau

Chiếc BMW sang trọng đậu trước một căn biệt thự to đùng cách mạng. Nguyễn lão gia bước xuống, ga lăng mở cửa cho hai mẹ con là nó vs phu nhân. Đám vệ sĩ bên ngoài lễ phép cúi đầu chào và mở cổng cho gia đình danh giá này vào. Có hai vợ chồng trung niên nhưng trông vẫn rất trẻ đi ra, niềm nở hỏi han cả nhà nó. Đó không ai khác chính là Hoàng lão gia và phu nhân.

-Anh chị đến rồi, rất vui vì sau này chúng ta sẽ trở thành xg!-Hoàng lão gia nói, mặt tươi cười đưa tay ra bắt vs papa nó.

-Tôi cx thế! -Nguyễn lão gia cx tươi ko kém. Hai ng đàn ông bắt tay nhau.

-Papa,xg là gì? -Nó ghé sát tai hỏi nhỏ pa nó.

-Rồi con sẽ biết! -Nguyễn lão gia bí mật.

Nó rất tò mò nhưng đành thôi, chẳng hỏi thêm gì. Bên kia, mama nó đang...

-Lâu ngày ko gặp, trông chị xinh ra đó nha! -Hoàng phu nhân trầm trồ.

-Xinh gì chứ? Chị còn trẻ thêm vài tuổi nữa cơ! -Nguyễn phu nhân cx khen lại.

-Đâu có!

-Thật mà!

.....V....V.....

Nó đứng tần ngần nhìn mama mình đang nói chuyện với hai người lạ. Chuyện này là sao nhỉ? Khó hiểu quá!

-Ồ, con gái anh chị đây sao? Chà, đẹp gái quá! -Hoàng phu nhân bấy giờ mới thấy được sự tồn tại của nó. Xét một lượt rồi tẩm tấc khen.

-Thật à? Con bé đúng là xinh thật! -Hoàng lão gia cx vậy.

-Vâng, nó là con gái của chúng tôi! -Nguyễn lão gia.

-Chào hai bác đi con! -Ng phu nhân.

-Cháu chào hai bác! -Nó lễ phép.

-Ừ, giỏi lắm, mk vào nhà thôi!

Sau đó, tất cả họ bước vào.

Nội thất bên trong rất đẹp. Nó toàn được trang bị toàn đồ mang hơi hướng cổ điển, trái với nhà nó -Toàn đồ Âu.

Đến bếp...

-Anh chị và cháu ngồi đây nhé! Tôi đi gọi thẳng bé!

-Vâng! -Ng. lão gia & phu nhân.

Ngay sau câu nói đó, Hoàng phu nhân tươi cười đi lên lầu. Ở dưới chỉ còn Hoàng lão gia, Ng. lão gia, Ng phu nhân và nó. Tới giờ, nó vẫn chưa hiểu mama nó đang muốn làm gì. Hẳn là có gì đó rất đặc biệt.

-Mẹ, con ko muốn! -Tiếng một người con trai vang lên, nó nghe rõ mồn một.

-Suyt, nói bé thôi, ng ta đang ở đây đấy! -Hoàng phu nhân thù thỉ nhỏ vs chàng trai đó.

-Nhưng...

-A, nó đến rồi, kia là thằng bé nhà tôi -Hoàng lão gia mừng rỡ khi thấy cậu con trai iu quý.

-Ái chà, đẹp hơn bố rồi! -Ng. lão gia nửa đùa nửa thật.

-Phải, cậu bé rất đẹp trai. -Ng. phu nhân cx khen ngợi.

Nó tò mò quay qua xem cái người "quý hóa" nào mà được mama nó khen nhiều thế. Chợt hai ánh mắt cùng chạm nhau và...

-(00)Là anh/Là cô?!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Các bạn ơi, tg viết cách mà đăng lên nó chẳng chịu cách. Vậy nên tg sẽ thay đổi cách viết một tí cho các bạn dễ đọc nhé! Nếu như mk quên chỗ nào thì cũng mong m.ng bỏ qua cho, bệnh nghề nghiệp! Hihi(^.^)Rồi, giờ lại quay lại truyện nha! Các bạn thấy sao thì cứ comment ở dưới. Thanks nhìu nhìu lắm!!!

- Là anh /Là cô?!!!-Nó và ng con trai đó giật mình khi thấy cái "bàn mặt "của nhau.Có lẽ, các bạn đã phần nào đoán ra đc ng con trai "quý hóa" kia là ai rồi chứ? Hihi, vâng,ko ai khác, chính hấn -Hoàng Khánh Sơn "đập troai" của chúng ta.

-Ái chà, hai đứa biết nhau à?Vậy là hết bất ngờ rồi! Haha! -Hoàng lão gia cười sảng khoái.

-P...Pama,tên ôn thần chết tiết kia là sao ạ?-Nó ngạc nhiên hỏi pama mk.Sau câu nói đó là hai ánh mắt ko mấy tốt đẹp hướng về nó.

-Ôn thần chết tiết? Hôn phu của con đó, ănnói cho cẩn thận! -Ng.lão gia ôn tồn giảng giải.

-Hôn phu?!!!-Linh Chi và Khánh Sơn mắt chữ O,mồm chữ A.H...Hả?!!!hai ng này là...

-Phải,hai đứa là vk ck chưa cưới của nhau đó!-Hoàng phu nhân tươi cười.

-S...Sao lại có thể?!!!-Cả hai lại tiếp tục há hốc mồm vì quá bất ngờ.W...What?Mọi chuyện là như thế nào?Nó vs hấn là kẻ thù ko đội trời chung,vậy mà...

-Sao lại ko thể?Trông hai đứa khá đẹp đôi,mọi vấn đề từ gia cảnh đến trình độ đều ổn.Xứng đôi vừa lứa quá còn chi?-Hoàng lão gia.

-Nhưng con ko thik anh ta/cô ta!-Nói xong,nó và hấn miễn phí cho nhau một cái nguyệt sắc ngọt.

-Ko thik thì chịu thôi các con ạ!Hôn sự này đc định đoạt từ lâu rồi,ko thay đổi đâu!-Ng.phu nhân.

-Từ lâu?!!!(Hai anh chụy lại khóp nữa nè!)- Đương nhiên,tặng thêm cho nhau cái lườm nữa.Khổ thiệt,chẳng khj nào để đôi mắt tội nghiệp đc yên bình cả!

-Uh,hai đứa học cùng trường nhì?Tốt quá,cứ thế tìm hiểu nhau nhé!-H.lão gia.

-Nhưng..

-Ko cãi,y đã quyết,ko thay đổi đâu!- Tất cả phụ huynh đồng thanh.

Và theo lẽ thường,đa số luôn luôn áp đảo thiểu số.Một lần nữa,hai ng này lại phải miễn cưỡng làm theo lời nói của ng khác.Haiz...ĐIÊN ĐIÊN ĐIÊN!!!!

-Khi nào cho mấy đứa nhỏ làm đính hôn đc vậy anh chị?-Hòang lão gia và phu nhân.

-.Uhm...Để hôm nào rảnh tôi sẽ xem xem!-Ng.lão gia.

Bữa tiệc trôi qua rất tốt đẹp vs cả hai cặp phụ huynh.Tuy nhiên,đôi bn trẻ thì thấy như vừa trải qua một cơn ác mộng.

-Trời đất,hóa ra xg là xuôi gia!Ax,chết tiết!Sao tôi lại phải đính hôn vs một tên điên khùng cơ chứ?-Nó tức giận than vãn.

-Thế cô tưởng phải lấy loại vk như cô là phúc của tôi chắc?-Hấn cx đang rất bức mk.

Hiện,cả hai đang đứng ở ngoài vườn.Vì hấn bảo có chuyện "hệ trọng" về việc đính hôn nên nó mới đi theo.

-Huhu,tôi ko muốn lấy anh đâu!-Nó meo máo vừa như khóc vừa như không,đang cảm thấy thương thay cho chính bản thân mk.

-Tôi cx ko muốn,cả hai đều ko muốn.Hay là...-Hấn ns giữa chừng ngắt quãng làm máu tò mò trong nó nổi lên.

-Hay là sao?Sao hả?

Rồi nó vs hấn thì thầm rất lâu,rất bí ẩn.

-Haha,tôi đồng ý à nha!-Nó cười hả hê.

- Ừ,vậy nhé!Bây giờ cô đi kiếm người đi,tôi cũng vậy! -Hấn khề nhếch môi cười,dù không cong lăm nhưng cũng đủ khiến con gái nhà ng ta chết mê chết mệt,trừ nó.

-Okie-Nó vui vẻ.

Quay lại 5'trước đó...

-Ngày mai con đưa Linh Chi đi chơi nhé-Hoàng phu nhân tươi cười.

-Dạ?!!!-Hắn nghe xong câu nói này bị ngơ ngác ngác luôn.

-Khó khăn lắm à?-Hoàng lão gia.

-Con...

-Mai con trông nom con bé hộ 2 bác vs nhé!-Ng.lão gia nở 1 nụ cười rạng rỡ.

-Papa!!!-Nó vừa ngại vừa xấu hổ.Cái gì mà: "Con trông nom hộ 2 bác vs nhé"?Bố mẹ nó gì hấn chăm sóc?Thật ko thể tin đc!Ax,tức chết đi mà!

-Con...-Hắn ngắc ngứ.

-Vậy đây là lệnh,con chịu rồi chứ?-Hoàng lão gia.

Lại 1 phen nữa khiến hắn chấn động từ đôi tai đến hết mọi giác quan trên cơ thể.Các bạn thấy đó,dù hắn oai quyền đến đâu nhưng khi đứng trước pama của mk thì luôn luôn là"con ngoan".

-Hai đứa cứ như vậy đi.Ko nói thêm gì nữa!-Hoàng lão gia đưa ra quyết định chắc chắn rồi lại quay sang vk ck nhà Nguyễn- Tụi nhỏ sắp xếp xong xuôi rồi,nk đi tặng 2 anh chị nhé?

-Vâng!!!-Ng.lão gia và phu nhân húng khởi đồng thanh.

Sau đó,2 cặp phụ huynh "thân mến" cùng nhau đi karaoke,để lại đôi bạn trẻ ở nhà một mình nhằm mục đích cho hai ng ấy có "thời gian riêng tư",nhưng chủ yếu bọn họ vui là chính.Hắn bỗng gọi nó ra vườn và m.chuyện xảy ra như những điều mk đã nói trước.Rồi nó bắt taxi về nhà trước.Hắn thật chẳng ga lãng gì cả!Ko chịu chờ ng ta về.Nó thì chả thèm bận tâm. Giữa nó và hắn có 1 điểm chung là:ko biết yêu là gì.Thậm chí còn chưa từng nghĩ đến.Nó ko thích đọc ngôn tình,hắn ko thích xem phim tình cảm.Nó ko thích thân mật thái quá vs con trai xa lạ,hắn ko thích nhận lời kết bn từ những ng lúc nào cx:"Oppa!Oppa!" Nó ko biết tình cảm trai gái là gì,hắn cx thế...Một sự giống nhau đến kì lạ.

Hết chap!Các bn thấy có hay ko?Hay thì comment ở dưới cho mình có thêm động lực,ko hay cx comment ở dưới để mk sửa lỗi sai.Cảm ơn các bn đã đón đọc!Mk iu các bn nhìu!Hi vọng trên con đường dài phía trước,các bn vẫn sẽ luôn ủng hộ mk,ngày càng lớn mạnh FC truyện này!Iuuuuuuu!

#tgConan Edogawa

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tụi Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đêm khuya vắng lặng,thời tiết hơi se se lạnh vào cuối thu.Về đến nhà,nó vô cùng bất ngờ khi thấy một ng con gái đặc biệt đang đứng trước cổng đợi mk.Ng con gái đó thật đẹp,đáng cao,body chuẩn,khuôn mặt khả ái và gu thời trang nhẹ nhàng,nữ tính.Thấy nó về, ng con gái đó rất vui,còn nó thì xúc động ko nói nên lời.

-Nguyễn Nhật Linh Chi,mày thấy tao về mà ko vui à?-Vân Anh cười rạng rỡ nói.

-Mây...-Nó ghen ngào.Ôi!Có phải đây là 1 giấc mơ không?1 trong 2 ng bn thân nhất của nó đã về nước!

-Tao về rồi.Con Kiều Vy muốn ở đó với cái tên Bảo Nam của nó,khoảng mấy tháng sau hấn ta về thì nó cũng mới chịu về,để tao phải về một mình đó!Đại trai hết sức mày nhỉ?-Vân Anh vui vẻ kể.Ngay sau lúc ấy,nó đã ko kìm đc cảm xúc mà lao đến chỗ cô nàng vừa ôm chặt vừa khóc.

-Huhu,mày về rồi.Có biết tao nhớ 2 đứa mày đến nhường nào ko?-Nó ôm Vân Anh khóc như một đứa trẻ con.

-Trời đất!Mới xa một ngày thôi mà mày làm kinh thế?-Vân Anh bật cười

-Một ngày là một thế kỉ.-Nó thuyết minh.

-Hihi,chịu mày luôn!Tao và con Vy cx nhớ mày lắm!-Vân Anh cx ôm nó thật chặt,khóc thút thít.Đối vs cô,một ngày xa nó ko chỉ là 1 thế kỉ mà còn là 1 thiên niên kỉ cơ!-Nè,mày ko định mời tao vào nhà à?-Mãi một lúc sau,khi "hc mắt đã cạn",Vân Anh mới đề cập đến chuyện vào nhà nó.

-À quên,bấm chuông zô đi-Gạt đi giọt nc mắt(Thật ra là ko còn giọt nào),nó cười nhẹ bảo cô bạn Vân Anh.

-Bấm làm j?Tao đến đây lâu rồi,nãy giờ ra ngoài này đợi mày,có khoá đâu?- Vân Anh ngây thơ vô (số) tội nói,bị nó lờm toé lửa (tgchj này thjk lờm ng đừ*Linh Chi:Tên Khánh Sơn cx đâu có kém!*tg cười:Haha,thế mới là 1 cặp trời sinh chứ!*Linh Chi mặt hầm hầm:Chú mày muốn ăn đép?!!!*tg sợ hãi toát mồ hôi hột:D...Dạ thôi!)

-Vây mà bày đặt đòi tao mời vào nhà.-Giọng nó thật kinh hãi,cộng thêm một khuôn mặt cũng chẳng mấy tốt đẹp.

-Hihi,đùa tí í mà,làm chi mà căng thế-Vân Anh đáng yêu hết nấc để nó thôi "luyện băng".

-Hừ,căng gì mà căng?!!-Nó vờ giận dỗi quay ngoắt 360°.

-Nào,đừng giận nữa."Mk" có muốn trên "bạn" đâu,đùa vui tẹo thôi!Xin lỗi!-Cô bn thân nó thay đôi đại từ nhân xưng từ tao/mày chuyển thành mình/bạn,đứng trước mặt nó sorry.

Thấy khuôn mặt ấy,khuôn mặt ngọt ngào và dễ thương vô cùng,nó ko kìm nổi mà bật cười:

-Đc rồi,coi như tạm tha.Mày định ko vào nhà mà ở ngoài này làm "vật trưng bày" à?-Nó vẫn cố làm ra vẻ "Choanhhh!!!"

-Đương nhiên phải vào rồi!Nhưng "bạn hiền" ời,viện bảo tàng nào mà có "vật trưng bày cao quý" là mk thì hẳn đông khách lắm đó!-Vân Anh đùa,trong đó có cái gọi là "kiểu",nhưng thật ra đây chính xác là sự thật hiển nhiên,sự thật luôn luôn đúng(tg:Tại chuyr đệp quá ạ?*Vân Anh:Hihi,đúng rồi đó em!*tg lăm bằm:Tội nghiệp những người có nhan sắc trên đời này!*Vân Anh nghi ngờ:Cô em nói gì vậy? *tg lắp bắp:K...Ko có chi đâu chị!)

-Thôi thôi, biết rồi. Sao đột này về bỗng dưng mày nỏ nhiều thế? -Nó ko chịu nổi độ cute và chém gió của con bạn, đưa tay véo má Vân Anh cung nựng hết mực.

-Hihi,gìr tao khác rồi, vào nhà đi! -Vân Anh tươi tắn thay đổi ngữ điệu 180°:đang mình bạn ngọt sớt lại quay sang tao mày cực lưu manh.

Nó cười, Vân Anh cũng cười. Đôi bạn vui vẻ bước vào trong nhà. Tiếp tục tạo điều kiện cho cái môm hoạt động.

Cả hai nói chuyện trăng mây,xuyên quốc gia,xuyên lục địa rồi xuyên luôn hành tinh. Đến lúc này -Khoảng 2 tiếng sau, câu chuyện giữa nó và Vân Anh mới tạm kết thúc. Cả 2 tiếc nuối nói lời chia tay:

-Mày phải về thật à?Ồ đây bữa đi! -Nó quyến luyến.

-Tao cũng muốn thế nhưng pama tao không đồng ý. Hôm nay mới về nên phải ở nhà buồn với họ, kể xem cuộc sống bên đó ra sao, thật chi tiết ngon lành. Tiếc nhì? Ít nhất phải đến ngày mai cơ!À mà pama mày đâu rồi.Sao tao ko thấy? -Vân Anh.

Nhắc tới pama, nó hơi chán chán ngã người về phía sau.

-Họ bắt tao đính hôn đó, mày tin ko?

Nghe xong, Vân Anh giật mình.

-Cái gì? Đính hôn? Với ai? Bao giờ? Gia cảnh ng đó thế nào?

Nó kể hết mọi chuyện cho Vân Anh nghe. Hiểu được nội dung mọi chuyện như thế nào, cô nàng cười nghiêng ngả khiến nó nhìn bằng ánh mắt chết người.

-Vui lắm hay sao mà cười?

-Ừ,vui!Vui vì cặp oan gia ngộ hẹp lại là vk ck chưa cưới của nhau!- Vân Anh vừa cười vừa nói,tin này vui quá đề!

-Hừ,bực mày thật!À mà nè,giúp tao 1 việc đc ko?-Đang sát khí đầy mình,chợt đôi mắt nó long lanh như giọt sương mai.

-Chuyện gì?- Vân Anh hỏi.Rồi hai nàng ta thì thà thì thọt rất lâu.

-Ko đc,mục đích của việc này là pama mày muốn mày vs cái tên đó làm quen nhau dần á!Tao đi thay mày khác gì phá đám?Với lại,hắn cũng biết mặt mày rùi mờ?-Vân Anh phản đối.

- Giúp tao đi,ngày mai tao có việc.Hắn ta cx có việc nên đang đi tìm ng giúp giống tao nè!Làm ơn!- Nó năn nỉ con bạn đến cạn từ để nói.

-Việc gì à?

- À... À ko,có việc thật đấy!

.....

Sau một hồi năn nỉ ỉ ôi,cuối cùng Vân Anh cũng mềm lòng mà gật đầu cái rụp:

-Lần duy nhất thôi nhá!

-Ừ,ừ!Iu bạn "vô cùng thân" nhuu lăm!!!Nhoa nhoa!!!-Nó sướng như điên chạy tới ôm hôn tới tấp Vân Anh. Cô nàng cố phản kháng lại.

-Ế ế,cảm ơn là đc rồi. Làm vậy tao ngọt thờ chết!

Nó cười sáng khoái:

-Cho mày chết luôn! -Rồi tiếp tục ôm hôn Vân Anh nồng nhiệt nhất có thể. Cuộc hỗn chiến gổì trên ghế sofa bắt đầu từ đây. Tiếng cười vang vọng khắp ngôi biệt thự. Ôi!Vui quá! 2 người bạn thân là phải như vậy chứ nhỉ? Hihi!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Về phần Khánh Sơn...

["Alô,gọi tao có việc j ko?"]-Tiếng một ng con trai ầm áp từ đầu dây bên kia vang lên.

["Gia Huy à?Đang làm j vậy?"]-Hắn hỏi làm nền cho cuộc đối thoại.

["Học"]-Ng đó trả lời vồn vện duy nhất 1 từ.

["IQ đủ cao rồi,học nhiều để muối à?"]-Hắn trêu.

["Hihi,nhưng dù có phẩn đầu như thế nào cx đâu sánh bằng mày!À mà gọi có chuyện chi ko?"]-Ng con trai đó vui vẻ.

["Có mới gọi cho mày."]

["Thế mà tưởng quan tâm ng ta cơ đấy!"]

["Tưởng bở chắc?Giúp tao một việc nè!"]

["Việc j?"]

["Là...@\$..#%&...*?@... Vậy đó!Đồng ý nha!"]-Hắn kể lại m.chuyện rồi nũng nịu chẳng giống chính mk tí nào.

["Ko đc,việc này đâu phải bình thường?"]-Ng con trai bên kia đầu dây phản đối.

["Giúp đi,bao nhiêu lần tao giúp mày khỏi phải đi xem mắt rồi?Lần đầu tao nhờ mà ko đc sao?"]-Hắn chẳng giống đang nhờ ng khác mà ra lệnh thì đúng hơn.

["Mày dọa tao hả?"]-Ng đó.

["Nghĩ sao cx đc,thế có giúp ko thì bảo?"]-Hắn lại dỏ thói ác quỷ.

["Ờ thì giúp.Nhưng nếu mày ns tao đẹp trai,thông minh hơn mày thì thực hiện sẽ hiệu quả hơn ko biết chừng..."Giọng điệu trêu đùa của chàng trai suốt nửa đã đẩy anh vào cuộc "tra tấn dã man" từ hần.

["Cho nói lại!"]-Ngừ khí toàn mũi băng hàn của Khánh Sơn thật kinh khủng.

["Hehe,làm không khí vui vẻ hơn thôi, bớt nóng, í nhầm, bớt lạnh bớt lạnh! "] -Ng con trai cố làm giảm hàn khí trong hần nhưng vẫn chẳng khác gì nói đùa.

["Sao độ này mày yêu đời đến nỗi suốt làm tao bốc hỏa vậy? Đợt trước 2 đứa mình hợp nhau lăm mà? "] -Hắn hỏi, lòng đang mừng thay thằng bạn thân khi anh vui tính hơn, ko còn trầm lặng như hần nữa.

["Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ảnh hưởng bởi Bảo Nam."]-Chàng trai lém lỉnh.

["Bảo Nam?Phải rồi, khi nào nó về? "] -Nhắc đến cái tên ấy, hần tò mò hỏi.

["Khoảng mấy tháng sau.Thằng đó với bạn gái nó đang tận hưởng hạnh phúc bên Pháp,xem ra cô gái lần này rất đặc biệt. Điều gì ở cô ấy đã giữ nó lại nhỉ? "]

["Chắc nó yêu người ta thật sự. Hi vọng hai ng sẽ bên nhau trọn đời,nó ko còn thói thay bồ như thay áo! "] -Hắn thầm chúc phúc cho người bạn tên Bảo Nam kia,rất chân thành và thật lòng.

["Tao cũng mong giống mày.À mà cho chỗ hẹn cụ thể đi!"]-Chàng trai kia.

["Lát tao nhắn,thôi mày nhét kiến thức vào đầu tiếp đi!"]-Hắn ns mà những ng ham học đau lòng:Học=Nhét kiế thức vào đầu?

["Uh,bye mày!"]-Chàng trai vui vẻ

["Bye!"]-Chào tạm biệt xong,hắn cúp máy rồi nhắn tin cho nó:["Ok cả rồi,cho địa chỉ cụ thể đi!"]

5s sau...

"Ting!"- Tiếng tin nhắn đến,là nó gửi.Hắn mở ra xem,nội dung như sau:["Tôi cx xong oy,bảo ng ấy ngày mai tại quán cafe 'Our love is forever' nha!"]

Hắn nhắn lại:["Quán cafe j cơ?"]

["Nghe ko thủng à? 'Our love is forever':Tình yêu của chúng ta là mãi mãi đó! Đồ ngốc!"]-Nó nhắn,kèm theo biểu thị lè lưỡi tức hấn.

Hắn:["Ko phải là ko thủng,sao cô chọn cái quán có cái tên sến sến vậy?"]

Nó:["Đơn giản là vì quán đẹp,nổi tiếng.Còn j để hỏi nữa ko tên âm binh kia?"]

Hắn:["Nè,vốn từ của cô rộng lớn quá ha!Lúc thì nói tôi là chết bầm,chết trôi,chết nổi, chết chìm...Đủ mọi loại chết.Lúc thì điên khùng,lúc thì ôn thần chết tiệt,lúc thì đồ ngốc,lúc thì âm binh...Coi bộ cô học giỏi văn quá nhỉ?"]

Nó:["Hihi,tôi ko học giỏi văn,vốn từ cx ko rộng rãi.Nhưng để chửi anh thì còn nhiều lắm!"]

Hắn:["Thế hả?Vậy thì chau dồi nhiều vào đề mà chửi tiếp"]

Nó:["Đc thôi!"]-Kèm theo bộ mặt vênh vảo.

.....vân vân và mây mây.....

Cứ thế,hắn vs nó chí chóc nhau qua tin nhắn như muốn làm nổ cái điện thoại vô tội luôn!Mãi 1 lúc sau...

[Thoai,ko thèm nhắn vs anh nữa!Tối ngủ đây,tạm biệt tên đầu heo!"]-Nó miễn phí thêm 1 "biệt danh" nữa cho hấn.

Hắn cười khẩy rồi nhắn lại cho nó:["Thôi ngủ đi kéo bị tước 'danh hiệu cao quý' lợn béo!"]

["Ai bảo anh tôi là lợn béo? "] -Nó bức xúc.

["Theo tôi biết có giờ ra chơi sáng nay cô đi xuống canteen mua ko dưới 10 thứ đồ ăn đúng không? Mới chat có tí m mà đã đòi ngủ. Vậy chỉ biết ăn với ngủ thì là con gì nhỉ?"]-Hắn trêu.

["Sao anh biết tôi xuống canteen? Lúc đó tôi còn chưa phải nhìn thấy 'cái bản mặt' của anh? "] -Nó ngạc nhiên.

["Tôi biết hết! Thế nào? "] -Hắn lên giọng đầy thách thức.

["Cấm gọi tôi là lợn béo! "] -Giọng nó có chút đe dọa.

["Vẫn gọi thì sao? "]

["Thì chết với tôi! "]

.....Bla...Blap.....

Rồi cuộc chat chit lại kéo dài tới tận...(Chặc,tg ko tính nổi lun rồi!)Trước khi kết thúc,đôi bn trẻ của chúng ta ko quên nhắn cho nhau "lời tạm biệt đá đều":

["Chúc anh ngủ ko ngon,mơ thật nhiều ác mộng!"]-Nó.

["Chúc cô bị mất ngủ,gặp thật nhiều xui xẻo!"]-Hắn

Tắt máy,cả hai mỗi ng mỗi nơi cùng ném chiếc Iphone X lên giường và thả nk tự do về phía sau."Bộp!"- Đáp đất an toàn nhờ tấm đệm ngoại sịn êm

ái.Nó và hắn đang theo đuổi những suy nghĩ vớ vẩn riêng của mk.Nhưng cx ko hẳn là riêng vì...

-Trời đất,sao mk lại nghĩ đến hắn ta/cô ta cơ chứ?-Hai giọng nói một nam một nữ vang lên trong 2 môi trường khác biệt:Nó ở nhà nó,hắn ở nhà hắn.(Hai anh chị này có thần giao cách cảm!)

Dù đã cố gắng xua đuổi nhưng những h/ảnh về nhau vẫn nhõn nhõ trong đầu.Hắn nghĩ kĩ thì thấy nó tối nay cx đẹp đó chứ!Mang trên mk chiếc váy trẻ vai trên bó dưới xoè trắng muốt,khuôn mặt chuẩn high fashion,body đầy đặn ko thừa ko thiếu,da trắng nõn...Ôi!Chẳng phải xinh quá còn gì?

"Ax,cái đầu chết tiệt!"-Hắn tự mắng mk

Còn nó,tối nay hắn cx thật bảnh trong vest đen thời thượng,khuôn mặt lạnh điển trai...Omg!May mà nó ko bị mất máu!

"Linh tinh quá!Ko nghĩ nữa!Ko nghĩ nữa!"-Nó cx tự nhủ.

Cả hai ko thời nghĩ đến nhau dù đã cố gắng "No never"!Còn 1 giải pháp,Linh Chi và Khánh Sơn dồn hết tâm huyết để...Ngủ!!!!

(Các bn ơi,ai đang thắc mắc tại sao "cặp đôi trời sinh" của chúng ta lại có số đt của nhau thì mk giải thích thế này nhé!:Để thực hiện thành công cái kế hoạch có 1-0-2 kia,hai ng này đã tiếc nuôi cho nhau số đt nhằm tiện cho việc liên lạc. Vậy đó!Quay lại truyện tiếp nha!)

Sáng hôm sau...

-Linh Chi,con dậy đi!Hôm nay đi chơi vs Khánh Sơn mà!-Ng.phu nhân khoe giọng "thánh thót" gọi con thức dậy.

-Hôm nay ngày nghỉ,mama tha cho con!-Từ đồng chăn gối lộn xộn,nó cất giọng uể oải.

-Ko đc,hẹn trước rồi mà!-Ng.phu nhân ko đồng ý.

-Mama yên tâm!Con có ng đi hộ rồi!-Nó "ngây thơ" nói.

-Hả?!!!!-Ng.phu nhân há hốc mồm.

-Í í ko phải đâu mama!Con nói lộn,giờ con đi liền!!!-Nhận ra mk đã hó hênh,nó vội bào chữa rồi vụt dậy vsen,thay đồ...v.v...và phi vội ra khỏi nhà trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

-Phù,thoát chết!-Nó thở dốc,giờ đây đang ở ngoài đường phố.- Ấy chết,chưa kịp chôm mấy cái bánh mì!!!!-Omg!Linh Chi giật mình khi chưa ăn sáng?!!!

Xong phim,lại phải móc ví ra nhà hàng ăn rồi!(Tg:Chị có thiếu tiền đâu mà lo?*Linh Chi:Pama bảo sẽ ko cho tiền tiêu vặt nếu dám giờ trò về chuyện hôn ước nên đề phòng thôi!*Tg:Oh,ra là thế,!Ra là thế!)Rồi nó chán ngắt bắt taxi đến nhà hàng sang trọng nhất thành phố cx như cả nước do tập đoàn nhà nó xây dựng:LC restaurant.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

["A ô,ày ền ưà?Át ữa úp ao ở ọn ẹn ào ó!"]-Nó Nhét thức ăn kín mồm đến nỗi ko nói thành lời.(Tg:Cạn lời...)

["Mày nói gì?Tao ko hiểu?"]-Vân Anh bên kia đầu dây nhủu mày.

[" Ọi út,ao uốt ấ!"]-Nó nói. Thật ra nguyên văn là:Đợi chút,tao nuốt đã!(Các bn biết lí do chị Linh Chi ko nói nổi chứ nhỉ?Hihi!)

["Hả?!!!!"]-Vân Anh càng bó tay.kom

Rồi sau 5s vì vội uống nước mà suýt sặc,cuối cùng,thức ăn trong miệng nó đã theo làn nước trôi xuống bao tử an lành.

-Kinh khủng!!!!-Nó thốt lên khi nghĩ đến cảnh cái mồm đầy thức ăn mà phải uống nước nữa,kết quả...(Suýt chết sặc đó các bạn!)

-Nãy giờ mày nói linh tinh gì vậy?-Vân Anh hỏi.Con bạn cô có gì đó hơi sai sai.

- À,lúc nãy tao uống nước suýt chết sặc.-Nó vui vẻ kể.Cầm miếng gà rán lên ăn ngon lành.

- Haha!Đáng đời,ai bảo tham ăn làm chi?- Vân Anh "an ủi" con bạn thân.

-Mày còn trên tao đc à?Sắp chết luôn đó biết ko?-Nó giận dữ.

-Thôi,xin lỗi nha!Mà câu đầu tiên mày hỏi tao là gì? -Vân Anh cười nói.

-Tao bảo mày đến chưa? Lát nữa giúp tao nhớ trộn vụn vào đó! -Nó.

-Biết rồi,yên tâm đi!Tao đang ở quán cafe "Our love is forever" nè!Công nhận đẹp thiệt đó!À mà giờ mày đang ở đâu?- Vân Anh hỏi

-Tao đang ăn sáng ở nhà hàng "LC restaurant". Vì sợ pama phát hiện nên phải chuyển lẹ ra ngoài đó!Khổ ghê!-Nó than.

-Mất công thật,thà mày gặp hán quách vứt đi!Công đoạn này quá thừa thãi!- Vân Anh khó chịu.

- Ờ thì bước này hơi thừa nhưng mày làm ơn giúp cho trót đi!-Nó năn nỉ.

-Thôi đc,dù sao cx đã đến,về tao còn tốn sức hơn.Mày ăn tiếp đi,bye nha!- Vân Anh.

-Bye mày,cố gắng giúp tao nha!-Nó

- Ừ.- Vân Anh.

"Tút tut..."- Tiếng tut kéo dài,cuộc đối thoại kết thúc.Nó tạm yên tâm và tiếp tục hoàn thành nốt bữa sáng. Vân Anh thở dài,con bạn này thật khó hiểu.

*****

Chap này hơi ngắn,các bạn thông cảm cho tg nha!Mà các bạn ơi,mk đã viết truyện này đc hơn 1 tháng,cán mốc hơn 1000 lượt đọc,đăng chap này là chap thứ 12,tất cả là nhờ sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn trong thời gian qua hết đó!Cảm ơn các bạn nhiều lắm!Chính những comment của các bạn là động lực cho mk cố gắng viết hay hơn,ko để cho các bạn thất vọng.Lúc mới bắt đầu viết,mk nghĩ truyện này sẽ bị ném đá nhiều lắm,may sao chưa bị gì.Trái lại,đc các bạn dành tình cảm đặc biệt,mk xúc động chết mất!Dù vậy,mk cx biết đang thiếu sót rất nhiều.Thế nên mk xin hứa vs các bạn- Những độc giả yêu quý là sẽ nỗ lực viết hoàn hảo hơn,chín chu hơn!U các bạn nhieu lắm!*Cúi đầu*You are my love!!!!*Hôn gió+Bắn tyn*

#Conan Edogawa

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Vân Anh ngồi nhìn phở xá đông đúc qua khung cửa sổ,tay khẽ nâng tách trà thảo dược lên nhấp nháp vài ngụm.Hôm nay cô ăn mặc rất xinh:Một áo sơ mi trắng dài tay,phần cổ tay loe rộng trên cổ thắt chiếc nơ đỏ,dưới mặc váy ngắn màu đen.Trông thật dễ thương và trang nhã!(Tg ko biết giới thiệu nhiều,các bạn tự tưởng tượng nha!Hihi!)Biết bao ánh mắt thèm muốn của đàn ông con trai và ghen tị của đàn bà con gái đang hướng về cô."Ng đâu mà đẹp vậy cơ chứ?"Thế nhưng cô chẳng hề hay biết,vẫn đắm chìm trong làn người tập nập ngoài đường.Mà có để ý thì chuyện này cx quá thường rồi,ở đâu mà cô chẳng gây chú ý bằng vẻ đẹp chìm lặn cá sa,í nhảm,chìm sa cá lặn của mk cơ chứ?

Cánh cửa kính bất chợt mở ra.Một anh chàng điển trai vô cùng handsome bước vào,thu hút mọi ánh nhìn. Vâng,đó là Đường Gia Huy ạ!Giờ đây,mọi sự chú ý dc tản ra thành hai bên.

1.Boy trong quán nhìn Vân Anh bằng cặp mắt hình trái tim,nhìn Gia Huy bằng cặp mắt hình viên đạn có cả ghen tị và ngưỡng mộ.

2.Girl trong quán thì lại nhìn Gia Huy bằng cặp mắt hình trái tim,nhìn Vân Anh bằng cặp mắt hình viên đạn có cả ghen tị và ngưỡng mộ.

Tiếng xì xầm bàn tán về Vân Anh khi nãy chưa ngớt,có thêm Gia Huy,ở đây chẳng khác gì cái chợ. (-_-)

Bỏ qua mọi lời bàn tán nào là:"Anh ấy đẹp ghê!","Cô ấy xinh ghê!","Muốn làm bạn gái của anh ấy quá!","Muốn làm bạn trai của cô ấy quá!","....v...v.....,Gia Huy đã đi đến chỗ Vân Anh và hỏi:

-Cô là ng đi thế hôn phu tương lai của Khánh Sơn phải ko ạ?-Rất lịch sự,cực kì lịch sự.

Nghe có ng gọi mk,Vân Anh quay lại.Vô tình,2 ánh mắt chạm nhau và...

"ĐỪNG!!!!!"Tiếng sét ái tình. Vâng,là tiếng sét ái tình ạ!2 ng này lần đầu đầu gặp rồi...đơ luôn!!!Ko hiểu sao tim họ đập nhanh quá!Có vấn đề cần đi

khám chẳng?(Phải,có vấn đề,cần đi khám,rất cần đi khám!)

"Anh ấy/cô ấy xinh quá!"- Lại còn chung suy nghĩ nữa cơ!(Tg:Chết thật,hai anh chị này kết nhau là cái chắc!*Vân Anh và Gia Huy đỏ mặt:Nói linh tinh!!!*Tg:Oh,còn đồng thanh nữa cơ à?*2 ng kia càng đỏ mặt:Cho mày ăn đép luôn!!!*Tg sợ hãi vừa chạy vội vừa chấp tay lạy:Ôi ời,em biết lỗi rồi,anh chị tha em!!!Anh chị tha em!!!)

Sau một hồi..."đơ",hai ng này bỗng tỉnh nhò...

-Anh chị dùng gì ko ạ?-Cô phục vụ nhẹ nhàng hỏi.Đứng cạnh nam thần và nữ thần,cô run quá đi!

- À...-Cả 2 lúng túng.

-Anh gọi đi!Tôi có rồi!-Vân Anh then thùng lí nhí nhưng cx đã đủ để Gia Huy nghe dc.

- Ồ...Ồ.-Gia Huy cx ngại ko kém.Anh lấp bắp rồi quay qua cô phục vụ.-Cho tôi 1 li capuchino.

-Và...Vâng.-Cô phục vụ lúng túng khi "op pa" nhìn thẳng vô mắt mk nói.Cảm xúc lúc ấy...Sửng quá đề!!!!

Ngồi xuống bàn,Vân Anh và Gia Huy chẳng biết nói gì. Đến nhìn thẳng vào mắt nhau thôi mà cũng không dám!2 ng cứ im hơi lặng tiếng nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng liếc trộm nhau.Khi bị đối phương phát hiện thì giạt mình quay đi,ngượng chết!Đến khi...

-D...Dạ cafe củ...của anh đây...đây ạ!-Cô phục vụ lấp bắp khi đứng trước mặt Gia Huy.(Tg:Lúc đầu tưởng thế nào,hoá ra cx

thuộc hàng ngũ mê zai!!!*Phục vụ biện minh:Ài rồi cx thế thôi em ạ!*Tg:Có em hok sao nè!*Phục vụ:Em là ng biến hoá nhân vật mà!*Tg ngớ ngẩn ghê đầu:Hihi,em quên!)

-Cảm ơn cô!-Gia Huy lịch sự.

-K...Ko có gì ạ!-Cô phục vụ nói rồi chuồn lẹ.Đứng đó thêm làm gì?Say nắng nữa là chết mất!(-_-)

-Anh là ng đi thế ck tương lai của Linh Chi à?-Sau hồi lâu im lặng,Vân Anh lấy hết can đảm bắt chuyện vs Gia Huy.

- À...Có lẽ vậy!-Gia Huy ngượng ngừng chả kém gì con gái.-Còn cô là...

- Tôi là ng đi hộ Linh Chi.Hóa ra bn anh,tức ng sẽ đính hôn vs Linh Chi tên Khánh Sơn à?-Vân Anh có phần đỡ bối rối hơn.

- Ừ,còn bn cô tên Linh Chi?-Gia Huy cx bớt ngại hơn.

-Phải.

-Theo tôi thấy kế hoạch của hai ng họ hơi thừa đoạn này nhì?

-Vâng.

-Cô tên gì?

-Tôi tên Huỳnh Vân Anh.Còn anh?

-Tôi là Đường Gia Huy,rất vui dc gặp cô!

-Tôi cx vậy!

Hai ng cười vs nhau,nụ cười đẹp biết mấy!Bao nhiêu trái tim bên ngoài đang rót như có phong trào,hai ng trong cuộc...cx thế!Họ đứng hình khi thấy ánh nắng rạng rỡ của đối phương đang chiếu đến mk.Tim đập lệch 1 nhịp.Cảm giác này...là yêu chẳng?

Vân Anh và Gia Huy đã thân thiết nói chuyện vs nhau rất vui vẻ. Trên môi họ lúc nào cx luôn túc trực 1 nụ cười,1 nụ cười hạnh phúc.Ngoài trời thời tiết đẹp,đẹp cho đôi bn trẻ,đẹp cho tình yêu chớm nở của họ..

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Vân Anh và Gia Huy...Hihi,khó nói lắm!Mới quen mà buồn kinh khủng cực!Các bạn biết ko?Họ thân đến mức những ng bên ngoài nhìn mà phát ghen!Boy thì coi Gia Huy như kẻ thù,girl thì coi Vân Anh như tội phạm.Bao nhiêu ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ đang hướng về họ.2ng này là trung tâm của mọi sự chú ý á!Thế nhưng...cả hai vẫn "ngây thơ" ko hề hay biết. Vẫn nói chuyện vô cùng sôi nổi.Hihi,nhìn bộ mặt ghen của các chàng trai cô gái mà ko nhịn cười nổi! Nào,ta nên chúc phúc trước cho 2 ng này chứ nhỉ?

Hiện nó đã ăn sáng xong nên đang linh kinh xách hàng đồng đồ trong khu trung tâm thương mại.

-Quý khách để tôi xách hộ cho ạ!-Một anh chàng nhân viên điển trai đến chỗ nó ga lăng nói.

-Vậy thì phiền anh,cảm ơn nhiều nhé!-Nó nở nụ cười toả nắng khiến anh chàng kia đỏ rầm rầm.Ko chỉ mình anh ta,m.ng trong khu trung tâm như ngừng hoạt động để ngắm nhìn nụ cười dù chỉ kéo dài trong chốc lát đó.

-Vâng.-Sau một hồi chết lặng trước vẻ đẹp của nó,anh nhân viên đã tỉnh táo lại.

Nó vui vẻ đưa đồ cho anh ta xách hộ rồi lại tung tăng chọn thêm cả núi đồ khiến anh nhân viên dù mệt nhưng cx rất thik(Vì đc đi theo ng đẹp đó mấy ché!)

Nhan sắc của nó đi đến đâu là thu hút đến đó.Đương nhiên rồi,có ai sánh bằng nó cho đc:Cao(1m73),3 vòng chuẩn ko thừa ko thiếu(Chính là mắt chuẩn),khôn mặt V-line cùng mái tóc màu tím than tự nhiên chưa qua 1 lần chỉnh sửa,mắt tím biếc,mũi cao,môi đỏ mọng nhìn mà muốn cắn,gu thời trang ấn tượng.(Cá tính,bụi bặm và có chút nổi loạn)Nói chung là đẹp như khắc tượng.(Conan Edogawa có tham khảo chút chút truyện của tg Thủy Shyndy nhé m.ng!)

Thêm hơn 1 tiếng nữa để lựa,cuối cùng,nó cx đã chịu đi đến quầy thanh toán.Vì một mình anh nhân viên kia ko xách nổi nên nó phải nhờ thêm vài người nữa.Trời ơi!5 người liền xách đồ cho nó mà vẫn nặng muốn chết!Có cần mua nhiều đến thế ko?(Tg:0_0)

"Bộp"- Tiếng chiếc túi rộng lớn đựng cả tá đồ của nó bị rơi.Nó quay lại.

-Thành thật xin lỗi quý khách!Chúng tôi bất cẩn quá ạ!- 1 nhân viên cuống quýt xin lỗi nó vì chẳng may đánh rơi túi đồ.

-Ko sao đâu,nhớ cẩn thận vào!Nếu ko ôm nổi thì anh có thể nhờ ng khác mà!-Nó hiền hòa.(Hiền hòa?Tại bình thường nên chưa lên con thôi!Nếu ko thì...)

-Vâng- Anh nhân viên đó vô cùng cảm kích nó,m.ng ở đây cũng cực kì ấn tượng vs nó."Ng gì đâu mà vừa đẹp,vừa giàu lại vừa tốt bụng vậy trời?"(Tg nén cười)

"Ừa,bóng dáng kia là..."-Chợt nó nhìn thấy một sinh vật lạ ở góc xa xa.Nhưng rồi tưởng nhìn nhầm nên đi tiếp đến quầy thanh toán.

-Chị ơi cho em thanh toán/Thanh toán.-Hai giọng nói với hai ngữ khí khác nhau:Một bình thường một lạnh vang lên,nó và một ng có ngữ khí hàn băng kia quay lại.Thấy nó,ng đó bắt ngờ:

-Sao cô lại ở đây?

-Còn anh là ai?-Nó thắc mắc.

-Là tôi.-Ng con trai bỏ chiếc mũ lưỡi trai đen cực chất xuống khiến cả trung tâm bỗng náo loạn như có động đất.Nó mắt chữ A mồm chữ O.

-Lại là anh ư?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nó ngạc nhiên không nói nên lời. Sao hắn ta lại có thể ở đây được cơ chứ?

-Anh đến đây từ lúc nào? -Nó hỏi.

-Câu đó tôi phải hỏi cô mới đúng. Cô tới nơi này làm gì? -Hắn cool chất lừ.Trước khi cời bỏ chiếc mũ lưỡi trai đen sành điệu kia,hắn mặc một cây đen kín mít hết gang hồ(Để bớt gây sự chú ý đó m.ng!)Thấy nó liền vút ra,gìờ đây hắn mới thấy mình đại:con gái bên ngoài đang gào thét ầm trời.

-Làm gì kệ tôi,anh trả lời trước đi!-Nó.

-Ko thik,cô nói trước!-Hắn cứng đầu cứng cổ,ko chịu để nó nói sau.(Tg:Anh Khánh Sơn hôm nay lảm lòi phét nhì?Hihi!*Khánh Sơn lạnh lùng lườm rách áo*Tg run lằm cập:E...Em lờ lờ...lờ ả!)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Trên phố xá đông đúc,người ta thấy một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ ăn mặc cá tính đang đi trên đường.Trông cô có vẻ rất bức.Phải,nói chính xác hơn là cực kì,cực kì,vô cùng,vô cùng..bức.Ngồi xuống một cái ghế đá gần đó,cô chửi thề:

-Cái tên Khánh Sơn đáng ghét kia,cứ đợi đấy,rồi ta sẽ trả đũa.-Vâng,cô gái xinh đẹp đó ko ai khác là nó.Đúng thật là nó.Sau khi đi ra khỏi khu trung tâm chết tiệt ấy,nó tức tối lang thang trên phố.Thình thoảng cứ lằm bằm gì mà đợi đi,trả thù,...v...v...giống một con...Điên!!!

Chợt tiếng nhạc chuông đt quen thuộc vang lên.Nó lấy ra xem,Vân Anh gọi.

["Alô,gọi tao có việc gì ko?"]-Nó hỏi.Gọng nói vẫn không giấu nổi sự bức tức.

["Có,nhưng sao mày có vẻ giận vậy?"]-Vân Anh quan tâm hỏi han.

["Tại tên Khánh Sơn hết đó!Hắn dám trả treo với tao!"]-Nó điên tiết kể lể cho con bạn thân nghe khi nhắc đến cái tên "ấy".

["Khánh Sơn?À,hôn phu tương lai của mày hả?Thế bị làm sao?Kể tao nghe với!"]-Cô nàng trêu.

["Con bạn trời đánh!Tao đang không vui mà mày còn như vậy được sao?"]-Nó gắt.

["Hihi,sorry nha!Đùa tí í mà!Nào,kể tao nghe đi!"]-Vân Anh cười hiền.

["Là vậy:.....Bla...blap.....Đấy,mày thấy có bức ko cơ chứ?"]-Nó kể xong thì lại xì khói.

["Haha,thôi,hạ hỏa đi,so đo làm cái gì?Đỡ tốn noron thần kinh!"]-Vân Anh "an ủi" bạn.

["Ừ,dành thế.Nhưng nghĩ thấy hâm thật!Tao vs hắn nhờ mày và ai kia đi giùm nhằm tránh mặt nhau,ai dè lại chạm trán nữa!Mất công thật!"]

["Ko đâu,nhờ đó mà tao tìm được nửa kia của mình"]-Vân Anh khẽ cười, tự thò thẻ như đang đọc thoại,vô tình lọt lỗ tai của người nào đó.

["Hả?Mày nói gì cơ?!!!!"]-Nó ngạc nhiên trước câu trả lời của đứa bạn.Nếu nghe ko nhầm thì tìm được gì gì đấy của mình thì phải.

["A...À khô...không,tao có nói gì đâu!"]-Cô nàng vội vàng chối.(Chị Vân Anh à,có tật mới giật linh tính đó!*Rồi tg ăn dếp ngay và luôn.*Huhu!Đời mk thật thê thảm!T_T)

["Khó tin quá,lúc này mày còn giật mình cơ mà!(Đúng đúng!Chị Linh Chi nói đúng quá!*Tg được "ăn" thêm một chiếc dếp giữa mặt*)"]-Nó nghi ngờ.

["Đã...Đâu c...có!"]-Lấp bắp mãi Vân Anh mới nói nên 1 câu 2 từ.

Mặc dù vẫn còn hoài nghi nhưng nó nghĩ thôi,ko nên tra khảo gì từ con bạn nữa.À phải rồi,không biết cái người đi thay hắn ra sao với Vân Anh nhỉ?Nó hỏi luôn trước khi sự tò mò chìm vào hư vô.(Chị này hay quên mấy cái thắc mắc kiểu như vậy lắm mng ả!Nên hỏi liền kẻo ko còn nhớ cái quái gì nữa!)

["Ồ thì...cũng được.Khi nào về tao kể tiếp cho!"]-Vân Anh ngượng ngừng trả lời câu hỏi của nó.

Nó hớn hờ:

["Thật không?Nhớ đấy!Nhất định phải giữ đúng lời hứa nghe chưa?"]

["Ừ,biết rồi!"]-Cô nàng cười,bó tay với nó thật mà!

["Nói rồi nhé!Ko thực hiện được thì tao ghim.Thôi,bye nha!"]

["Bye!"]

Tất máy,nó đang bức bối bỗng vui tươi trở lên.Hihi!Tối nay dc nghe kể chuyện "cổ tích"!Ko còn như con hăm tràn đầy mùi âm khí nữa,nó rạng ngời khiến mng bên ngoài một lần nữa...đứng như trời trồng.Phải rồi,tại nó đẹp quá mà ỉ!(Hihi,bà chị lại tự sướng nữa rùi!)

-Hết chap-

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Haiz,mới 11h trưa thôi sao?Mama bắt mình phải đi chơi với cái tên điên kia cả ngày,gì làm gì đây?Chẳng lẽ lại về nhà?Ko được ko được!Vậy thì lộ chết!!Nhưng...lại đói rồi,thèm com mama nấu quá đi!-Nó "tự kỉ" ngồi độc thoại một mình.Biết bao ánh nhìn đều đang tập trung vào nó hết.Ngoài nhan sắc nổi bật đi đến đâu là hóp hóp đến đấy,độ "khùng" của nó cũng đã thu hút rất nhiều người rồi!(Hehe!)

"Ồi!Người ta nói quả ko sai,được cái này thì mất cái kia.Tội nghiệp cô ấy,đẹp mà bị dờ hơi!"-Suy nghĩ chung của mọi người.(Tg:Suyt,tất cả im đi kéo chị ý nghe được là chết đó!)*Linh Chi:Nghé gì?*Tg lúng túng:A...À kh...không có chi!)

-Thôi thì lại phải ăn ở ngoài vậy!-Kết thúc cho màn độc thoại tự nói tự hiểu,nó liền đi đến LC restaurant để giải quyết cái bụng đói.Thiệt tình,ăn nhiều như vậy mà vẫn không béo,đúng là thần phục!

-Bác ơi,tiền đây ạ!Thưa thì bác cứ giữ đi nha!-Nó lễ phép với bác tài taxi.

-Trời ơi!Cô vừa xinh lại vừa tốt bụng,tôi cảm ơn cô nhiều lắm!-Bác tài xúc động.

-Không có gì ạ!Thôi,tạm biệt bác nhé!Cháu phải đi đây!-Nó cười thân thiện.

-Vâng,cô đi thong thả ạ!Chào cô!- Bác ấy cười và vẫy tay với nó rồi điều khiển chiếc taxi quay ngược lại,đi thẳng.

Nó cũng cười nhẹ,kể mà trên đời này ai cũng thật thà như bác ấy thì có phải tốt hơn ko?Chả bù cho ai kia,vừa đáng ghét lại vừa giả bộ là coolboy,tức chết đi mà!

"Cái tên xấu xa ấy,mk ghim hần!"-Nó nghĩ đến mà tay nắm thành quyền,nghe răng ken két.(Tại cũng đang còn hơi tiếc cho đồng đồ ở khu trung tâm thương mại.Thật là,ít khi chị ý tiếc của như vậy.Thế nhưng cứ có gì liên quan đến anh Khánh Sơn là máu khùng lại nổi lên.Bó tay!)

Chưa đến 15s sau,sự tức giận lại dập tắt.

Lẽ thường,cô nàng bắt đầu vui vẻ trở lại bước vào trong.Chả biết nói chi luôn!Tâm trạng quay vù như chong chóng!

-Xin kính chào cô chủ!-Cả tốp nhân viên cúi đầu trang trọng trước nó.(Ko làm vậy chả lẽ muốn mất việc? Chị ý là thiên kim tiểu thư của nhà hàng này nói riêng và tập đoàn Nguyễn Thị nói chung đó!)

-Ừ.-Nó đáp lại,câu từ ngắn gọn rồi ngồi ngay vào bàn sang trọng nhất.(Chị này lại đổi trạng thái nữa à?)

-Thưa cô chủ,thực đơn đây ạ!- Ông quản lí lễ phép đưa cái bản thực đơn bằng hai tay cho nó.

Nó nhận lấy và mở ra,ko quá lâu để chọn món.

-Món này,món này...bla...bla...món này nữa!-Nó chỉ tay lia lịa khiến ông quản lí nhìn theo mà mắt muốn chết.

-Vâng.-Nói rồi ông ta lui xuống.Nó ngồi ở đó ngắm cảnh thành phố nhộn nhịp qua khung cửa sổ.Khoảng 15" sau(Nhanh dữ!)đồ ăn đã được bày ra trước mắt nó.Chính tay ông quản lí đã mang lên.Trước khi đi,ông ta không quên nói 1 câu quen thuộc vs nó như những khách hàng khác:

-Chúc cô chủ ăn ngon miệng!

-Ừ.-Nó vẫn trả lời ngắn gọn mà đầy đủ.- À nè,chuyện tôi đến đây ăn một mĩk cả ngày hôm nay cảm nói cho pama tôi nghe chưa?Nếu họ biết một chút gì thì ông biết hậu quả rồi đấy!-Nó nói thêm và chèn thêm câu cảnh báo.

-Dạ tôi đã biết rồi ạ!-Sau đó,ông ta lại lui đi.Giờ đây,nó đã có thể ung dung ngồi hưởng thụ rồi!(Tg:Ấnhưởng thụ)*Linh Chi:Ừ,có 3 kiểu hưởng thụ:1.Chơi;2.Ăn;3.Ngủ.Cô em ko biết à?*Dạ chị nói em mới biết.M.lần chị toàn gọi con tg này là chú em,hôm nay mới gọi cô em,khớp với giới tính thật.Hic,em xúc động quá!)

Đang ăn uống thoải mái.Bỗng,chiếc ghế đối diện nó xuất hiện "người ngoài hành tinh!"

-Em ngồi dùng bữa với chị được chứ?Sẽ trả tiền.-Một cậu nhóc chừng 7-8 tuổi vô cùng "xinh troai" từ đâu chạy đến ngồi trước mặt nó làm nó...đơ!Trời ơi!Hai cái má bánh đúc kia,nhìn mà muốn cắn quá đi!(Lại liên quan đến ăn!)Còn nữa,đã dễ thương lại còn làm bộ "ngầu" nữa chứ!Hihi!Chị này kết thúc

rồi đó nha!(Vây anh Khánh Sơn thì bỏ đâu?)

Nó cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ ngẩn nhìn về đáng yêu của cậu nhóc,ngoài mặt vẫn ko thể hiện cảm xúc,mọi hoạt động như dừng lại làm cậu nhóc tưởng mĩk có vấn đề gì.

-Mặt em dính nhọ sao?À,hay chị chưa thấy tiền nên ko chịu?Đây,5 cái thẻ hần hơi luôn nhá!Các cô gái khác muốn được em quan tâm nhưng đâu thẻ? Tại chị xinh đẹp và đặc biệt nên em mới cho ngoại lệ đấy!- Vừa nói cậu nhóc vừa lôi từ túi ra 5 cái thẻ ATM khoe khoe trước mặt nó.(Cái loại nịnh bợ,thích phô bày mà!)

Rồi nó sực tỉnh.Ái chà!Mới tí tuổi đầu mà đc cấp thẻ rồi cơ à?Mãi năm 13t nó mới đc đó.

-Hm...Suy nghĩ đã!-Dù trong lòng đang giờ tay đồng ý nhưng ngoài miệng,nó vẫn cứ cố chẳng mấy quan tâm.

-Suy nghĩ gì nữa?Đồng ý nha!-Cậu nhóc nũng nịu.

Trước vẻ đáng yêu ấy,nó ko chịu nổi nữa mà bật cười,gật đầu rằng:"Yes!"

-Yeah,cuối cùng cũng đc ăn cơm với ng đẹp rồi!Thik quá!!!!!(Mê gái!)-Thấy sự sung sướng của cậu nhóc kia,nó lại bật cười một lần nữa.Cả nhà hàng càng đc 1 phen ngẩn ngơ.

-Em ăn nhé!

-Ừ!-Nó gật đầu.Cậu nhóc đó vui sướng dùng dao đĩa cắt thức ăn chuyên nghiệp.

-Chị tên gì?Học lớp mấy?Sống ở đâu?Cho em số điện thoại.-Cậu nhóc vừa ăn vừa nói vừa lấy iphone ra sẵn sàng.Các boy trong nhà hàng cũng lấy điện thoại ra sẵn sàng.

-Tên đầy đủ của chị là Nguyễn Nhật Linh Chi,17t.Còn 2 cái kia để sau nha!Vây em thì sao?-Nó nói.Cậu nhóc tiếc hiện ra rõ mặt nhưng cũng ko thể ép nó đc.

-Thôi,cũng ok rồi.Em tên Thái Ngọc Minh,8t,chất,thik ăn sôcôla và thik chị.-Cậu nhóc giới thiệu.Thật ng lớn và dẻo miệng:Thik chị!

Nó cười tươi rồi đưa tay xoa đầu cậu nhóc.Cậu nhóc cũng cười rất dễ thương nhưng chợt đông cứng lại.Nó thấy thế liền hỏi:

-Em bị sao vậy?

Cậu nhóc ngáp ngừng:

-Em...

Tự nhiên nó cảm thấy nóng cháy cả sống lưng.Tất cả là vì...

-THÁI NGỌC MINH,EM DÁM CHẠY TRỐN VÀ TRỘM THẺ CỦA ANH U?!!!!!!!!-Một ngọn núi lửa khổng lồ phun trào.Cậu nhóc điều luyện bị tai từ trước.Nó giật mình quay về phía sau.Hả?Khuôn mặt ấy...

Một anh chàng rất rất đẹp trai,chỉ xếp sau mình hần đang ở phía sau nó.Anh ta có vẻ đang rất nổi giận và ko để ý đến cú sock của nó.Hình như...anh trai cậu nhóc kia thì phải!

- Ôi ôi,em xin lỗi mà!Tha cho em đi anh hai "vĩ đại" ơi!!!-Cậu nhóc xin lỗi riu rít khi bị anh chàng kia véo tai.Về mặt meo mào ấy của cậu sao mà yêu thế cơ chứ!(Yêu cái con khỉ!*Các bạn thông cảm,con tğ này bị dị ứng vs cậu nhóc kia!*)

-Ko tha thứ gì hết!Đây là lần thứ N của mày rồi nhóc ạ!!!

-Nhưng...-Cậu nhóc định phản kháng.Tuy nhiên,chẳng biết nói gì.

-Thằng em tôi nghịch quá,thành thật xin...Linh Chi?!!!!-Anh chàng ấy định xin lỗi nó vì thằng em "tiểu quỷ" đã làm phiền.Nhưng quay lại,thấy khuôn mặt quen thuộc đang cực kì ngạc nhiên thì thốt lên đây bất ngờ như một bản năng.

Cậu nhóc vẫn khổ sở van xin ông anh trai "iu quý" đang véo lấy tai mĩk rất đau dù đang bị đứng hình cùng chị gái "xinh đẹp" kia.Chuyện gì xảy ra thế nhỉ?Hãy đón đọc chap tiếp nhé!Cho biết ý kiến ở dưới đi nào!Thôi,tạm biệt các bạn nha!Bái bai!!!

#Conan Edogawa

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

À, đau quá! Tha cho em đi anh hai! Em hứa sẽ ngoan hơn mà! -Ngọc Minh la oai oái khi ng anh duy nhất của cậu nhóc cứ càng lúc càng nâng tay cao hơn. (Đương nhiên nhóc này cũng phải rướn mình cao lên cho đỡ đau. Tuy nhiên...chiều cao có giới hạn mà! Hihi!)

Anh chàng kia vẫn ko để ý đến lời của thằng em "quý hoá", vẫn tiếp tục...há hốc mồm cùng nó. Phải thôi, lâu quá rồi mới gặp lại nhau mà!

-Khôi Nguyên, là cậu ư? -Nó hỏi, biểu cảm khuôn mặt vẫn cực kì ngạc nhiên.

-Ừ, cậu là Linh Chi đúng ko? -Chàng trai kia hỏi lại, biểu cảm chẳng khác nó tí nào.

-Phải, vậy...

-A!!!!VUI QUÁ ĐI!!!!ĐƯỢC GẶP LẠI CẬU RỒI!!!!-Nó và chàng trai tên Khôi Nguyên ko kìm nổi sự sung sướng khi được gặp lại người bạn tri kỉ ngày xưa, lao đến ôm nhau nhảy tung tung và cười hết âm ỉ. Ai ai nhìn vào cũng phải cười theo. Còn cậu nhóc Ngọc Minh thì...Haiz, bị ông anh hai thả xuống đột ngột nên ngã dập mông. Bây giờ đang đau ê ẩm. Tội nghiệp!

-Huhu! Anh hai bạo lực quá! Em "vỡ mông" rồi nè! -Ngọc Minh khóc lóc khiến nó và Khôi Nguyên phải dừng lại và quan sát. Nhìn thì cũng...Thương!

-Chết, em có sao ko? Cần đi bác sĩ ko? Đừng khóc nữa nhé!!! -Nó ân cần chạy đến hỏi han. Đe sự quan tâm của nó, Ngọc Minh bỗng nín khóc, thay đổi 180°:

-Vâng, em nín liền! -Lấy tay lau nc mắt. -Có chị bên cạnh em vui rồi này! Hihi! (Mới khóc lại cười, dèo mồm kinh khủng. Bỏ tay!)

-Cái thằng mê gái! Mê đứa nào ko mê, lại mê bạn anh à? Muốn ăn cước hả? -Khôi Nguyên lên giọng trêu ghẹo nhưng lại khiến Ngọc Minh sợ đến nỗi chảy mồ hôi hột. (Thằng này sợ anh hai sao?)

-E...Em có m...mê gì đâu! -Cậu nhóc nói mà mồ hôi chảy ướt đầm cả cái áo sơ mi trắng sành điệu. -Hai "anh chị" còn lại thấy thế thì ko nhịn được, cười phá lên.

-Ngốc quá! Anh em chỉ đùa thôi! Làm gì mà cứ như nói chuyện với Diêm ca thế! (Thì đang nói chuyện với Diêm ca thật còn gì!)-Nó vừa nhăn răng vừa xoa đầu cậu nhóc. Đột nhiên...-Ủa? Nhóc này là em cậu, thằng Bin hả?!!! -Nó giật mình khi thấy có sự lạ lùng ko hề nhẹ ở đây, quay qua hỏi Khôi Nguyên.

-Ừ! -Anh chàng dịu dàng trả lời câu hỏi của cô bạn thân.

-Trời ơi!!! Thảo nào trông quen quen!!! Cu Bin lớn thế này rồi cơ à?!!! -Nó vui mừng cười thật tươi. Hóa ra đây là nhóc Bin ư? Hồi nó chuyển sang Mỹ học tập còn nhỏ tí cơ mà? Hihi! Đúng là thời gian ko chữa một ai nhỉ?

-Ngạc nhiên lắm phải ko? Cũng nhờ 10 thùng sữa cậu mua cho nó trước khi bay sang Mỹ nên mới lớn đc thế này đó! À phải rồi, cậu về hồi nào vậy? Tại sao ngày xưa lại mất liên lạc vs tớ? -Khôi Nguyên hỏi. Nhớ lại lúc trước, khi nó mới đến Mỹ đc vài tháng, cậu gọi điện qua ko đc nên đã lo lắng đến nhường nào cơ chứ?

-Tớ mới về. Tại hồi xưa tớ bị mất điện thoại cho nên ko thể liên lạc với cậu đc, xin lỗi nhé! -Nó cười hiền. Thật sự thấy có lỗi với cậu ấy quá đi!

-Ko sao! Lỗi đâu phải do cậu! Nè, bây giờ tụi mk đi đâu đó chơi nha! Tiện thể ôn lại kỉ niệm xưa luôn! -Khôi Nguyên ra ý kiến.

-Okie! -Nó đồng ý rồi vui vẻ đứng lên chuẩn bị đi ngay, vô tình để quên một cục bột nhỏ ở phía sau khiến nó cảm thấy bị "Tồn thương nặng nề!"

-Khoan đã! Hai anh chị định quên em sao? -Ngọc Minh giữ tay nó, rơm rớm nc mắt. (Tg:Đa cảm phết nhỉ? À ko, mít ướt mới đúng! Thế này mà giới thiệu là "chất" đây! *Ngọc Minh:Này,tôi ko có thù oán gì vs chị đâu nhá!*Tg:Nhưng chị đây thik cơ mà!*Ngọc Minh:Chị...Chị...Hừ!!!!*Tg:Hừ!!!!)

Nó nghe thế thì giật mình quay lại. Trời ơi! Sao mà đáng trí quá đi! Nghe đến đi chơi là quên luôn thằng nhóc. Hết biết!

-Sorry nhóc! Nín đi chị mới cho đi chơi cùng! Còn ko thì ngồi đây một nhá! -Nó dỗ dành Ngọc Minh theo cách của mik. Quả nhiên là hiệu quả!

Cậu nhóc lau những giọt nước mắt chuẩn bị rơi, đứng dậy, vẫn giữ thật chặt tay của nó như ko muốn rời.

-Em có khóc đâu, cho em đi chơi với nhé chị! -Ngọc Minh nói. Nó và Khôi Nguyên lại đc một đợt cười kinh khủng. Thằng nhóc này đúng là thik "chị Linh Chi" quá rồi!

-Mày giả khóc hả Bin? -Khôi Nguyên cười hỏi.

-Ko, giả bộ gì đâu! Mk đi đi! À, nhưng mà em vs chị Linh Chi quen nhau ạ?

- Ôi,ko chỉ quen mà còn rất thân luôn đó!Nhóc còn nợ chị 10 thùng sữa,mau mau trả đi nha!-Nó véo má Ngọc Minh.

-Ừa,vậy ư?Thế thì lát nữa em trả luôn cho!Hơn 100 thùng,à ko,10000000.....thùng cũng được.-Ngọc Minh ngây thơ nói.

Nó vs Khôi Nguyên nghe xong lại cười.Nhóc này trong sáng quá ta!

-Sữa ko phải là cái chị cần.Chị chỉ cần nhóc mau lớn để còn cho chị uống rượu mừng thôi!

-Rượu mừng?Hay sau này em lấy chị nhé!-Ngọc Minh "ngỏ lời cầu hôn".Nó thì suýt ngã ngửa ra sau,còn ai kia thì như đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ.

-THÁI NGỌC MINH!!!!!!EM DÁM NÓI NHƯ VẬY SAO?!!!!!!THẾ THÌ CHẾT NÀY!!!!!!!!!!-Khôi Nguyên bỗng dưng hơi hơi bực mình trước câu nói đó của thằng em trai,lao đến chuẩn bị tấn công.(Tất cả là có hàm ý đó ạ!Híhí!)

-Ấy ấy,anh hai đừng véo tai em!Em nói đùa thôi,đùa ý mà!!!-Ngọc Minh hoảng hốt chạy đi,miệng thì luôn xin anh hai tha tội.Nhưng...Đời ko như là mơ!

Nó lắc đầu cười nhẹ trước sự nhí nhố của anh em nhà này.Ngọc Minh càng chạy,Khôi Nguyên càng đuổi theo.

-Nhóc,mày chết vs anh!!!!

-Em xin,em xin mà!Tha cho em đi!!!!

Bên cạnh những tiếng xin tha mạng đầy dễ thương,nơi đây còn vang vọng những tiếng cười vô cùng sáng khoái.Mọi người nhìn vào ai cũng thấy vui lây.Cả nhà hàng đã nhộn nhịp lại càng náo động hơn khi có nó,Khôi Nguyên và Ngọc Minh.Kỉ niệm này sẽ thật đẹp và in mãi trong kí ức của 3 ng họ.Mãi mãi...

Cho mik giới thiệu một chút về nhân vật Khôi Nguyên nhé!

Khôi Nguyên(Cậu nhé!):17t,mang một vẻ đẹp đặc biệt,vừa ấm áp,vừa lạnh lùng khiến ng ta nhìn vào chỉ muốn "ăn tươi nuốt sống!",xếp sau duy nhất mình hấn.Gia thế khủng.giàu nứt khở đổ vách ko kém nhà nó và hấn.Là bạn tri kỉ của nó từ hồi mẫu giáo,mắt liên lạc vs nhau sau vài tháng nó sang Mỹ học tập.6 năm trôi qua,gặp lại nhau.Đặc biệt,có tình cảm vs nó từ lâu nhưng chưa dám thổ lộ.Hứa hẹn sẽ là một tình địch đáng gờm trong tương lai của hấn.Chúng ta cùng chờ nha!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thích Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hôm ấy,nó đã có một khoảng thời gian rất vui bên người bạn lâu ngày xa cách mới gặp lại:Khôi Nguyên và nhóc Bin(Giờ mik sẽ gọi Ngọc Minh là Bin nhé!)Cả 3 người họ đã đi chơi rất nhiều nơi và ăn uống đủ thứ.Ngoài những tiếng cười giòn giã thì cũng không thiếu những lời van xin đầy nhố nhăng.Khoảnh khắc ấy thật tuyệt!Ước gì thời gian dừng trôi nữa!Nhưng rồi trôi lại tới,ai nấy đều phải đi theo ngã riêng của mình.Khôi Nguyên với Bin đưa nó về nhà.Trước khi đi vô,nó không quên chào tạm biệt 2 anh em nhà này.

-Tạm biệt nha Khôi Nguyên!Tạm biệt nha nhóc Bin!À mà 2 người có muốn vào uống nước không?

Trong khi nhóc Bin đang mừng rỡ và chuẩn bị gạt đầu thì Khôi Nguyên nói một câu làm nhóc ta "thất vọng não nề":

-Thôi,tụi tó phải về đây,dịp khác nhé!Nhớ gửi lời hỏi thăm của tó cho 2 bác giùm nha!Hay đi qua đây mà chả gặp 2 bác bao giờ!-Cậu nói.

-OK!Nhưng tiếc nhì?Hi vọng sẽ có dịp khác!-Nó tiếc nuối.

-Chắc chắn rồi!Bye cậu!Tôi có gì thì chat với nhau nhé!-Cậu cười tươi.

- Ừ,bye!

Vẫy tay chào tạm biệt nó xong,Khôi Nguyên đang định quay xe trở về nhà thì bị thằng em quý sủ giữ tay lại.

-Anh hai,vào đó chơi tí đi rồi về.Có mất gì đâu mà lo?-Nhóc Bin năn nỉ cậu.

- Ừm...Cũng được thôi,nếu nhóc thích.Nhưng...-Cậu.

-Nhưng sao ạ?-Nhóc Bin giục giã hỏi,về mặt hớn hờ hấn lên.

-Nhưng nhóc sẽ phải ở đây một mình,anh về trước.-Cậu bình thân nói nhưng hàm ý sâu xa là để trêu thẳng cu Bin này.

Nghe câu đó mà Bin như đang trên mây bị đẩy xuống tận 18 tầng địa ngục vậy. Thất vọng!Chỉ có gôm hết bằng 1 từ:Thất vọng!

-Anh tha nói không được chứ mất công vòng vo thế làm gì?Đim cảm xúc người ta vừa vừa phải phải thôi chứ!-Nhóc ta bĩu môi,về mặt giận dỗi nhưng cực cute,quay ngoắt ra chỗ khác để không phải nhìn mặt "ông anh hai iu quá!" nữa!Hihi!Đúng là trẻ con có khác!

-Biết rồi,ngoan thì còn có ngày anh mang đến đây cho chơi,nếu ko thì ở nhà á!-Cậu dỗ dành "đứa em trai rắc rối",cười cười và xoa đầu thẳng nhóc.

-Ồ,hôm khác đến đây chơi với chị,chị sẽ đãi nhóc một bữa no nê luôn-Nó nựng má cu Bin.

-Chị biết nấu ăn ă?Uôi,chắc sẽ ngon lắm đây!-Mắt Bin nhà ta sáng lên.Hình mẫu vợ tương lai của cục bột nhỏ là đây.(Vợ tương lai?!!!)

Nó nghe Bin nói vậy thì thoáng giật mình.Riêng Khôi Nguyên thì cười khúc khích,cố che giấu để nó ko thấy.Tuy nhiên,may mắn ko gõ cửa nhà cậu.Cậu bị nó lườm ý một phát là đã thôi ngay.Bạn bè mà cũng phân biệt đối xử như vậy ư?(Hihi!)

-Đi nhà hàng chẳng phải sẽ ngon hơn sao?Thật ra...chị biết nấu đúng 2 món.-Nó cười ngượng.

-Là những món gì ă?-Bin vẫn đang rất háo hức,ng đẹp như thế này thì chắc nấu ăn tuyệt lắm đây!(Ngồi mà mơ đi em nhé!Haha!)

-Ồ thì...nhi ăn liền và trứng luộc.-Nó trả lời.Khôi Nguyên ko nhin được nữa cười ha hả.Nhóc Bin nghe xong suýt bị té luôn.Hoá ra "người ấy" chỉ biết nấu như vậy.Nhưng ko sao,phụ nữ hiện đại ko nhất thiết phải giỏi nấu ăn.Nó thế là đã làm nhóc ý chết đứ đừ rồi!

-Em sẽ chờ đợi cái ngày tiếp tục được vui chơi cùng chị.(Éo ôi!7t là đây ư?)-Bin nói,miệng cười rất dễ thương.

-Ok,hôm nào nào rảnh nhá!Thôi,bye nhóc,bye "cái thằng bạn trời đánh!"- Đang rõ cứng chiều với nhóc Bin,quay sang cậu,gọng nó thay đổi 180°.

-Ồ,tụi mình là bạn tốt mà!-Cậu ngỡ ngác khi nghe nó gọi mĩk là "trời đánh!"

-Bạn tốt mà cười người ta như thật.Lẽ ra ko làm được gì thì phải im mồm chứ!-Nó lườm ngọt.

-Hihi,điện hạ bớt giận,thần biết lỗi rồi ă!-Nhìn cái điệu bộ ấy...nó bật cười.Người gì đâu mà mồm mép kinh thật,làm người ta hết giận rồi đây này!(Wow!Đúng là tri kỉ có khác!Lâu ngày mới gặp lại mà vẫn biết cách dỗ dành nhau ghê!)

-Tạm tha,thôi,cậu về đi!

-Vâng,thần xin cáo lui.Chúc điện hạ ngủ ngon!-Cậu vẫn nói giọng bông đùa,nó lại cười tiếp.

-Còn chưa ăn cơm mà đã ngủ ă?Thôi đc rồi,khanh lui đi!Lần sau còn cười nhạo ta nữa thì...-Nói giữa chừng,nó đưa tay lên cổ ra ám hiệu "xoẹt" một phát.Chót chút,kính vá đi ă!

-Thần biết rồi thưa điện hạ!Bye điện hạ nha!

-Vô lễ,ai cho bye kiểu như vậy?-Bin xen vô,gọng chả khác gì...Một tên thái giám.

-Thế phải làm sao thưa công công?-Cậu vui đùa hỏi thẳng nhóc.

-Phải thần xin lui.-Bin lên giọng như thể thầy giáo.

-Dạ,thần xin lui!-Cậu làm theo,tất cả lại được một trận cười vỡ bụng.

Cứ mãi đùa nhau như vậy mà 3 ng họ quên rằng:Câu chào tạm biệt đã đi tằm vào 15" trước.Cuối cùng,chốt hạ 1 câu:

-Thôi,về đi 2 ông tướng ă!-Nó thúc giục.

-Thế thì bye nha!-Hai anh em Khôi Nguyên đồng thanh.

-Bye!-Nó giờ tay vẫy vẫy chào.

Chiếc Audi chuyển bánh,đi xa dần và khuất hẳn.Tuy nhiên, trên xe vẫn luôn có 2 ng đang giờ tay cao vẫy vẫy.Nó khẽ mỉm cười.Hôm nay dù gặp nhiều điều ức chế nhưng cũng thật vui từ khi anh em họ xuất hiện.Trông nhóc Bin rất khác với ngày xưa nhưng Khôi Nguyên thì chẳng có gì thay đổi.Điều thay đổi lớn nhất ở cậu là sự vui tính hơn hẳn.Ko phải là quá lạ,thật ra,cậu chỉ vui về với nó và người thân.Còn người ngoài thì lạnh chà kếm gì hần.Chính cái đặc biệt này mà nó luôn luôn quý cậu.Người bạn nam duy nhất thân thiết với nó như tri kỉ!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tụi Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

"Đang làm gì thế?"-Tin nhắn đến từ Khôi Nguyên.Nó vui vẻ trả lời lại:

"Mới ăn tối xong,đang chat với cậu nè!"

"Cậu ko học hành gì à?"-Khôi Nguyên.

"Đi học cho có lễ nghi thôi,tớ tốt nghiệp đại học rồi mà!"-Nó.

"Ừ nhĩ?Trình độ của cậu ở bên đó thì vượt cấp rồi tốt nghiệp là vừa!"-Kèm theo biệt hiệu là lưỡi ngai ngừng.

"Hihi,vậy giờ cậu đang học ở đâu?"

"King school.Nhưng ngày mai cậu sẽ có

một bất ngờ lớn đó!"-Lời nói thật huyền bí.

"Bất ngờ gì zợ?"-Nó tò mò.

"Bí mật!"

Nó và cậu ngồi chat với nhau rất vui.Nụ cười luôn luôn xuất hiện trên môi cả hai.Hay thật!Bây giờ cách ăn nói của cậu mới bắt đầu giống như xưa.Ko mấy hài hước nhưng thật gần gũi,ấm áp.Có lẽ gặp lại nó là một niềm hạnh phúc lớn trong đời cậu nên cảm xúc lúc ấy mới vậy.Vị trí của người con gái tên Linh Chi này trong tim cậu...Quả thực rất lớn,rất đặc biệt!(Đặc biệt?Hi hi!!!)

Đôi bạn thân buồn với nhau toàn những chuyện tào lao,trời ơi đất hỡi,từ trên trời rơi xuống.Nào là:Messi,Ronaldo,Arsenal hay Real Madrid,...vân vân...&....mây mây.....Nhưng len lỏi trong đó cũng có những câu "bình thường".Nó và cậu hỏi về cuộc sống của nhau trong suốt bao năm qua,cùng nhau hoài nhau niệm những kỉ ức đẹp đẽ,cảm ơn ông trời đã cho đôi bạn xa cách gặp lại nhau vào ngày định mệnh hôm nay.(Định mệnh?)

"Hôm nay thật may mắn,tớ đã được gặp lại cô bạn cá tính ngày nào!Tuyệt lắm đúng ko Linh Chi?"-Khôi Nguyên hạnh phúc.

"Ồ.Gặp lại cậu thì vui,nhưng hôm nay thì...ko hẳn là tuyệt."-Nó nhấn lại đầy tâm trạng.

"Ừa,có chuyện gì với bạn thân của tớ à?"-Khôi Nguyên quan tâm.

"Có,nhưng thôi,cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu!Ấy,11 giờ rồi!Cậu đi ngủ sớm đi,mai mình chat tiếp nhé!"-Khuôn mặt cười.

"Ừ,thế đi,mai chat tiếp.Cậu ngủ ngon nha!"

"Cậu cũng vậy!"

Ném chiếc điện thoại lên giường,nó cũng thả mình về phía sau.Nghĩ về cậu bạn thân,nó khẽ mỉm cười,nhưng nghĩ đến hần,mặt nó lại cau lại.

-Cái tên đáng ghét đó...Hừ!Chà hiểu sao pama có thể chọn hần làm con rể nữa?Khéo gớm!Đã thế lại còn cứ hỏi:"Đi chơi vui ko con?Đã ko con?"..."Đi những đâu?Kê mẹ nghe với nào?"...Hừ,cái loại như hần có cho cũng chả ai thèm.Đã quá đáng lại còn chả biết nhường nhịn người khác!Cứ thế đi,sau này FA,ế già,ế mãi,ế vĩnh cửu cho xem!!!!!!!!!!!!!!-Nó hét lên.May mà phòng cách âm chứ để pama nghe được là tiêu rồi!(Tg:Haiz,tội nghiệp chị Linh Chi,bị bệnh tự kỉ hay nói linh tinh một mình! *Linh Chi:E hèm!!! *Tg giật mình:Trong 36 phép thần thông biến hóa thì...CHUÔNG LÀ THUỘC SÁCH!!!!!!!!!!!!!!)

Cứ lải nhải một mình mãi,cuối cùng,nó ngủ lúc nào ko hay.Hi hi!Ngủ đi,ngày mai còn phải chinh chiến nhiều thứ lắm,trẻ con ạ!

Ngày mai...(Đấy,mới nói sáng mà đã sáng rồi!)

Mặt trời đã lên quá đỉnh.Trong một ngôi biệt thự sang trọng,có 1 "cô pé" ăn mặc sặc sỡ đang cuồng cuồng nhét thức ăn vô mồm.

-Ăn từ từ thôi con,kéo nghen á!-Nguyễn lão gia vừa nói vừa vuốt lưng cô con gái vàng.

-Cho chưa,ai bảo cứ ngủ nướng làm chi!Mẹ đã gọi hết cái hết nước rồi còn...-Ng.phu nhân.Dù nói vậy nhưng bà cũng đang rất vội vã đưa cốc nước cho nó uống ko thì muộn.

- Tại mama chứ! Thường ngày mama gọi con dậy ko dưới 100 lần, hôm nay có 50 lần nên con ko dậy là phải rồi! Đã thế cả mama lại còn bắt con ăn sáng, muộn học thì sao đây? Đến đó con cũng có thể xuống canteen giải quyết mà! - Nó bức xúc vừa nói vừa ngầu nghiêng thức ăn. Trời ơi! 8h kém 15 rồi! Chỉ còn 15" nữa

thôi là vào học ă! Làm sao mà kịp đây trời? Chậm một li là đi một dặm. Giờ nó chỉ cần trễ có tí thôi là xác định ở ngoài đường bán dâm là vừa! (Tg: Dáng chị mà bán thì... *Linh Chi: Thì sao?! *Tg: Thì... ai cũng muốn mua ă!)

- Ái chà, do mình mà giờ lại đổ tội cho bố mẹ hả? Đã vậy thì từ nay mà tự dậy lấy nha! *Ng. phu nhân giận dữ. Ko thèm gấp thức ăn cho nó nữa. Vụ này... có vẻ căng!!!

- Áy, mama cho con xin lỗi! Tại con cuống quá! - Nó ăn năn khi đã nói những lời như vậy với mama của mình.

- Thôi, ăn đi! - Phu nhân dù ko thể hiện nhưng hình như đã nguôi giận nó rồi. Bà lại tiếp tục gấp thức ăn trong khẩu phần của nó cho nó. Ng. lão gia khẽ cười. Haiz, giận còn chưa được quá 15s. Đúng là cặp mẹ con đáng yêu nhất trần đời mà! (*Tg cười*)

7h59"....

Bác bảo vệ nhìn đồng hồ rồi đứng lên định đóng cổng. Bỗng...

- KHOAN ĐÃ!!!!!!!!!!!!!! - Tiếng hét như long trời lở đất phát ra từ một cô gái xinh đẹp vô đối đang hốt hải từ xa chạy đến. Nghe cái âm thanh này, bác bảo vệ đương nhiên ko thể đóng cổng mà ngược lên nhìn.

- C... Cảm ơn bác!... Ch... Cháu đến hơi muộn. - Nó thở hổn hển nói ko thành lời, trên trán lấm tấm giọt mồ hôi. Nhìn mà thấy... Thương!!!

- À... À ờ ko sao! Cháu vào đi cô bé! Lần sau nhớ đến sớm hơn nhé! - Bác bảo vệ nói. Bác ấy cảm thấy lúng túng trước vẻ đẹp của nó. Hôm qua bác có gặp nó, nhưng chỉ thoáng qua thôi. Bây giờ đứng trước mặt, quả thực là hơi ngượng!

- Dạ vâng, cháu chào bác! - Nó nói rồi vội vã chạy đi. Bác bảo vệ cũng đáp lại:

- Chào cháu! - Và vẫy vẫy tay vs nó.

Thoáng chốc, nó đã "lướt nhẹ như bay" đến lớp 11A1 thân iu. Phù một quá! Cũng may cô chưa lên!

Thấy nó đến, hoạt động của đám con trai như ngưng lại để ngắm, bọn con gái có đứa thì rờ hăm mộ, có đứa thì tức ra mặt. Riêng hần, chỉ riêng hần ở cuối lớp là đang đeo headphone và nhắm hờ hờ mắt. Chờ ôi, chỉ có thể nói được là: Đẹp dã man lun!!!!! Mấy gái cuối lớp tranh thủ ngắm hần cho đã mắt. Tuy nhiên, với họ, chẳng khi nào là đủ cả. Nó thấy thế thì tim đã lỡ một nhịp. Hần... cũng đẹp troai đó chứ! Nhưng đương nhiên, suy nghĩ ấy cũng đã bị dập tắt khi chưa đầy nửa nốt nhạc. Nó lắc đầu và gõ lên đó một cái! "Vớ vẩn, nghĩ linh tinh!" - Tự cảnh cáo thầm trong lòng rồi nó bình thường trở lại, tiến về phía cuối lớp - Nơi cái bàn của nó và hần đang hiện diện sừng sững ở đây.

"Bộp!!!!" - Nó ném chiếc cặp của mình rồi cũng ngồi xuống ghế. (Trời ă! Mới hôm nào còn tức giận với ai kia và thương cho cái cặp bảo bối khi ai kia vứt chiếc cặp xuống xó lớp, vậy mà hôm nay lại... Chậc! Đúng là cứ có cái gì liên quan đến anh Khánh Sơn là chị Linh Chi lại nổi máu hùng mà!)

Bọn con gái khẽ giật mình. Thấy nó, ko hiểu sao cả đám lại tự động quay đi chỗ khác. (Tg: Tại họ biết anh Khánh Sơn là của riêng chị đó! Hí hi! *Linh Chi: Ân nói bậy bạ! Có lẽ mấy người đó kinh chị mầy thôi!) Hần vẫn ko có chút động đậy. Vẫn đeo headphone, vẫn nhắm hờ mắt, mặt vẫn ko cảm xúc. Sau một lúc, bỗng lên tiếng:

- Hôm qua vứt chùng ấy đồ có tiếc ko? - Ngờ kị như mọi khi. Lạnh. Nhưng riêng với nó, giọng điệu đó thật giống treu tức người ta mà!

Linh Chi mới nghe có thể mà đã cảm thấy hơi điên điên. Ủ, thì tiếc đấy! Đồng đồ của nó vì hần mà mà mới như vậy thì tất nhiên phải tiếc rồi!

Lần này nó ko thèm trả lời hần. Mặt dửng dưng lấy sách ra che mặt để... Ngủ! Ai kia có vẻ hơi hựt hẫng. Bình thường thì chị Linh Chi này sẽ như quả bom hẹn giờ quát tháo ầm ĩ, thế mà hôm nay...

"Định bơ mình sao?" - Hần nghĩ rồi từ từ mở mắt, quay nhẹ sang phía bên trái 90° - Nơi có cô nàng siêu đầu võ mồm ấy, tay gõ quyển sách đang che lấy khuôn mặt hoàn mĩ của cô nàng đó ấy ra, định nói gì đó nhưng...

"Thình thịch!" - Nhịp đập phát ra từ lồng ngực của hần nhanh đến kì lạ, lại còn rất rõ ràng nữa. Hần hình như đang... đo! Nó tựa đầu vào mặt bàn, ngủ! Thật là, mới nằm xuống là đã ngủ rồi! Trông... Sao mà đáng yêu đến thế! Làn da trắng sứ, những đường nét tuyệt vời trên khuôn mặt khó ai sánh bằng. Nhìn cái môi trái tim đỏ mọng tựa cherry kia! Muốn cắn quá!

Cả lớp quay xuống đều ngẩn ngơ. Ko chỉ mình con trai mà con gái cũng chẳng ngoại lệ. Ko gian im lặng vì tất cả đều đang bận ngắm nhìn vẻ dễ thương khi ngủ của nó. Đây chỉ là mặt mộc, ko biết nếu trang điểm lên, nó sẽ còn ấn tượng đến nhường nào đây?

Mọi chuyện sẽ ko có gì để nói nếu như hần... ko đo! Lần đầu tiên, hần bị hớp hồn bởi một cô gái, lần đầu tiên, tim hần đập nhanh đến vậy... Phải nói là ở nó có sức hút đặc biệt đến tất cả mọi người, trong đó có hần. Ai ai cũng bị thuyết phục trước vẻ đẹp ko tì vết của cô nàng tên Linh Chi này. Chẳng lẽ... Hần đang rung động đầu đời sao?

Chương 20

Cả lớp đang mải mê ngắm "biểu tượng của sắc đẹp"-Nó ngủ thì chợt bà giáo chủ nhiệm bước vào.Bà ta đứng trên bục giảng,hai tay vắt chéo ra sau,chờ đợi bạn lớp trưởng gương mẫu hô to cả lớp đứng dậy nghiêm trang chào mình.Tuy nhiên...

10s

20s

30s

40s

.....

Đến tận phút thứ 5 mà chẳng có ai đứng dậy chào bà cả,coi bà như ko khí.Đơn giản vì họ bận ngắm "hũ thần" rồi!Tới việc "cô giáo chủ nhiệm thân yêu" đã vào lớp từ lâu cũng ko biết luôn chứ huống chi là đứng dậy chào nghiêm trang?

Bị "ăn bơ" một bữa no nê,bà giáo già này rất tức giận.Đứng thêm 2 phút nữa,cả lớp vẫn ko chuyển động,cuối cùng...

"CẠCH!!!!!!!!"-Tiếng đập bàn dã man của bà giáo khiến đám học sinh giật mình.Quay lên bảng thấy "cô giáo thân iu" đang "triu mền cười dịu với cả lớp" thì nổi hết cả da gà nhưng vẫn cố nặn nhó cười lại.Chết chắc rồi!Hôm nay gây thù với bà thì sẽ ko được yên đâu!Trong trường ai mà chả biết độ kinh khủng của bà này.Một khi đã nổi điên thì còn đáng sợ hơn quái vật nữa á!Trời ơi,mồ hôi,mồ hôi chảy nhiều quá!

Hầu như cả lớp đều rất lo lắng cho số phận của mình nói riêng và toàn thể anh em đồng bào 11A1 nói chung.Tuy nhiên,phía cuối lớp ở dãy giữa vẫn có đôi bạn chẳng biết cái quái gì đang xảy ra hết!Nó thì vẫn ngủ say sưa ko hiểu trời trăng mây đất gì,hắn vẫn trầm ngâm trước vẻ cute khi ngủ của nó.Nãy giờ cả hai đũa đầu có biết một "bóng hồng"(Phù thủy!)đang hiện diện trong lớp hơn 20" đầu!Mà có biết thì cũng chẳng sao.Bà ta sẽ làm được gì với nó và hắn?Nếu bà mà đáng sợ hơn quái vật thì nó và hắn còn đáng sợ hơn bom nguyên tử cơ!

-Linh Chi!!!!-Bà giáo gằn mạnh tên nó.Thôi thì hắn có gia thế khủng thì bỏ qua đi.Còn nó,có lẽ cùng lắm là cũng thuộc vào cái dạng bình thường thôi!Chắc gì địa vị cao hơn bà?(Đã ko biết gì mà cứ thích lắm mồm!Căn cứ vào đâu mà bảo người ta thuộc dạng bình thường?Cứ nói cho chán đi,đến lúc bị đuổi việc về quê chăn bò rồi mới biết!)

Hắn thoáng giật mình nhưng ko thể hiện ra ngoài,khẽ ngược khuôn mặt lạnh vụn người mê lên khiến bà giáo vừa bối rối(Tại trai đẹp!)vừa buốt sống lưng.Còn nó,y như một con heo,y như một "công chúa ngủ trong rừng",vẫn ko chuyển biến,vẫn chìm sâu vào giấc mộng.Sau vài giây,bà giáo lại tiếp tục công việc "gọi công chúa dậy!"

-Linh Chi!-Lần 2-Linh Chi!!!!-Lần 3-LINH CHI!!!!!!!!!!!!-Lần 4 và kết quả:Nó chịu dậy.

Vươn vai rộng,ngáp ngắn ngáp dài,mở mắt ra,khuôn mặt của bà giáo đập vào mắt nó.

-Em chào cô!-Nó lễ phép chào cô giáo cùng trạng thái:Ngái ngủ.

Mặc dù chào như vậy đã ngoan ngoãn lắm rồi nhưng bà giáo vẫn ko hài lòng,vẫn tìm cái để hoạnh hoệ:

-Chào mà mắt cứ lim dim thế à?Đó là thiếu tôn trọng người lớn đấy!Còn nữa,cho tôi biết cô đến đây để học hay chơi?Vào học rồi mà còn ngủ gật à?-Bà ta tung một tràng.

-Em đến đây để học ạ.Em cũng ko ngủ gật trong giờ học đâu cô ơi!-Nó trả lời.

-Ko ngủ?Rõ rành rành như thế mà còn chối!Chứng cứ đâu?-Bà giáo vẫn lớn giọng.Cả lớp ai cũng khó chịu,hắn cũng chẳng ngoại lệ,chỉ là bên ngoài biểu cảm ko thay đổi thôi!Cái bà cô này!Hung dữ như vậy thảo nào ế là phải!Hiệu trưởng mà biết cô cháu gái yêu bị "bắt nạt" thì chắc chắn bà ta chỉ có nước xách vali lên và đi ra khỏi trường!

-Dạ thưa cô,lúc còn ra chơi em đã ngủ cho đến giờ.Vì ko biết cô đã vào lớp nên em mới tiếp tục.Nếu em ngủ trong giờ học thì bắt đầu từ khi trống trường vang lên trở lại chứ!Đằng này em lại ngủ trước mà cô!-Nó giải thích bừa một lí do hết sức..."Cùn!" nhưng những đứa thiếu thông minh trong lớp vẫn vỗ tay đôm đốp,tán thành cả hai tay hai chân.

- Đúng đó cô ạ!Bạn Linh Chi ngủ từ trước khi vào học cơ.Như vậy vẫn được tính là ko ngủ gật trong giờ học rồi mà cô!-Ng thứ nhất.

-Phải đẩy cô ạ!Cô mà phạt là bạn ấy bị oan thì sao?~Người thứ 2.

-Chuồn luôn cô ơi!

-Chính xác quá cô ạ!

.....bla.....blap.....

Cả lớp nhón nháo lên như một cái chợ.Bà giáo tức đến nổi mặt tím tái ko nói được gì.Hắn nhìn mà buồn cười lắm luôn nhưng bên ngoài vẫn ko cảm xúc.Chẳng lẽ ko biết cãi lí sao?Dù ngu từ trước nhưng 1 khi đã vào học rồi thì cũng là vi phạm chứ!Ha ha!Ngốc thật!

Nó cũng rất muốn cười nhưng vẫn cố nhịn.Nói đại một lí do thiếu sức thuyết phục như vậy mà ai cũng tin.Hồ hớ!Chắc chết vì nhịn cười quá!

Cả lớp càng lúc càng trở nên ồn ào.Ko thể chịu nổi tiếp,bà giáo tức giận một lần nữa dùng thước gõ xuống bàn đã man đến nổi trời đất như rung chuyển,đám học sinh im bật.

"CẠCH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"- Âm thanh rùng rợn khiến lớp đang náo nhiệt bỗng trở nên "ngoa ngoãn" ko dám hé răng nói thêm nửa lời.Mặt bà giáo xám xịt,trông tệ hại vô cùng.

-CÁC CÔ CÁC CẬU ĐẾN ĐÂY ĐỂ THÀNH LẬP CHỢ HẢ?!!!!!!!!!!KO HỌC THÌ VỀ ĐI!!!!!!!!!!-Bà ta quát cả lớp mà ko để ý rằng:Âm thanh phát ra từ bà ta cán đôi cả trường này cộng lại.(Hi hi,thể mà giáo huấn học sinh như thật!)Quay sang nó.-Nãy giờ do cô mà cái lớp trở nên loạn như vậy đó!!!!!!!!!!Cô muốn tôi xử sao đây!!!!!!!!!!-Răng nghiến ken két,thật cay nghiệt và ghê lạnh.

- O,tại các bạn đồng tình với em thôi mà cô!-Nó giả "ngây thơ vô (số) tội nói.

-CÔ.....!!!!!!!!!!!!!!-Bà giáo xì khói trên đỉnh đầu.Định xử nó thì...

-Cô định để chúng tôi đợi tới khi nào đây?-Một âm thanh lạnh ko kém hẳn từ ngoài cửa lớp vang lên làm đám học sinh tò mò đều quay ra phía đó.

Bà giáo giật mình,sực nhớ ra một chuyện rồi lấp bắp,mặt thoáng hoang mang:

-Xi...Xin lỗi các emĐợi cô chu...chút!

Điều này làm tập thể 11A1 càng tò mò và càng hóng người nhìn ra ngoài cửa.Ai mà quyền lực thế nhỉ?Khiến bà giáo như vậy thì quả là ko bình thường.Chẳng lẽ

là trùm mafia sao?Hay tổ chức Hồi giáo tự xưng IS?Các bạn hãy đón đọc chap tiếp nhé!Rất nhiều bất ngờ ở đoạn càng về sau đó!À mà...Cảm ơn các bạn rất nhiều!Đã tròn 2 tháng mình viết truyện rồi!Rất cảm ơn sự ủng hộ của các bạn trong thời gian qua!Nhờ sự góp ý chân thành của các bạn mà mình đang tiến bộ lên từng ngày.Nhờ có các bạn mà mình có thêm động lực hơn,có thêm ý chí hơn.Nói mà xúc động lun rồi nè!(Hic hic!)Thật sự,tình cảm của các bạn mình ko biết làm sao để xứng đáng nổi,chỉ biết phấn đấu lên ngày một ngày một thôi!Các bạn à,mình thanks các bạn nhiều lắm!Đặc biệt là những người luôn luôn ủng hộ mình như Minh Trang,Minh Ngọc,chị Ánh,....còn rất rất nhiều người nữa!Mình hứa tháng thứ 3 này sẽ cải thiện cách viết hơn nữa,sẽ nỗ lực hơn nữa,sẽ đặt thật nhiều tình cảm hơn nữa vô từng chap.Cảm ơn các độc giả nhiều!Hãy góp ý thêm giúp mình với nhé!Yêu các bạn bằng cả trái tim!!<3<3<3

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

-Cả lớp trật tự!-Bà giáo nghiêm giọng.-Hôm nay lớp ta có thêm 3 bạn mới.Các em nhớ phải giúp đỡ các bạn đấy!

-Girl hay boy vậy cô?-Người thứ nhất.

-Đẹp ko cô?-Ng thứ 2.

-Sao nhiều bạn mới thế cô?-Ng thứ 3.

....Bla...Blap.....

Cái lớp 11A1 của trường Royal lại nổi lên

như họp chợ.Bà giáo lại càng điên tiết.Đúng là bọn lảm mồm(Mỗi người chỉ có 1 cái mồm thôi!)ko có qui củ gì hết!(Thầy sao trò vậy.)

-Các em trật tự!-Lần 1,ko được.-Các em im lặng!-Lần 2,vẫn thất bại.-CẢ LỚP CÓ MUỐN RA HÀNH LANG ĐÚNG KO?!!!!!!!!!!!!-Lần 3,thành công,cả lớp ngậm mồm hết.-Các em vào lớp đi!-Quay ra phía cửa,bà giáo thay đổi 360°:Đang tức giận,sôi máu ->Niềm nở,tươi vui,(Giả tạo!)

3 con người từ ngoài cửa bước vào.Gồm 2 nam 1 nữ.Luôn song hành với họ luôn là ánh hào quang chói lọi hút mắt người nhìn.Cả lớp lại được một phen mắt máu bởi những nam thần,nữ thần.(Dù vậy,chị Linh Chi với anh Khánh Sơn vẫn đẹp nhất nha mọi người!)

-Vân Anh,Khôi Nguyên!/Gia Huy,Khôi Nguyên!-Phía cuối lớp,có 2 "pạn nhỏ" ngo ngác như con tê giác khi thấy từ cửa lớp bước vào đều là những gương mặt quen thuộc.

3 con người thanh tú ở trên bục giảng quay xuống cười hi hi với nó và hấn.Sock!Tất cả chỉ tóm tắt được bằng 1 từ:Sock!

Nó và hấn há hốc mồm kinh ngạc.Ta...Tại sao những người bạn "iu wí" kia lại có mặt ở đây cơ chứ?(Sao ko thể có mặt ở đây?)

-Các em giới thiệu về bản thân mình đi!-Bà giáo cười hiền với 3 cô cậu học sinh mới.(Hiền?Bà này mà làm diễn viên chắc cát-xê cao lắm!Lật mặt nhanh hơn lật thớt!)

-Minh là Đường Gia Huy,học sinh từ trường khác chuyển đến.Hi vọng sẽ đc các bạn giúp đỡ!-Gia Huy điềm đạm,nói xong ko quên cúi đầu khẽ xuống cực kì lịch sự,mấy girl ở dưới suýt chết ngất.

-Chào các bạn.Minh là Huỳnh Vân Anh.Mong được các bạn quan tâm từ những ngày đầu mới tới!-Nói xong Vân Anh cũng cúi đầu chào nhẹ,kèm theo đó là một nụ cười toả nắng khiến các boys trong lớp chuẩn bị vô viện vì mắt quá nhiều máu kèm theo nước bọt.Tìm ai kia đang đứng cạnh bỗng lờ một nhịp.(Hí hí,anh ý chứ ai!)

-Tôi là Thái Khôi Nguyên.- Đến lượt Khôi Nguyên,cậu lạnh lùng và kiệm lời nên chỉ nói có vậy.Tuy nhiên,con gái dưới kia lại...Các bạn chắc ko cần nói cũng biết rồi ha!(Anh Khôi Nguyên quay lại bản chất thật rồi!Lạnh lùng với m.ng chỉ trừ những người bạn thân của mình.Đặc biệt là ai đó...)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau màn giới thiệu khiến trái tim các girl,boy trong lớp bị bắn loạn,3 học sinh mới phải chọn chỗ để ngồi.

-Các em muốn ngồi đâu thì cứ chọn tùy thích nhé!-Nói rồi bà giáo lại "cười thân thiện" với những cô cậu học sinh mới đầy quyền lực.(Gia cảnh chị Linh Chi có khi còn khủng hơn 3 anh chị kia.Nếu bà giáo mà biết thì sẽ sao ta?Haha,chắc quý rap xuống xin tha thứ quá!)

-Vâng thưa cô!-Vân Anh và Gia Huy lễ phép.Duy nhất chỉ có Khôi Nguyên là mặt vẫn lạnh băng,chẳng ý ừ gì.(Anh Khánh Sơn với anh Khôi Nguyên mà độ sự "hạnh nùng" của nhau thì có lẽ bất phân thắng bại mất thôi!)

-Ngồi đây với mình nè Vân Anh!

-Bên cạnh mình vẫn còn chỗ này Gia Huy!

-Ngồi với em đi "ộp-pa" Khôi Nguyên!

.....Vân vân...&...Mây mây....

Vô vãn vô vãn lời bày tỏ từ phía dưới lớp.

-Ngồi với tao,Vân Anh!-Nó gọi.

Vân Anh mừng rỡ,định lao thẳng xuống ngồi cạnh con bạn thân.Ai dè...Chuẩn bị thì chợt nhận ra một tảng băng nghìn năm đang ngồi cạnh nó.Chẳng lẽ đuổi cô người ta mà đến ngồi sao?Đầu có được!

Nhìn thấy vẻ mặt lưỡng lự của Vân Anh,nó bỗng hiểu rõ vấn đề sâu bên trong là gì liền quay qua hấn đang đăm chiêu,nói:

-Đổi chỗ đi!Anh ko muốn ngồi với tôi và tâu cũng vậy.Chả lợi cho hai bên quá còn gì?

Nó cứ ngờ hấn sẽ đồng ý ngay và luôn,ai ngờ...

-Ko-Câu trả lời từ hấn.

- Tại sao?- Nó bất ngờ.

- Ko thích.

- Nhưng hôm trước cũng đòi đổi chỗ với tôi cơ mà!

- Trước khác, giờ khác.

- Sao lại thay đổi nhanh chóng vậy?

- Đừng hỏi nhiều nữa, tôi vẫn sẽ ngồi đây.

- Tôi ko đồng ý thì sao?

- V

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thích Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

- Ngồi đâu bây giờ?- Vân Anh thăm bản khoăn. Tuy nhiên nó đã vô tình lọt vào tai Gia Huy. Anh chàng nghe thấy rất rõ, từng chữ, từng chữ một.

- Hay... Tụi mình ngồi cùng một bàn đi!- Gia Huy nói nhỏ. Vân Anh hơi sock. Ngồi cùng 1 bàn ư?

- H...Hả?!!- Cô nàng bắt ngờ.

- Giờ còn chỗ nào đâu? Hay cô muốn ngồi với Khôi Nguyên? Cứ nói, tôi luôn lắng nghe cô.- Gia Huy ân cần.

Vân Anh tần ngần. N... Người ấy muốn ngồi cùng bàn với cô kia.

- Ko được sao? Vậy thôi, xin lỗi cô nhé! Coi như tôi chưa nói gì.- Gia Huy hơi buồn, một nỗi buồn khi người con gái kia có vẻ ko thích. (Tg: Ko thích? Anh biết kiểu gì vậy? *Gia Huy: Đoán *Tg: Ủi giời, thế thì vênh tai lên mà nghe này! *Gia Huy: Ê, vênh tai lên khác gì ý mày bảo anh là chó? Tg: Đâu...Đâu có. Anh hiểu lắm rồi. Em chỉ muốn anh nghe rõ thôi ấy mà! Hi hi!)

- Chúng ta... có thể ngồi cùng ư?- Vân Anh chần chừ nói. Cô hơi ngượng.

- Ừ.

- Thế thì... Cứ như vậy đi!

- Thật sao?- Gia Huy mặt mừng rỡ. (Nhưng ko thể hiện ra bên ngoài quá đâu m. người ạ! Lố chết! Làm vậy thì khác gì một thằng điên? Hô hô!)

- Ừ.- Một tiếng " Ừ" nhỏ nhẹ làm mát tai Gia Huy. Anh nắm tay Vân Anh dắt cô xuống 1 chiếc bàn trống ở gần cuối lớp dãy ngoài cùng ngồi trước bao con mắt sững sốt và ngạc nhiên của mọi người. Sự ngạc nhiên ấy là tất yếu của cả lớp ko ngoại trừ nó, hân và Khôi Nguyên.

Các boy trong lớp vừa thờ dãi tiếc nuối, vừa hâm mộ mà cũng vừa ganh tỵ với Gia Huy. Các girl trong lớp thì cũng vừa tiếc nuối, vừa hâm mộ mà cũng vừa ganh tỵ với Vân Anh.

- Này Vân Anh, mày đi với người lạ rồi bỏ rơi Khôi Nguyên hả? Tao cứ nghĩ chỉ mình con Kiều Linh mê zai, ko ngờ có mày cũng thế đấy!- Nó nói he hé với Vân Anh. Khoảng cách giữa bàn nó với bàn cô bạn thân là ko xa lắm nên muốn buồn thì cũng rất thoải mái.

Dù rất nhỏ nhưng vẫn có 2 "tên" nào đó nghe được.

Biết Gia Huy và hân đã nghe thấy nên Vân Anh rất mắc cỡ, cô nàng đỏ mặt.

- O...M...Mày nói linh tinh cái gì vậy? Vớ vẩn! Im ngay trước khi tao đập chết!- Cảnh cáo nó rồi liếc sang xem biểu hiện của Gia Huy. Anh chàng vẫn cố kìm nén tràng cười đang làm bụng anh như bị Tôn Ngộ Không chui vào quậy phá.

- O, tao nói sai à? Nếu ko phải thì mày đã chọn ngồi với Khôi Nguyên rồi. Bạn tri cốt thuờ bé của tụi mình đó! Thế mà...Mày đúng là trọng sắc khinh bạn giống con Linh!- Nó nói.

- Khoan đã, Khôi Nguyên là bạn tri cốt của 2 cô sao?- Hân bấy giờ mới nhận ra điểm bất thường vội vàng hỏi.

-Thì sao cái đồ hóng hót?-Nó mĩa mai "hôn phu" tương lai của mình.

-Nó cũng là bạn thân của chúng tôi mà!-Gia Huy ngạc nhiên lên tiếng.

-Hả?Sao kì vậy?-Vân Anh mở căng con mắt long lanh nhưng ko mít ướt của mình lên.Mọi chuyện thật khó hiểu.

-Mọi chuyện là gì đây?-Cả bốn cùng đồng thanh thu hút ko biết bao là ánh nhìn từ mọi người.

Khôi Nguyên ở trên đó khề cong môi(May mà mọi người chẳng để ý đến,chứ ko lại ằm ằm như cái chợ rùi!)Nhìn 4 con người ấy ngơ ngác kia,cute ô mai que quá đề!(Đáng yêu là đúng ai cũng có.Nhưng nói ai cũng ngơ ngác thì ko đúng lắm.Anh K.Son có thể hiện đâu?)

-Khôi Nguyên,em chọn được chỗ nào ưng ý chưa?-Bà giáo cất giọng ngọt lịm hỏi cậu.

-Dạ rồi.

-Ồ đâu thế?

Cậu ko nói gì mà vác cặp đi thẳng xuống bàn cuối dãy ngoài cùng ngồi coi như thay câu trả lời.Điều đáng nói là...Chiếc bàn của cậu phía dưới bàn của Vân Anh+Gia Huy và thuộc dãy bên cạnh bàn của nó với hần-cách 1 sải tay.(Lớp rộng 100 m2,có 50 học sinh,5 dãy bàn,mỗi dãy 10 học sinh,rất rộng rãi nhưng cả lớp xếp tùm lùm!)

-Khôi Nguyên,cậu là bạn thân của tụi mình(Linh Chi+Vân Anh)và của tụi hần(Khánh Sơn+Gia Huy) sao?-Nó hỏi.

-Ừ.-Cậu nhẹ nhàng đáp kèm theo 1 nụ cười cực "đập traoi" khiến mấy girl trong lớp náo loạn cả lên.

-Hả?!!!-Nó và Vân Anh tròn tròn con mắt.Cái quái gì đây?

-Lát nữa mình sẽ giải thích sau!-Cậu nói làm cả đám bình tĩnh hơn và trở nên tò mò vô cùng.

-Nhớ đó!-Nó và Vân Anh.

Rồi bà giáo lại trấn át cái miệng của cả lớp bằng một tràng gõ thước dài chấn động địa cầu.Tiết học bắt đầu muộn.(Thời gian bàn tán về những người bạn mới chuyển đến hết hơn nửa tiết học rồi còn đâu!)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tiết học trôi qua êm ả.Bà giáo hôm nay dạy sâu xa kinh gớm!Mọi ngày chỉ nói qua loa xong rồi lại lướt face,thế mà hôm nay,đã hết tiết rồi lại còn năn nã thêm vài câu nữa với các học sinh "thần iu".Đáng ngờ!(Có đáng ngờ gì đâu!Tại hôm nay có thêm 2 "ộp-pa" mới nên giả làm giáo viên gương mẫu lấy lòng ý mà!Ngày trước anh Khánh Sơn xuất hiện

cũng có khác chi đâu.Haiz,mê trai đúng là khổ thiệt!)

-Về nhà nhớ học bài nhé!Các em ra chơi đi!-Sau một hồi tốn không biết bao nhiêu nước bọt để giảng giải thật sâu sắc về văn học cho cả lớp nghe(Cho các hotboy nghe thôi.À mà bà là giáo viên dạy Văn đó!),bà giáo cho cả lớp ra chơi và kèm theo là nhắc nhở học sinh về học bài.Choáng!!!Mọi ngày chả nói gì mà bỏ đi luôn,sao hôm nay bỗng "quan tâm các trò iu dữ"?(Quan tâm hotboy.)

-Vâng!-Cả lớp đồng thanh và đứng lên nghiêm trang chào bà giáo.

"Cô giáo iu wí" xách cặp lên rồi quay xuống cười "thân thiện" với cả lớp.(Cười với các hotboy.)Đến khi đôi mắt dừng lại ở nó,bà ta bỗng gằm mặt lại,vừa như đe dọa mà cũng vừa như thách thức.Nó hiểu ý bà ta như thế nào,liền cười với bà một cái trêu ngươi.Trong khi "cô giáo iu wí" tức ghen hộng thì đám boy trong lớp như chết cứng trước nụ cười "chết ruồi" kia,ko ngoại trừ bất kì ai.(Tg:Anh Khánh Sơn cũng...Híhí!À mà mọi người nè,anh vẫn ko thể hiện ra bên ngoài đâu á!Ko nói lỡ mọi người lại nghĩ giống đám boy kia thì mất hình tượng ảnh chót!Haha!!!*Khôi Nguyên:Đám boy này nói có anh luôn hả?*Vâng...À à k...ko,trừ anh ra nữa!)

-Ê Vân Anh,xuống canteen không?-Nó nhảy tót lên chỗ con bạn thân hỏi.

-Có,mình đi đi!-Vân Anh hào hứng.

-Cho tui đi với được ko?-Khôi Nguyên chạy lên đứng xen giữa nó với Vân Anh.

-Ok!-2 nàng đưa tay lên làm dấu hiệu đồng ý.

-Cả tôi nữa nhé!-Gia Huy.

-Ok luôn!-Nó đáp.

Cả 4 quàng vai bá cổ,cười nói ríu rít(Họ quàng vai nhau theo thứ tự này ạ:Gia Huy-Khôi Nguyên-Linh Chi-Vân Anh)Nhưng chưa bước ra khỏi cửa,một giọng nói lạnh lùng vang lên:

-Tôi cũng muốn đi

Nghe câu nói ấy,cả đám quay,lại và...OMG!Ai đang nói thế kia?Là Khánh Sơn "khùng" của nó đó!

-Mày nói lại cho tao nghe rõ hơn được ko?-Khôi Nguyên như ko tin vào tai mình.Thằng Khánh Sơn "hạnh nùng" đang ngỏ lời muốn được nhập hội á!Lần đầu tiên luôn!

-Tao cũng muốn đi.-Khánh Sơn nhấn mạnh từng chữ khiến Khôi Nguyên há hốc mồm.Mà không chỉ cậu,cả đám luôn.

-Được không?-Hắn hỏi khi cả đám cứ ngo ngoe ngác ngác nhìn nhau.

-Sao phải được chứ?-Nó phản đối.

-Đừng lôi chuyện thù tôi ra.-Hắn.

-Hừ,vậy coi này đứa có ai muốn anh đi cùng không đã.Khôi Nguyên,cậu nói trước.Chấn chấn là no never rồi đúng không?-Nó đưa đôi mắt long lanh nhìn cậu.

-Tớ nghĩ...-Khôi Nguyên lưỡng lự.

-No,no đi!-Nó

-Tớ nghĩ...Cho thằng Sơn đi cùng đi!-Cậu trả lời,nó suýt xỉu ra sau.

-C...Cậu đồng ý à?-Nó xác thực lại lần nữa.

-Ờ thì...ừ.-Khôi Nguyên.Cậu biết nó buồn và cũng thấy hơi áy náy,nhưng hắn thì sao?Cũng cùng là bạn mà!

-Vân Anh.-Nó lại hướng mắt về con bạn thân.Với cô thì nó chắc chắn sẽ không đồng ý cho hắn đi chung với nó.(Vì là bạn thân mà!)Nhưng cái quái gì cũng có thể xảy ra hết!

Vân Anh định theo ý nó:"Hắn á?Nghĩ gì mà được nhập hội?"Dù cô nàng với Khánh Sơn chẳng thù chẳng oán nhau điều chi nhưng nó là bạn thân của cô mà,thôi đành xin lỗi hắn trong lòng vậy!

-Tao nghĩ...-Liếc trộm đôi mắt qua Gia Huy,đúng lúc anh chàng cũng đang nhìn mình,Vân Anh ngượng ngùng đỏ mặt.

-Hay tôi đưa ra ý kiến trước nhá!-Gia Huy lên tiếng.

-Được,anh nói đi-Nó.

-Hay là để thằng Sơn vô hội mình luôn đi!Nó "hiền lành" lắm nên sẽ chẳng ăn thịt ai đâu!(Anh Khánh Sơn mà hiền?)-Gia Huy.

Nó lại choáng tiếp.Nhưng việc Gia Huy bênh hắn thì cũng không có gì lạ cả.2 người là "pạn hiền" của nhau mà.

-Linh Chi.-Vân Anh gọi tên nó.

-Ơi

-Cho người ngồi cùng bàn với mày đi luôn nha!-Nó nghe xong lại sock tiếp,sau cú bất ngờ từ Khôi Nguyên,điều này còn ngạc nhiên hơn.Vân Anh bỏ nó theo hắn với 2 tên kia à?"Cho người ngồi cùng bàn với mày đi luôn nha!"-Đúng là câu nói đau lòng nhất năm mà nó nghe được.Còn đâu cái con bạn luôn luôn ủng hộ và kề vai sát cánh với mình nữa?(Tại anh Gia Huy hoá!!!)

-Vân Anh à...-Nó mếu máo than vãn,chưa hết câu thì hắn đã xen vào:

-Đa số thắng thiểu số!!Hầu như ai cũng đồng ý rồi,vậy là tôi đủ thẩm quyền đi theo rồi đó!Còn không mau lên mà đứng đó cãi nhau.-Hắn vừa nói vừa đứng lên ra ngoài cửa lớp đến canteen.

Nó không nói được gì đành ngậm ngùi để hắn nhập hội "dở hơi tập thể"(Trong đó có chỉ.)và cùng cả đám xuống canteen kèm theo bộ mặt không thể nào

iu xiu hơn.

*****

Chap tiếp các bạn nhớ đón đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Từ bây giờ mình sẽ không xưng là tg nữa mà sẽ xưng là Bống nhé!(Tên ở nhà của mình cũng như tên của một đứa bạn mình quen trên mạng.)Và cũng từ hôm nay,mình sẽ hạn chế viết tắt hơn nha!Thôi,quay lại vấn đề chính nào!

Chẳng có gì lạ lắm khi trên đường xuống canteen,"bộ ngũ siêu đẳng":Nó,hấn,Khôi Nguyên,Vân Anh,Gia Huy bị mọi người vây kín,bàn tán này nọ cả.Cảnh tượng này đã quá quen với năm con người họ.Nhiều lần cả nấy đưa thẳm hỏi trong lòng:"Đẹp cũng là 1 cái tội ư?(Đang ăn bị sặc,ai thấy tội cho mình không?)Haiz,đẹp cũng khổ mà không đẹp cũng khổ.Muốn bớt đẹp mà cứ càng ngày càng đẹp hơn là sao?(Sặc tiếp lần 2. *=.*)"

"Phịch!!!"-Nó thả mình tự do xuống 1 cái ghế trong canteen,mấy đứa còn lại cũng ngồi xung quanh cái bàn đó.

-Mọi người ăn gì?-Khôi Nguyên hỏi.

-Coca.-Hấn.

-Seven up.-Gia Huy.

-KFC,Fanta,Coca,hamburger,khoai tây chiên.....v.....v.....(Tinh thần ăn uống quá khí thế!)-"2 nàng còn lại"-nó và Vân Anh gọi đủ thứ mà không biết mỏi mồm.Trong khi đó,3 chàng kia nghe thôi mà đầu óc đã xoay như chong chóng rồi!Haiz,bó tay!

-Ăn nhiều vậy không sợ béo sao?-Gia Huy.

-Không.Có ăn muốn đòi cũng không béo.-2 con bạn thân cùng trả lời.

-Ăn nhiều quá cũng không tốt đâu!-Khôi Nguyên ân cần.

-Kệ.-2 đứa tụi nó.

-Lộn.-Hấn phán.

-Muốn giề?-Máu nó bắt đầu sôi sôi.

-Tự hiểu lấy.

-Cái tên này...Ax,đã xuống đây ké rồi lại còn không biết điều nữa!Được,tôi cho anh biết thế nào là lễ độ này!-Nó xắn tay áo như chuẩn bị vào cuộc boxing.Những người còn lại vội can ngăn:

-Thôi thôi cả trường sẽ loạn theo 2 người đấy!-Khôi Nguyên.

-Phải,bớt nóng giận sẽ tốt hơn!-Gia Huy.

-Coi anh ta như không khí là được rồi Linh Chi.-Vân Anh.

-Hừ,tại cái kẻ nào không biết điều đó chứ!-Nó nhìn hấn khinh khỉnh.

-Tôi nghĩ gì thì nói đấy thôi.Sự thật luôn luôn phũ phàng,đặc biệt là với "cô"!-Hấn mĩa mai nó,cổ ý nhấn mạnh chữ "cô".

Nó lại bắt đầu xì khói,vừa mới đứng lên đã bị Vân Anh và Khôi Nguyên lôi xuống.Cái tên chết tiệt này...Đáng ghét!

-Thả ra đi!Không thể nhịn tiếp với cái tên này nữa!-Nó cố giằng mạnh tay mình ra khỏi 2 người kia nhưng vô ích,Khôi Nguyên quá khỏe.

-Linh Chi,bình tĩnh lại!-Cậu vừa trấn an,vừa giữ lấy nó.

-Phải,mày đừng nóng giận như vậy!- Vân Anh cũng ra sức đập ngọn lửa bùng bùng trong người nó.

-Khánh Sơn,mày nói gì đi!Xin lỗi càng tốt,không lại bị người ta cho ăn đập bây giờ!-Gia Huy tốt bụng nhắc nhở nhỏ với thằng bạn,sợ nó nghe thấy nên nói rất khẽ,ghé sát tai hần.

-Sợ?Mày nên biết trong từ điển của tao chưa bao giờ có từ này.Trời cao đất dày tao còn chẳng sợ huống chi cô ta?Mà tao nói sự thật chứ có sai đâu!Cô ta ăn như lợn!-Hần tỉnh bơ nói chả cần khề khàng gì giống Gia Huy.Đương nhiên là nó nghe và giờ đây là tức lợn ruột.

-Anh...-Mặt nó đỏ lên vì quá tức giận.Tương chừng chiến tranh Thế giới lần thứ III chuẩn bị bùng nổ thì vật cứu nguy xuất hiện.

"Tùng tùng tùng"-Hồi trống vang lên.Vào học rồi.

-Sao nhanh thế nhỉ?Chưa ăn gì cũng như chưa nghe Khôi Nguyên kể chuyện mà?-Gia Huy thắc mắc.

-Ừ,có khi có việc gì đó.Vậy giờ ra chơi tiếp kể nha Nguyên!-Vân Anh cười thân thiện.

-Ồ,cũng may vào học.Coi như 2 ông bà khỏi cãi lộn nhau nhé!-Cậu quay sang nó và hần cười toét miệng.Trông 2 cái mặt anh chị kia!Haha!

-Lát nữa tôi xử anh!-Nó gằn giọng.

-Được,tôi sẽ đợi.-Hần trêu tức lại nó.

-Hừ.-Nó lườm Khánh Sơn "đập troai" cháy da cháy thịt rồi quay ngoắt đi,"Hừ" một điệu vừa buồn cười mà cũng vừa đáng sợ.

Rồi hần cũng đi lên lớp cùng cả đám.Trên đường đi,2 "vị hôn thê tương lai" luôn dành "sự quan tâm,triu mến cho nhau bằng cặp mắt đờ đờ mui sát khí.Haiz,đến chịu với đôi náyg mà!*"Cười"

Các bạn nhớ đón đọc chap sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Đám nó,hần,Khôi Nguyên,Vân Anh,Gia Huy vừa về đến chỗ ngồi cũng là lúc giáo viên bộ môn tiếp theo bước vào lớp.Tiết này học Sinh-Cái môn mà lớp 11A1 cho là hứng thú nhất do thầy Chương dạy đã đến.Vì hầu như tất cả trong lớp đều thích môn này nhất nên đưa nào đưa nấy cũng chăm chú lắng nghe và hăng say phát biểu ý kiến.Tuy nhiên,cặp đôi ở bàn cuối cùng đây giữa thì...

Hần để sách vở bút thước trên bàn nhưng không học mà chỉ làm cảnh thôi!Hiện,Khánh Sơn "xinh trai" đang đeo headphone và...Ngủ!!!Còn nó-Linh Chi "đẹp gái" thì tập trung nghe thầy giảng đây nhưng phần lớn luôn quay qua "chồng tương lai" nguyệt những cái thật sâu,thật đau.(Giết người bằng ánh mắt bó láng nước ối!!!)

Rồi cứ thế,cứ thế,gì ra chơi tiếp đến từ lúc nào cũng không hay.

"Tùng tùng tùng"-Tiếng trống trường giòn giã vang lên.Sân trường lại đầy ắp những bóng dáng học sinh và tiếng nói cười vui vẻ.

Nó,hần,Vân Anh,Gia Huy tụ lại ở chỗ Khôi Nguyên.

-Nguyên,kể chuyện đó cho bọn tớ nghe đi!-Nó hào hứng nói.(Chị quên mất chuyện xử anh Khánh Sơn rồi sao?Đúng là...Haiz,bó tay mà!)

-Ừ,mau mau lên,mọi người đều đang rất tò mò đây!-Vân Anh cũng hứng thú chả kém con bạn.

-Ok,nhưng vẫn tắt thôi nha.Giờ ra chơi là có hạn.-Cậu.

-Ồ,mày kể sơ sơ rồi lát về nhà thằng Sơn diễn tả chi tiết cũng được.-Gia Huy.

-Ai cho về nhà tao?-Hần lên tiếng làm cả đám mất hết cả vui.

-Keo kiệt thế?Không phá nhà mày là ok rồi mà!-Gia Huy năn nỉ gây lười nhưng cái kết nhận được lại là...

- Tao nói rồi, không thể là không thể. - Hấn dứt khoát.

- Nói vậy là sao? Tui mình là bạn thân.... - Anh chàng đang định năn nỉ hấn tiếp thì bị nó ngắt lời.

- Trời, không cho thì thôi. Chắc nhà anh tồi tàn quá nên không muốn tui này đến chứ gì? Đúng là sĩ! Có khi lát nữa tui này chui đại vào một quán cafe bình dân vẫn còn khang trang hơn nhà anh đây! Tôi nói chuẩn quá phải không? Haha! - Nó mĩa mai hấn rồi cười ha hả. Nhưng đầu nhớ rằng, lần trước nó đã từng đến nhà hấn và nhà hấn đẹp đâu kém cạnh với biệt thự nhà nó. (Các bạn không nhớ thì đọc lại chap 7-8 nha!)

- Cô thích nghĩ sao thì tùy, đừng có khích! - Hấn cười khẩy (Đều đó!) rồi nhấn lại với nó làm các girl đều đứng: "Chộ ôi, ộp pa đẹp troai quá đi!!!" (Oe! Buồn nôn quá! Cười đều mà cũng đồ ư?)

- Khích gì? Chạm vào lòng tự ái của anh rồi hả? - Nó vẫn tiếp tục hành động trên tấc "chông tương lai".

- Haiz, trả treo với cái loại thiếu hiểu biết mà còn hống hách như cô ta làm gì? Thôi cứ để cô ta tự ki một mình vậy. - Hấn như thể tự độc thoại với chính mình nhưng vẫn nói thừa đủ để cả bọn nghe được nhằm hàm ý chọc giận nó.

Chưa kịp để núi lửa phun trào, mấy người ngoài cuộc vội dập tắt:

- Thôi, cả hai làm ơn trật tự để thằng Nguyên kể chuyện. - Gia Huy chen giữa nó và hấn giảng hòa.

- Ủ, giờ ra chơi có hạn mà cứ như thế này lúc nào mới kể xong một câu chuyện? - Vân Anh cũng lao vào.

Nó và hấn im lìm, không nói thêm gì nữa. Thấy vậy, Khôi Nguyên bắt đầu hoài niệm...

- Tôi kể đây. Chuyện là vậy....

*****

Bơi về một miền kí ức...

7 năm trước...

["Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lo..."] - Đầu dây bên kia chưa kịp nói hết thì đã bị bàn tay của một cậu bé chừng 10 tuổi vô cùng điển trai ném bộp xuống đất một cách dã man và vỡ tan tành. Cũng phải thôi, lần thứ n cậu gọi cho người ấy mà nhận lại vẫn là thế này thì làm sao chịu nổi? Lo lắng lắm chứ! Đã gọi trên dưới trăm cuộc rồi, không biết cô ấy có làm sao không? Tại sao lại không liên lạc được? Cô ấy đang gặp nguy hiểm chăng? Hàng nghìn hàng tỉ câu hỏi khó ai trả lời cứ liên tục vẩn vơ trong đầu cậu bé khiến cậu càng lúc càng lo lắng đến phát điên. Và cậu bé ấy là... Khôi Nguyên.

- Không thể như vậy được nữa, mình phải đi tìm cậu ấy. - Đang định quay về nhà chuẩn bị cho cuộc hành trình tìm "người quan trọng" thì vừa ngoắt lại đằng sau, một "vật thể lạ" không biết bắt nguồn từ đâu ập xuống đầu cậu.

Chộ ôi, "vật thể lạ" là một quả bóng rổ, một quả bóng rổ được "bay" đến đây bằng một lực cực mạnh, phải nói là cực khủng khiếp luôn! Trong lúc Khôi Nguyên đang cảm thấy choáng váng vì quả bóng thì một giọng nói lạnh lùng nhưng rất chân thành vang lên:

- Xin lỗi, tui tôi không cố ý. Đưa quả bóng giùm tui tôi.

Khôi Nguyên ngược khuôn mặt điển trai đang nhăn nhó vì đau của mình lên, bất ngờ chạm mắt với một cậu bé trông có vẻ trạc tuổi, cũng cực kì anh tuấn nhưng thuộc dạng cold boy vừa nói lời xin lỗi lúc này. Theo sau cậu bé ấy lại là 2 cậu bé khác cũng rất soái ca đang xin lỗi riu rít: người handsome, kẻ play boy.

- Xin lỗi cậu, bọn tớ không cố ý đâu! - Cậu bé handsome luôn miệng.

- Sorry sorry, không phải tớ muốn vậy đâu! Tại tớ ném quả bóng nhưng nó cứ thích cậu nên mới thế á! - Cậu bé play boy cũng riu rít chả kém.

Cả đám như mớ hỗn loạn (trừ người ở giữa ra nhé! - cậu bé cold boy đó!). Khôi Nguyên chỉ lắc đầu cười nhẹ (Nhưng dập tắt và lạnh lùng ngay sau lúc ấy), cầm quả bóng rổ đứng lên và nói:

- Bóng này, lần sau nhớ cẩn thận hơn. - Rồi ném quả bóng về phía mấy cậu bé kia. Cậu bé cold boy bắt được.

- Cảm ơn, cậu có chuyện gì à? - Cậu bé cold boy hỏi Khôi Nguyên.

- Có nhưng các cậu không cần quan tâm đâu.

- Nói đi! Biết đâu tui tớ giúp được gì. - Cậu bé handsome và cậu bé play boy cùng lên tiếng.

- Không đâu, chỉ có tớ mới giải quyết được thôi. - Khôi Nguyên từ chối.

- Cậu cứ nói đi. - Cậu bé cold boy.

Bị cả 3 cùng hỏi như thế, Khôi Nguyên cảm thấy áy náy. Thời thì cứ kết ra hết cũng được mà.

-Tớ có 1 cô bạn rất thân như tri kỉ vậy. Đáng tiếc cô ấy phải sang Mĩ với ông bà ngoại để học tập. Tụi tớ vẫn giữ liên lạc với nhau. Bỗng dưng hôm nay gọi không được. Tớ thấy rất lo và đang định về nhà chuẩn bị qua Mĩ tìm cô ấy thì...

-Bóng tớ ném trúng đầu cậu à? - Cậu bé play boy.

- Ừ.

-Thật đáng tiếc, có lẽ tụi tớ không thể giúp gì cho cậu rồi! - Cậu bé handsome.

-Cậu nên đi tìm cô ấy đi. Để tụi tớ cùng về nhà với cậu đã. - Cậu bé cold boy.

-Được, đi thôi!

*****

Quay về với thực tại...

-Rồi cậu cùng 4 cậu bé đó về nhà nhà cậu chuẩn bị sang Mĩ để tìm con Linh Chi à? - Vân Anh.

- Ừ thì định thế nhưng về đến nhà thì bố tớ bảo Linh Chi và ông bà ngoại sống rất tốt. Bố tớ và cả nhà Linh Chi liên lạc với nhau nên biết. Tớ thấy thế thì tạm yên tâm nhưng vẫn muốn sang đó thấy mặt cho chắc chắn. Tuy nhiên, bố lại không cho. Tớ hỏi số điện thoại của họ thì ông ấy lại nói không nên liên lạc với nhau, chỉ cần biết tình hình là được vì cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của cả hai. Vậy là đành thôi. Nhưng cũng từ hôm ấy mà tớ quen được với 3 cậu bé kia. - Khôi Nguyên.

-3 cậu bé ấy là... - Nó nửa nghi ngờ nửa tò mò.

-Là đó! - Khôi Nguyên rướn đôi mày của mình về phía hấn và Gia Huy.

Hấn vẫn lạnh lùng chẳng nói gì. Còn Gia Huy hơi cúi mặt xuống (Vĩ ngượng). Trong khi đó, đôi bạn nó và Vân Anh thì ngạc nhiên không nói nên lời.

-Cuộc gặp gỡ "định mệnh" của mấy cậu đây sao?!!! - Tụi nó (Tinh chị Vân Anh và chị Linh Chi) tròn con mắt.

-Ừ. - Cậu khẽ cười khiến con gái nhà người ta phải xao xuyến. (Mất máu mất máu!) - Một thời gian sau Vân Anh với Kiều Linh cũng chuyển sang Mĩ.

- Ồ, hì hì.

-Khoan đã, Khôi Nguyên, mày vừa nói Kiều Linh đúng không? - Chợt hấn và Gia Huy nhảy dựng lên và gấp gấp hỏi.

-Thì sao?

-Bạn gái thằng Bảo Nam.

-Hả, bạn gái thằng Nam cũng tên Kiều Linh à? Tao chưa thấy bao giờ đấy.

-Thì này. - Nói rồi Gia Huy lôi điện thoại ra bấm bấm chia trước mặt cậu, đồng thời cả nó với Vân Anh.

-OMG!!!!!! Con Linh với bạn trai nó đây mà!!!!!! - Nó và Vân Anh hét toáng lên, cậu cũng không giấu nổi sự bất ngờ.

Bấm liên hồi rồi nó cũng chia cái điện thoại iphone X của mình lên trước mặt cậu, hấn và Gia Huy.

- Ồ! Bạn gái thằng Nam!!!! - Bên hấn cũng tròn xoe 2 con mắt.

Hai bức ảnh, 2 người giống nhau, mỗi người là bạn của một bên. Thế là...

Cả 5 ánh mắt chạm nhau. Họ nhìn đầy bất ngờ nhưng rồi lại cười bí hiểm gật đầu nhẹ nhẹ như hiểu ra điều gì.

-Thật trùng hợp!

-Chúng ta có duyên ghê á!

Rồi lớp 11A1 bỗng có 5 kẻ cười ha hả như những thằng vừa trốn trại. (Có 3 kẻ không đến nổi đâu!) Thật là... Mất hết cả hình tượng!

-Nhưng sao việc Linh Chi về tớ không biết nhỉ? - Khôi Nguyên thắc mắc.

-Có lẽ nhà bên tớ với nhà bên cậu muốn cậu bất ngờ. - Nó cười tươi không cần tươi.

- Ừ,hahaha!

Vừa lúc ấy,một âm thanh quen thuộc vang lên:

"Tùng tùng tùng"- Tiếng trống trường vang lên báo hiệu giờ ra chơi kết thúc,tiết học mới bắt đầu.

Ai nấy đều trở về chỗ ngồi của mình,"bộ ngũ siêu đẳng" cũng thế.Giờ ra chơi vừa rồi hơi lâu.Có khi bù cho giờ ra chơi trước đó chăng?Nhưng chính điều ấy mới vui!Nghe xong câu chuyện của Khôi Nguyên được một lúc rồi mà đến giờ nó và Vân Anh vẫn còn cười như điên,Gia Huy cười tùm tùm,hắn thì ngưng cười lâu rồi.Trùng hợp quá!Sau khi nó đi Mĩ,Khôi Nguyên quen tụi hắn.7 năm sau khi nó trở về,hắn lại là "hôn phu" của nó,nó gặp lại Khôi Nguyên.Mà Kiều Linh bạn nó lại là bạn gái của Bảo Nam bạn hắn,cả 2 lại là bạn Khôi Nguyên.Tuy có hơi rối nhưng thật thú vị!À mà còn nữa nè mọi người.Có ai biết trong lòng nó,hắn và Khôi Nguyên đang nghĩ gì không?Chắc sắp có thêm couple mới đó!Nhìn cái bàn trên Khôi Nguyên kia! Thân thiết đến đáng nghi à!Chưa bao giờ 2 người đó thân đó thân với ai khác giới theo cái kiểu biểu cảm ngưng ngưng,e thẹn ấy.Nếu mà gần gũi quá nhưng hỏi,xuông xả thì coi như bạn như tri kỉ.Nhưng đằng này mặt còn đỏ ửng lên kia kia!Chết chết,các bạn cứ đợi mà xem!Rồi sẽ là một couple đó,cam đoan luôn!(Bống:Mấy anh chị tỉnh ý dễ sợ!*Linh Chi và Khôi Nguyên:Chuyện!!!*Bống:Cùng chào cả nhà cho em đi ngủ nào mấy anh chị!*Hiệp hội 3 người kia:Tạm biệt cả nhà, ủng hộ truyện nhé!*Bống:Đó,dịch thân mấy vị đại nhân quảng cáo đó!Mọi người ủng hộ truyện em với nha!Pi pi!!!*Hun gió*Chụt chụt chụt)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Giờ ra về...

Cả hội đang đi bộ trên vỉa hè rộng thênh thang(Sau chiến dịch giành lại cho người đi bộ đó ạ!)

-Haiz,hôm nay học mỏi cả người!-Nó vừa than vãn vừa vuron vai ngáp ngáp dài đầy ngao ngán.

-Trời đất!Mày chỉ ngồi nghe nghe chứ có ghi chép hay gõ tay phát biểu đầu mà mệt?-Vân Anh từ phía sau bật cười nói.(Đang ở cạnh anh Gia Huy đó ạ!Gớm!Kính quá cơ!)

-Ngồi nghe thôi đã đủ mệt rồi.Chán thật!Tao học xong mà vẫn phải đi cho nó có cảnh.Ghét là ghét ghê luôn hà!-Nó bức xúc đến phát cáu lên.(Chộ ôi,tội nghiệp chị quá hà!)

-Nhưng đi cũng vui mà!-Cậu.

- Ồ thì vui!-Nó trả lời đầy chán ngán.

-Vui thì cười đi!-Vừa nói cậu vừa đưa tay lên khuôn mặt hoàn mĩ của nó kéo hai mép miệng lên sao cho thành một nụ cười.Ai đó "vô tình" thấy được thì hơi bị khó chịu.Với việc làm nhỏ siêu dễ thương này cậu dành cho nó thì hỏi sao nó không cười đây?Chị Linh Chi nhà ta bật cười,một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành khiến 2 người con trai trong hội cảm thấy "đau tim".

-Che miệng đi kéo ruồi nó bay vào!-Nó đang tui tui với nụ cười rạng rỡ bỗng tắt hẳn sau câu nói của Khánh Sơn "đập troai".(Đám girl:Đẹp thiệt chứ bộ!*Bống:Thì có ai bảo xấu đâu?*Đám girl:Thế sao dùng ngoặc kếp cứ như nói bóng nói gió người ta vậy?*Bống:Ồ mấy bà thím này hay nhỏ?Người ta thích làm sao thì kệ người ta.Việc của mấy bà à?Đúng là...Những người nhiều chuyện!!!!)

-Này,bình thường anh cảm như hén thì chả việc gì mà sao hể cứ hờ cái mồm ra là nói tầm bậy vậy hả?Anh mới là người nên bịt kín miệng mình lại đi á!Kéo ruồi nó đi cư xuống hần dạ dày luôn!-Nó tuôn một tràng làm mấy người ngoài cuộc vừa khiếp lại vừa lo lắng:"Chắc sắp có chiến tranh bùng nổ nữa đây!"Điều đó là điều không ai muốn.Chính vì thế,việc quan trọng bây giờ cần làm là:Dập tắt ngọn núi lửa và đẩy tảng băng nghìn năm kia đi!

- À...Hay tui mình đi ăn kem đi!Mừng ngày đầu tiên tui,Vân Anh với Khôi Nguyên gia nhập tập thể 11A1!-Gia Huy vội đưa bữa ra 1 ý kiến trước khi ai đó mở miệng.

-Ý kiến hay đó!Đến nhà hàng LC restaurant đi!Nhân viên thân thiện,đồ ăn ngon,ở đó lại đẹp và bao nhiêu tiền Linh Chi nó thanh toán hết!-Vân Anh tán thưởng.

-Hà?Sao tao phải trả?-Nó há hốc mồm.

-Một chi nhánh nhỏ của tập đoàn Nguyễn Gia mà cũng bắt mọi người trả tiền sao?-Vân Anh cười hì hì.

-Phải rồi,đó là tập đoàn nhà cậu mà!-Khôi Nguyên hào hứng.

-Ủa?Vậy Linh Chi là...-Gia Huy chợt nhận ra một điều.

-Vậy đó!Thôi,chúng ta đi!-Khôi Nguyên dứt lời,"đội quân hùng mạnh" gồm 5 đứa thẳng tiến đến LC restaurant.

*****

LC restaurant quả thật rất đẹp,hiện đại và đa năng.Ngoài là 1 nhà hàng,nó còn có khu là quán cafe hay khu là cửa hàng bán đồ ăn nhanh.Có thể nói,nó như nơi phục vụ ăn uống bậc nhất thành phố.

Nơi đây được thiết kế theo kiến trúc Châu Âu xen lẫn Châu Á.Vừa sang trọng mà cũng vừa cổ kính.Có nhiều cửa sổ và cây xanh nên vô cùng thoáng đãng.Đặc biệt không phân biệt tầng lớp trong xã hội.Giàu nghèo đều có thể đến ăn và được phục vụ tử tế,không phân biệt đối xử.Thậm chí,nếu ai có hoàn cảnh khó khăn thật sự,LC restaurant còn miễn phí và tặng thêm đồ ăn.Chỉ là 1 chi nhánh nhỏ của 1 ngành trong tập đoàn Nguyễn Gia thôi mà đã thể đẩy các bạn ạ!Thôi,quay lại truyện nào!

*****

Sau 30 phút "rèn luyện đôi chân chắc khỏe",cuối cùng,"bộ ngũ siêu đẳng" đã đứng trước LC restaurant.

-Wow!Linh Chi có nhà hàng đẹp thật đó!-Gia Huy cảm thán.

-Hi hi!-Nó cười ngai ngừng.

-Thôi,vô đi!-Khôi Nguyên.

Cả hội lại đi vào bên trong đến khu đồ ăn nhanh có đủ loại kem ngon mê ly.Trái với vẻ sang trọng,cầu kì ở những khu khác thì khu đồ ăn nhanh lại đơn giản nhưng vô cùng dễ thương,ngọt ngào và nhẹ nhàng.Như bao lần,"bộ ngũ siêu đẳng" thu hút toàn bộ ánh nhìn từ ngoài cửa cho đến lúc vào trong.Ai cũng phải trầm trồ to nhỏ trước vẻ đẹp như thiên thần lấp lánh của 5 con người họ,thắc mắc không biết người ta có bí quyết gì mà tỏa sáng đến thế.

Thấy nó,tốp nhân viên cúi rạp người chào hỏi cung kính.Nó chỉ gật đầu nhẹ như thay cho lời đáp lại.Ngồi xuống một bàn trong khu đồ ăn nhanh,"bộ ngũ siêu đẳng" gọi những món kem mình thích rồi vừa thưởng thức vừa buôn bán vui vẻ với lũ bạn trong hội.Chuyện mấy người đó buôn chẳng có chi gọi là nhiều hay phức tạp.Chỉ là đang từ âm thực nhảy sang âm nhạc,từ âm nhạc nhảy qua điệu khúc,từ điệu khúc nhảy sang hội họa,...v...v...Đơn giản có vậy thôi à!(=_=)Bỗng..

-Mấy người làm ăn kiểu gì đây hả?!!!!Giờ vợ tôi vô viện rồi đó!!!!Mấy người định tính thế nào đây?!!!!!!-Nó,hắn,Khôi Nguyên,Vân Anh và Gia Huy chợt nghe thấy tiếng một người đàn ông vang vọng cả nhà hàng.Có vẻ ông ta đang rất tức giận thì phải!

-Chúng tôi xin lỗi!Đây là một sự cố ngoài ý muốn,nhà hàng chúng tôi chưa bao giờ gặp vấn đề này.-Một người đàn ông điềm đạm khác lên tiếng.Chẳng lẽ là quản lí chăng?

-Chưa bao giờ gặp à?!!!!!!Vậy giờ gặp rồi đó!Định tính sao đây?!!!!!!-Người đàn ông hung hãn vẫn lớn giọng.

-Chúng tôi..

-Tôi không cần nghe giải thích nữa,hãy bồi thường đi!!!!

-Nhưng..

Cuộc hội thoại này khiến tụi nó không thể tiếp tục ăn được mà phải đứng lên đến đó xem sao

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Linh Chi cùng 4 đứa bạn đang sau đi đến nơi xảy ra ồn ào kia.Bác Nghĩa quản lí vội cúi đầu chào khi thấy bóng dáng nó xuất hiện.Đáp lại lời chào ấy cũng chỉ là 1 cái gật đầu nhẹ từ nó như với bao nhân viên khác trong LC restaurant.

-Bác Nghĩa,tại sao lại ồn ào vậy?~Nó khẽ nhú mày hỏi.

-Dạ,thưa cô chủ..

Toàn bộ câu chuyện là như vậy:

Có 1 đôi vợ chồng trẻ đến khu nhà hàng 5 sao của LC restaurant gọi đủ thứ thứ món ra. Đang ăn vui vẻ bỗng người vợ lên cơn đau bụng dữ dội. Đưa đến bệnh viện, bác sĩ kết luận cô ta bị ngộ độc thực phẩm. Người chồng nghe thế thì đoán vợ mình như vậy là vì thức ăn của LC restaurant nên đang làm bù la bù loa lên đòi tiền bồi thường.

Nghe bác Nghĩ kể toàn bộ câu chuyện, nó cảm thấy thật vô lí.

- Chuyện này nghe có vẻ hơi sai sai. Thứ nhất: Nguyên liệu chế biến LC restaurant nhập về đã được cấp bằng chứng nhận an toàn tuyệt đối, không hề có thuốc trừ sâu hay phân hóa học. Dụng cụ chế biến cũng thế. Đầu là đồ cao cấp hạng nhất cũng có chứng nhận đáng hoàng. Ngoài ra, trước khi mang đồ ăn lên cho khách, chúng tôi đã kiểm tra qua kĩ càng về độ an toàn rồi mới cho mang lên. Thứ hai: Trải qua quy trình chặt chẽ đạt chuẩn quốc tế như vậy mà vẫn có thể có chuyện khách hàng bị ngộ độc vì đồ ăn của chúng tôi hay sao? Thứ hai: Tại sao LC restaurant đông khách đến thế mà chỉ có vợ của quý khách bị ngộ độc? Điều vô lí hơn là quý khách cũng ăn chung với mình, vậy tại sao quý khách bình thường mà vợ quý khách lại bị ngộ độc? Chẳng lẽ, hai quý khách muốn... - Nó đưa ra lập luận của mình khiến mặt ông khách cứng đờ, còn có chút gì đó gọi là lo sợ. Hoàn toàn trái ngược với sự tức giận khi này.

Khôi Nguyên, Vân Anh và bác Nghĩ ngạc nhiên khi nó sang Mĩ tận 7 năm mà vẫn nhớ về quy trình làm việc của nơi này đến thế. Còn hần với Gia Huy thì không những có 1 suy nghĩ giống 3 người kia mà còn không ngờ nó quan tâm nhà hàng này tới nỗi nhớ từng chi tiết trong việc kiểm tra an toàn thực phẩm của nhà hàng. Riêng nó thấy bình thường, điều này là nên có mà! Cũng đâu khó gì để nhớ chứ! Đặc biệt hơn là khi áp dụng trong tình huống như vậy thì nhớ những điều đó là vô cùng quan trọng.

Thấy nét mặt ông khách đông cứng, Khôi Nguyên lên tiếng vừa lạnh lùng vừa pha chút chế giễu:

- Có phải bạn tôi nói trúng tim đen của ông rồi không?

- G... Gì chứ? Mấy người nói vậy khác nào ý muốn ám chỉ rằng tôi tự gây ra rồi ăn vạ? - Lúc đầu ông khách hơi ấp úng nhưng sau đó vẫn hung hãn lớn giọng.

- Có ai có ý đó đâu! Chính ông nhận đấy nhé! - Gia Huy.

- C... Cái gì?

- Sao ông phải lắp bắp? - Vân Anh.

- T... Tôi... Hừ!!! Bị mấy người vu khống nên tôi tức tới vậy đó! Thật là... Được, chắc mấy người muốn mọi người biết chuyện này chứ gì? Đến lúc đó coi cái nhà hàng này còn khách không? Haha!!! (Cười như thằng dở người không bằng í!)

- Được, ông cứ việc. - Hần cũng lao vào cuộc với tụi nó. Mới mở miệng câu đầu tiên đã khiến người ta giật mình rồi!

- OK, cậu không phải thách thức. - Ông khách đó còn cười đều nửa đó các bạn! Ghét quá!

- Khánh Sơn, nếu để ông lan truyền chuyện này thì nhà hàng sẽ đóng cửa đó! - Gia Huy nhắc nhở nhỏ với hần.

- Mày nhìn xung quanh. - Hần nói. Gia Huy quay lại thì tái mét mặt khi rất nhiều khách hàng trong LC restaurant đang xúm lại xem. Giờ ông khách đó không đi nói bậy bạ ra ngoài thì những vị khách này sẽ thế thôi! - Với lại, nhà hàng này trong sạch thì lo gì? Nhân đây vạch mặt cho ông khách kia không dám ra đường luôn đi!

- Thôi được rồi. - Gia Huy ủng hộ ý hần. Phải cho ông khách đó 1 bài học nhớ đời thì mới hả dạ!

- Vợ ông bị ngộ độc thực phẩm thật chứ? - Hần băng lãnh hỏi ông khách.

- U... Thả... Thật! Tôi nói đùa làm cái quái gì? - Ông khách vênh mặt. (Đắm ổng cái đi!)

- Vậy thì nên đi kiểm tra 1 lần nữa xem đồ ăn ở đây có đảm bảo vệ sinh an toàn không chứ nhỉ? - Hần.

- Được thôi!

Rồi "bộ ngũ siêu đẳng" cùng ông khách đáng ghét ấy đến Viện Kiểm nghiệm An toàn Vệ sinh Thực Phẩm Quốc Gia kèm theo những món ăn có trên bàn của ông ta và vợ để giám định. Sau khoảng 30 phút chờ đợi đến phát buồn ngủ, cuối cùng đã có kết quả. (Thật ra thì thời gian chờ đợi kết quả trên thực tế không nhanh đến thế đâu các bạn ạ! Nhưng mình cho vô truyện hơi ảo tí mong đừng ai ném đá nhé! Hi hi!) Nó thật phát chán với tiến độ làm việc nơi đây. Bên Mĩ chỉ mất 15 phút đã được rồi mà ở Việt Nam thời gian chờ phải gấp đôi. (Haiz, như thế là nhanh lắm rồi đó chị ạ!) Kết quả là: Trong tất cả các món ông khách gọi bao gồm gan ngỗng béo, pasta, gà tây, súp tôm, bò cuộn phở mai kim tiền, ...v...v... (Hai vợ chồng ông này là heo chắt? Mà lại còn gọi toàn món Âu có trong bữa tiệc nữa chứ! Hm, mình bắt đầu thêm rồi nè!) Tuy nhiên, duy nhất trong số đó là món "cá tầm nướng sa té giấy bạc" không đủ tiêu chuẩn an toàn vệ sinh thực phẩm. Cái quái gì đây? Tại sao lại có 1 món không đạt chứ?

Cầm tờ kết quả trên tay, nó, hần, Khôi Nguyên, Vân Anh và Gia Huy đều phải nhũn mày. Còn cái ông khách đáng ghét kia lại đắc mãn cười ha hả như 1 thằng tâm thần. Đã thế lại còn lên giọng giễu cợt với tụi nó nữa chứ!

- Ha ha! Thấy chưa? Vợ tôi bị vậy là do thức ăn của cái nhà hàng đó đấy nhé! - Ông khách.

Tụi nó quay qua ông ta, mặt ngập tràn mùi sát khí.

-Vợ ông bị ngộ độc vì thức ăn của LC restaurant thì lẽ ra ông nên tức giận. Tại sao lại cười? - Khôi Nguyên.

-Ta... Tại... Tại... Tại tôi vui mừng khi mấy người đã phán sai. Ông khách lúng túng nhưng vẫn tìm ra được 1 lí do để biện hộ.

-Thế tại sao trong rất nhiều món vợ chồng ông gọi mà chỉ có mình "cá hầm nướng sa tế giấy bạc" không an toàn vệ sinh? - Tôi lướt nó.

-T... Ta... Tại... Tại... Lần này ông khách đành câm nín vì câu hỏi trùng chỗ hiểm yếu.

-Bởi vì... Tất cả đều do 1 tay ông sắp đặt! - Hấn lạnh lùng đưa ra câu chốt.

Các bạn nhớ đón đọc chap sau nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Bởi vì... Tất cả đều do 1 tay ông sắp đặt. - Hấn lạnh lùng đưa ra câu chốt.

-C... Cậu nói gì? - Ông khách ấp úng.

-Không phải sao? Nếu như chúng tôi nói sai thì ông hãy giải thích cho những điều vô lí kia đi chứ! - Gia Huy.

-T... Tôi...

-Đừng chối quanh co nữa! Hãy thừa nhận mọi chuyện đi! - Vân Anh.

Ông khách câm nín chẳng thể nói thêm lời nào. Phải rồi! Làm sao giải thích được chứ?

-Nhưng mấy người nói vậy vẫn chưa đủ chứng minh do tôi dựng chuyện. - Sau 1 hồi ngậm chặt miệng, bỗng ông khách kia lại giờ giọng cùn.

-Được thôi, muốn thì cho thêm bằng chứng. - Nó và hấn đồng thanh. Như những lần trước, vẫn quay qua nhìn nhau và... (Lườm đối phương cháy mắt đúng không?) khề cùng nhếch môi cực kì ản ý. (*xiu**tĩnh dậy* Trời ơi! Sao kì vậy? Hai anh chị này... *Khôi Nguyên, Gia Huy và Vân Anh: Vì tụi nó/hai người đó đang hợp tác trong việc "xử ản" với nhau mà!)

-Chúng ta trở về nhà hàng! - Hấn lên tiếng với mấy đứa còn lại. Quay sang ông khách: Ông cũng thế!

Rồi tất cả 6 người trở về LC restaurant. Gia Huy và Vân Anh hơi thắc mắc về ý đồ này của hấn. Đến nhà hàng đó lần nữa làm gì? Hay là quay lại "hiện trường vụ ản" để tìm thêm manh mối? Còn nó, hấn và Khôi Nguyên, chỉ cần nhìn qua ánh mắt đã hiểu ra vấn đề. Chẳng lẽ là vì nó và cậu tâm đầu ý hợp với hấn hơn hay vì IQ cao hơn 2 đứa bạn còn lại? (Chắc cả hai!) h

Về đến nhà hàng, không chờ hấn lên tiếng, nó chủ động trước gọi 1 nhân viên thuộc đội ngũ bảo vệ lên gặp. Thấy cô chủ, anh nhân viên cúi đầu chào cung kính. Nó khề gật đầu rồi hỏi chuyện. Câu đầu tiên chính là...:

-Đưa cho tôi cuộn băng ghi hình toàn cảnh khu nhà hàng 5 sao từ camera lúc sáng nay.

-Dạ thưa cô chủ, cái đó... - Khuôn mặt anh nhân viên hiện rõ vẻ lúng túng.

-Sao? - Nó nóng lòng.

-Dạ camera khu này đã bị vào chính sáng nay rồi ạ!

Câu nói của anh nhân viên khiến toàn bộ tụi nó như sụp đổ, ông thì khách cười đắc thắng. Cái quan trọng như vậy mà lại bị mất thì... Ahaha! Nhân đây tìm ra cái vô lí!

-Sao ông lại cười đắc thắng? Hay là lại do ông bày ra? - Nó hỏi với khuôn mặt đầy nghi ngờ.

-C... Cô lại vụ khổng tụi sao? (Đã hớ hênh mà còn mặt dày cứng mồm!)

Ông khách chạy thục mạng khỏi bệnh viện ra phố lớn. Nó, hấn và Khôi Nguyên đuổi theo. Trông 4 người họ cứ như đang thi marathon không bằng! Ông khách dẫn trước, 3 đứa nó chạy theo sau. Người trên đường nhìn vào mà chỉ biết lắc đầu. Chạy bằng chân mà cứ như phóng tên lửa vậy! Đứa nào xấu số không may bị va vào 4 người đó thì chỉ có nước ngã sấp mặt và không còn răng ăn cơm luôn! Chính vì lý do này, ai thấy ông khách và tụi nó cũng đều tránh sang 1 bên để bảo toàn tính mạng. Ai da! Coi bộ nguy hiểm nhưng kịch tính đấy chứ! Chà khác gì 1 bộ phim hành động 5D vừa hay vừa gay cấn cả. Đặc biệt lại chả phải ra rạp và mất tiền vé. Có điều đáng tiếc là chưa kịp chuẩn bị bắp nướng hay bim bim thôi!

Chạy, chạy và chạy là những gì trong đầu ông khách. Còn nó, hấn và cậu thì chỉ biết đuổi theo và mong có vật gì đó cản trở tên lửa đảo kia. Đã 3 km từ bệnh viện đến nơi 4 con người đang cố lao về phía trước với 2 mục đích trái ngược nhau. Cứ tưởng "trận thi đấu" sẽ kéo dài vô tận khiến người ta lúc đầu hứng thú lại chuyển sang chán ngán thì may sao ông khách chạy nhầm vô hẻm cụt. Chết tiệt! Tại sao trước mắt ông ta lại là 1 bức tường cao to không lối thoát cơ chứ? Quay lại, hi vọng tụi nó chưa đuổi kịp để có dịp tẩu thoát nhưng sự thật thì...

Tên lửa đảo đó đằng sau quay, hoảng hồn như gặp phải ma quỷ khi thấy 3 bóng dáng oai phong đang thờ đốc và đứng sừng sững chắn trước lối thoát cuối cùng. Vậy là xong! Kiểu này bị bắt rồi! Từ phía đều không còn lối thoát. Số sao nhọ quá vậy?!!!!!! (Đáng đời!)

-Hi.- Nó cười "thân thiện" làm ông khách nổi hết da gà.

-H...Hi hi.- Ông ta cười lại nhưng mặt vẫn nhăn nhó nhó.

-Giờ tính sao?- Nó cất tiếng nhẹ nhàng nhất có thể. (Nhẹ nhàng kiểu làm người ta sờn gai ốc à?)

-Ư...- Ông khách không biết nên nói gì, người run cầm cập mặc dù trời đang nắng chang chang chứ không có tuyết.

-Chúng tôi cho ông 2 sự lựa chọn: 1 là theo chúng tôi đến đồn cảnh sát khai toàn bộ câu chuyện. Nếu thật lòng sẽ được khoan hồng; 2: Nếu không hợp tác thì ông sẽ nhận 1 kết cục bi thảm đó! (2 trong 1 ư?!!!!)- Khôi Nguyên đưa ánh mắt lạnh lẽo và khinh bỉ càn quét khắp khuôn mặt kẻ lừa đảo kia. Giọng nói cũng âm u không kém.

-Tôi...

-Nhanh đi!- Cậu.

-Tôi...

Ông khách lùi từ từ về phía sau, tụi nó cũng tiến về phía trước theo ông ta. Đến khi người ông ta đụng vào bức tường đầy rêu bám sau mình, đôi bàn tay ấy cầm 1 thứ gì đó đằng sau và...

"Cốp!!!!!!"- 1 chiếc gậy gỗ vung ra từ tay ông khách nhắm thẳng vào tụi nó. May sao hấn cảnh giác nên đã kéo nó vào lòng mình xoay người sang phía bên, Khôi Nguyên cũng ứng phó nhanh xoay người sang bên cạnh nhưng vị trí trái với "cặp đôi" kia. Rồi chiếc gậy không vô người 3 đứa tụi nó mà rơi trúng đầu 1 chú chó lông xù màu nâu xấu số đi ngang qua con hẻm. Ông khách giật bắn mình. Chú chó tội nghiệp kêu rú lên. Khôi Nguyên thì ngơ ngàng nhìn 2 người bạn. Riêng nó... vẫn trong trạng thái nằm gọn trong lòng hấn. 2 đôi mắt nhìn chăm chăm vào nhau: 1 hơi (Chỉ hơi thôi nhá!) bình thân, 1 bất ngờ cực kỳ! Miệng nó há hốc, hấn làm cái trò gì vậy? Cứu nó sao? Nhưng ở hoàn cảnh này nên cảm ơn 1 tiếng hay tát vài phát vì động chạm phụ nữ đây? Đang lúc phân vân thì hấn làm 1 hành động không thể nào ức chế hơn: Buông tay ra khiến nó mất đà rơi tự do. Tường chừng sẽ "được" đất mẹ tặng cho 1 cục u ngay móng nhưng may sao hiệp sĩ xuất hiện. Là Khôi Nguyên đã đỡ nó. Giờ đây nó không ở trong vòng tay của hấn nữa mà ngược lại là cậu. Hấn nhìn "đôi mới" có vẻ khá khó chịu. Còn nó thì đứng dậy và cảm ơn Khôi Nguyên:

-Cảm ơn cậu nhé!- Kèm theo nụ cười tỏa nắng.

-Không có chi!- Cậu cũng cười thân mật lại. (Bỗng: Âm áp với chị ý mà lạnh lùng với người ngoài à? *Gia Huy: Đâu có, nó cũng handsome với bọn ta nữa!)

Quay qua tên lửa đảo...

Từ lúc ném huyệt chiếc gậy, ông ta cứ sợ hãi co rúm vào góc tường. Tụi nó đưa ánh mắt chết chóc lên nhìn ông ta. Tiến đến góc tường như để bắt ông khách ăn

tươi nuốt sống ý!

"Làm sao đây? Làm sao đây?" - Đó là câu hỏi cứ lộn vờn trong đầu ông khách. Bỗng: "Ting!" 1 bóng đèn 100 KW này lên trong đầu óc tăm tối của ông ta. Nãy giờ sợ quá mà ông ta quên mất 1 điều quan trọng rằng: Minh cũng biết võ. (Trời đất! Có vậy mà cũng quên sao? Mới từ trên trời rơi xuống à?)

Không còn điều bộ sợ sệt nữa, ông ta nhếch mép đứng lên trông ngầu, à lộn, "Huỳnh" cực! Cái thái độ ấy là muốn thách thức tụi nó đánh đây mà! Nhưng thôi, để kẻ lừa đảo đó gây sự trước rồi tính. Cả 3 đứng trước mặt ông khách (Đừng gọi ông nữa! Người ta còn trẻ mà! * "Bốp" * Sau câu nói, con Bỗng bị ăn đập vì tội nói vớ vẩn.) Khôi Nguyên đưa tay ra để bắt lấy ông khách thì...

"Crắc!!!!"- Tên lửa đảo bẻ vẹo tay Khôi Nguyên. Nó với hấn vừa hoảng hốt vừa tức giận giáng xuống ông ta những quả đòn chí mạng. Đáng tiếc ông ta lại tránh được nhưng đã thả tay cậu rồi. Nó với hấn tiếp tục kết hợp với nhau "tặng" tên lửa đảo này vô vàn cú song phi cực kỳ ấn ý mặc dù chưa 1 lần kết hợp cùng. Nó vừa taekwondo vừa karate, hấn vừa taekwondo vừa karate vừa cả vovinam và judo. Dù kết hợp cùng 1 lúc nhiều môn võ nhưng không bị rối và cực kỳ lợi hại. Nhưng ông khách đó đầu phải dạng vừa! Sử dụng duy nhất taewondo nhưng phát nào ra phát nấy hết. Những cú đá cực hoàn hảo, những quả đấm chí mạng,... 2 bên đều rất hoàn hảo.

Khôi Nguyên ôm tay.Nó khá đau đớn nhưng cậu không thể hiện ra ngoài.Nhờ 12 năm luyện võ nên phát bẻ tay này của ông khách chưa khiến cậu phải gục.Trận đấu giữa nó,hắn với ông khách chỉ mới kéo dài tròn trĩnh đúng 1 phút nhưng cậu đã thấy sốt ruột rồi!Chợt,cậu phát hiện được 1 thứ đặc biệt làm cậu vô cùng thích thú và ông khách-tên lừa đảo kia nhất định sẽ thua cuộc.1 vật tưởng chừng đơn giản nhưng không đơn giản chút nào.Vì có niềm đam mê Conan giống nó nên vật đó gọi lại cho cậu 1 vụ án mà chính vật đó Conan đã sử dụng để bắt tội phạm và thành công.Thử áp dụng xem sao!

Các bạn thử đoán xem vật đó là vật gì nào?

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Bỗng Khôi Nguyên phát hiện ra một vật vô cùng đặc biệt.Trông tầm thường nhưng cực kì lợi hại.Chính Conan đã dùng nó để bắt tội phạm Thử áp dụng xem sao!

Cậu tiến đến đồng túi bóng đầy rác thải ở xó tường bên cạnh,(Ngược lại với cái góc lúc nãy ông khách đứng run cầm cập đó!)nhặt lên một cái ấm đun nước bị hỏng ngay trên đồng rác ấy để ra trước mặt,nhắm kĩ vào ông khách đang đánh nhau với hắn và nó rồi...

Các bạn biết tiếp theo là gì rồi nhỉ?Cậu đã thể hiện tài đá bóng của mình bằng việc sút thẳng cái ấm đun trúng giữa mặt ông khách,tài tình chả kém gì Conan.Nó với hắn ngưng đánh cười lớn trong bụng.Giờ tay lên biểu thị khen ngợi,cười mỉm với Khôi Nguyên.(Mình chị Linh Chi làm cả 2 cái thôi ạ! Anh Khánh Sơn thì chỉ cười nhẹ vậy thôi!)Cậu cũng cười lại.Riêng tên lừa đảo kia thì...

- ÁAAAAAAAAA!!!!!!!!!!LỪ NHÓC CHẾT TIẾT NÀY,BỌN MÀY BIẾT GƯƠNG MẶT TAO ĐÂY QUÝ GIÁ THỂ NÀO KHÔNG HẢ?!!!!!!- Ông khách vừa ôm mặt,vừa la lối om sòm.

-Cho ông đi phẫu thuật nữa một thể luôn.Đề như vài phút trước trở vô,trông ông còn xấu hơn cả quỷ mặt khi ấy chứ!-Nó vui vẻ châm chọc.Hiện,tâm trạng nó cũng như 2 đứa bên cạnh đều rất tốt.Đáng đời cái kẻ chuyên đi lừa người.(Thật sự thì ông đâu xấu đến mức đó!)

-Hừ,rồi tụi bay sẽ biết tay ta!-Tức quá không làm gì được,ông ta chỉ biết nói vậy cho đỡ bức.Nào ngờ từ đây lại 1 ổ điên tiết mới xảy ra.

-Biết tay ông?Muốn ko tôi bẻ cho gãy tay luôn này?Dám làm bạn tôi như thế hả?!!-Nói đến đây máu nó bắt đầu sôi lên,không còn vui vẻ như vừa nãy nữa.

-Thôi Linh Chi à!Dù sao ông ta cũng được ăn " ăm nhất chương" của tớ còn gì!-Cậu vỗ vai nó,trấn an cô bạn kéo có người chết thì khổ.

-Hừ," ăm nhất chương" là gì?Tớ sẽ cho hắn ăn "Thập đá chương",à không,vô vắn cú đá,đấm,...đủ kiểu cho biết thể nào là làm bạn tớ đau.-Nó giận dữ,xắn tay áo lên chuẩn bị vào trận khiến ông khách(Kẻ lừa đảo)hoang mang,sợ sệt.- À mà cậu có sao không?Tay đau lắm không?Có cần đi bệnh viện không?--Gạt đi sự tức giận,giọng nó bỗng dịu dàng,ân cần và lo lắng quay ra cầm tay Khôi Nguyên lên xem thể nào.Có thể thấy,khuôn mặt nó hiện tại đang vô cùng xót xa.Phải rồi,cậu là người bạn nam thân có 1-0-2 của nó mà!Thân với nhau còn hơn tri kỉ ỉ!Nếu cậu chẳng may có mệnh hệ gì thì người nào gây ra sẽ lãnh lấy hậu quả còn kinh hơn bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục.(Bỗng:Hic,sợ quá!Mà chị nghĩ anh Nguyên chân yếu tay mềm đến thế sao?Cơ bắp chắc phải 8 múi ấy chứ!Có điều không khoe.*Linh Chi cốc đầu cái con vừa phát biểu và:Ví dụ thôi.Ngu gì mà ngu khủng khiếp thế?)

-Tớ không bị hề hấn gì mà!- Vừa nói,cậu vừa đưa đôi tay đang đau nhức của mình lên cố gắng quay vòng vòng cho nó đỡ lo.

-Ấy đừng làm thế,cậu còn đau mà!-Nó hốt hoảng khi thấy cậu làm vậy.Nó biết là cậu chỉ làm vậy để bạn bè yên tâm thôi."Tội nghiệp Khôi Nguyên của tớ!"

-Tớ hết thật đấy!-Dù đau nhưng cậu vẫn cố không biểu lộ ra ngoài.Quả thực hắn và cậu đều có tài che giấu cảm xúc rất giỏi.

-Dù không còn đau cũng im nào.

- Ừm...Ừ!-Rồi đôi bạn cười đùa vui vẻ.

Hai người này tuy đang thân thiết với nhau nhưng bên cạnh có 1 kẻ đang không vui cho lắm.

-Hai người dừng lại đi!Tên lư...-Quay qua phía ông khách.Hắn giật mình khi không thấy bóng dáng ông ta đâu.

Nó và Khôi Nguyên cũng đều giật mình.Có lẽ tên chết tiết đó đã tranh thủ lẩn trốn nhân lúc nó và cậu đang nói chuyện vui vẻ,hắn nhìn hai đứa đang buồn bán rôm rả bằng cặp mắt...khó chịu.Trời ơi!Vậy là 1 phút lơ đãng mà để mất tên lừa đảo đó sao?Thật là...3 đứa tụi nó thật là có lỗi,gì đây tên lừa đảo chắc đang "cao chạy xa bay" rồi!Huhu,bao nhiêu công sức nãy giờ bay theo gió à?Huhu.

-Hắn có lẽ chưa chạy được xa đâu!Mau đuổi theo!-Khánh Sơn gấp gấp nói với 2 đứa còn lại.

- Ừ.

Sau đó, người ta lại thấy trên đường xuất hiện 1 cuộc chạy marathon mới. Nhanh như gió, lướt nhẹ như bay. Phải nói là tốc độ bàn thờ.

A! Ông khách kia rồi! Mau mau túm cổ ông ta lại! Cả bọn chạy vù vù lao đến chỗ ông khách. Ông ta đang vừa chạy vừa ôm mặt quay ra thấy tụi nó thì hoảng hốt, co giò lên mà chạy thật nhanh. Trận chiến mới diễn ra. Vẫn là chạy, vẫn là 4 con người đó nhưng ác liệt hơn và trên mình 2 người 2 bên đều có thương tích riêng. Khỏi Nguyên đau tay, ông khách có khuôn mặt biến dạng bởi cái ầm ډun hông chỉ có phải phẫu thẩm mỹ mới tạm phục hồi lại được. Người trên đường lại tá hỏa, lại khép nép sang bên đường vì không muốn ăn cháo. Haiz, khi nào mới kết thúc đây? Bống..

"Pí po pí po." - Tiếng còi xe cảnh sát kêu lên riu rít. Chiếc xe lao vút quá chỗ 4 con người đang chạy rồi chợt dừng lại. Từ trên xe, bước xuống là 2 đàn ông cao to lực lưỡng mặc đồ công an. Ông khách khựng lại. Chẳng lẽ đây là công an do Văn Anh với Gia Huy gọi sao? Chết rồi! Quay lại, chạy! Tuy nhiên...

Vừa mới quay gót, ông khách đã bị lũ "oát con" phía sau túm cổ. Hic hic, sao xui quá vậy trời?

Nó với cậu cười hả hê. Cho chừa cái tội lừa đảo. Còn hấn, bên ngoài vẫn lạnh như băng, tay bọn túm áo tên xảo trá đang nhăn nhó vì nhận ra mình đã ngu (Giờ mới biết sao?) Thôi xong, coi như công sức bỏ trốn và phải vác cái mặt "toẹt vời" này đổ sông đổ biển. Không biết chi bị phạt hay "được" ăn com tù đây?

2 anh cảnh sát tiến đến, hấn tóm gọn ông ta giao cho cảnh sát. 1 anh cảnh sát giữ lấy, 1 anh nói với tụi nó:

- 3 bạn theo chúng tôi đến đồn cảnh sát luôn nhé.

- Được - Cả 3 đứa.

Nói rồi tất cả lên xe. Tên lừa đảo nãy giờ cảm như hén bỗng lại nháo nhào lên:

- Thà tôi ra! Tôi làm gì sai chứ?

- Cho tôi xuống đi mà! Tại tôi phải làm theo lệnh của ông chủ chúng tôi thôi!

- Làm ơn đừng mang tôi đến đồn cảnh sát, tôi biết tôi sai rồi!

...V....V....

Ông ta cứ lải nhải rồi thỉnh thoảng hét toáng lên như vậy thật phiền phức. Người đầu mà năng lượng nói nhiều thế không biết? Thật khiến người ta vừa buồn cười vừa bực mình mà! (Hội mấy anh chị cũng có nguồn năng lực dồi dào lắm đó!)

Đến đồn cảnh sát rồi. Ông khách vẫn cứ lải nhải như vậy. À không, đến đây rồi thì gọi là tên lừa đảo mới đúng. Ôi! Cuối cùng bao nhiêu mệt mỏi cũng được bù lại bằng việc này. Sung sướng quá! Hừ, chưa bao giờ bắt một người mà cả 3 đứa mất nhiều thời gian như vậy. Thật ra thì tại chi bắt hỏi hột. Nhưng cốt yếu trong việc này lại vô cùng quan trọng.

Gia Huy với Văn Anh đến chỗ tụi nó kèm theo "bà vợ điên" của tên lừa đảo kia. "Bộ ngũ siêu đẳng" cười với nhau. 1 nụ cười vừa sung sướng vừa mệt mỏi. Sau khi đưa ra đầy đủ chứng cứ cần thiết, cảnh sát đã tạm giam hai "vợ chồng" nhà này rồi cho người điều tra về nhà hàng Cái bụng đói. Hai tên lừa đảo một tên chỉ biết cúi mặt còn 1 tên thì la trời la đất. Đúng là họ có lỗi nhưng thật ra cũng chỉ tại phải làm theo lệnh thôi! Nói gì đi nữa họ cũng lỡ sai rồi, đành chấp nhận chịu hình phạt từ pháp luật vậy.

Sau khi điều tra, cảnh sát không chỉ tìm ra được sự trùng khớp với lời khai của hai người kia mà còn phát hiện thức ăn ở nhà hàng Cái bụng đói không đủ tiêu chuẩn để tiếp tục hoạt động. Thế nên, người ta vừa hay tin nhà hàng này đóng cửa, vừa hay tin chủ nhà hàng bị bắt vì tội dựng chuyện vu khống, bôi nhọ nhà hàng đối thủ và phải bồi thường bằng 1 số tiền không hề ít ỏi. Còn LC Restaurant không bị ô uế danh tiếng mà còn nhận được số tiền bồi thường vô cùng thỏa đáng. Vui hơn, sau khi nghe tin này, khách hàng kéo đến LC Restaurant nườm nượp, đông đến nỗi có xây thêm 3,4 nhà hàng thế nữa cũng chưa chắc chứa nổi lượng khách khủng như vậy.

Mọi chuyện kết thúc, giờ đây tất cả đều tốt đẹp. 1 điều đáng vui với tụi nó nói riêng và LC Restaurant nói chung.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sau khi giải quyết xong mọi việc, "Bộ ngũ siêu đẳng" đã cùng nhau ăn 1 bữa no nê ở LC Restaurant. Món kem dự tính sẽ ăn ban đầu (trước khi xảy ra chuyện tên lừa đảo đó ă!) giờ đây lùi về thực đơn tráng miệng. Tụi nó đang ăn trưa, ăn trưa muộn vì đã 2 giờ chiều rồi. Hihi, may mà buổi chiều trường Royal nghỉ học. Với lại cũng may khi nhà hàng này thuộc tập đoàn của nhà nó nên mới có phòng VIP để cả 5 đứa ngồi lại ăn. Chứ không thì nhìn cảnh ngoài kia mà đau đầu! Đồng như kiến.

Cả bọn vừa ăn vừa cười đùa vui vẻ, kể nhiều "muối" nhất không ai khác là chị Linh Chi nhà ta. Lầy hết phần người khác. Không biết cứ tung tung kiểu này rồi tương lai có ai dám rước về không nữa? (Đầy, tại chị Linh Chi kén cá chọn canh đấy chứ!) Buồn đủ thứ trần đời! Nào dưa lê, nào là dưa chuột, nào là hành, nào là muối, ... nhưng xem ra mặt hàng của 5 con người này không bao giờ là hết.

Chuyện "Bộ ngũ siêu đẳng" đem ra tám nhieu nhất còn gì hơn là ca ngợi chiến công của mình trong công cuộc truy đuổi tên lừa đảo xảo trá (Có ai lừa đảo mà ngay thơ đâu!) đây "gian truân" và "vất vả". Việc này ai cũng có công. Mà công lớn nhất thuộc nó hấn và Khôi Nguyên. Trong khi "hàng" nhà ta hết lời khen cậu tài ba, giỏi giang, dù đau nhưng vẫn hạ được ông khách đó bằng cú "Ám nhất chương" thì đối với "chàng", "hàng" ngó lơ. Cậu cười ngượng ngùng, chột nhìn khuôn mặt khó chịu tiềm ẩn (Tại anh có tài che giấu cảm xúc đó!) của hấn mà thay đổi sắc thái ngay lập tức. Vẫn vui vẻ nhưng lần này chú ý biểu cảm của

1 trong những thằng bạn thân nhất hơn. Nó vẫn cứ khen Khôi Nguyên rồi rít, hỏi thăm xem tay cậu còn đau không, đưa thuốc rồi...v...v... Chẳng thèm quan tâm 1 người cũng có chiến công vô cùng hiển hách ngay bên cạnh. Làm người ta có gì đó gọi là...tù!

-Nguyên, cậu còn nhức tay không? Thuốc nè! Đưa tớ xem nào!...bla...blap...-Nó tung ra cả tấn lời lo lắng đến cậu. Cậu cười nhẹ:

-Không sao đâu Chi, ! Có 1 người cũng có công lớn lắm trong vụ này đấy!-Rồi mắt cậu hướng về hấn.

Nó quay ra nhìn. Mặt hấn vẫn lạnh không cảm xúc. Ừ thì vụ này công hấn cũng lớn đó! Nhưng nhớ lại cảnh hấn đang ôm nó bỗng chột thả ra khiến nó suýt mất mặt thì tức không chịu nổi. May mà có cậu-người bạn tri kỉ đỡ. Hừ, anh muốn khen thì tự khen 1 mình đi! Cái loại người ta chưa đập cho là may rồi. Người gì đâu mà cứng như tảng đá! Đã lạnh lùng lại còn thiếu suy nghĩ.

-Kệ anh ta. -Nói xong nó hững hờ quay lưng lại, để lại cho tất cả mấy đứa còn lại cú sock to lớn. Đúng là nó không ưa hấn nhưng ai có công thì nó chắc chắn sẽ khen ngợi. Đàng này...Lại vụ gì nữa?

Hấn vẫn chẳng nói gì, mặt vẫn lạnh tựa sắt nhưng thực sự trong lòng đang cảm thấy...hụt hẫng. Việc khen hay không đối với hấn không quan trọng nhưng sao việc này nếu có nó thì lại quan trọng đến thế? Sao hấn lại khó chịu thế này? Hấn việc gì phải để ý tới con nhỏ nhiều lời như nó chứ? Cảm giác này rất lạ, hơi buồn. Hấn đã từng buồn, nhưng không phải theo kiểu này. Không biết từ lúc nào, nó lại khiến hấn trở nên như vậy? Dù mới là 1 biến động nhỏ thôi? (Ái chà! Kiểu này thì chắc lát nữa trời mưa to quá!)

Nó bơ hấn. Vẫn nói chuyện vui vẻ với lũ bạn nhưng không thèm ngó tới hấn dù chỉ 1 cái. Hấn khó chịu. Bắt đầu bực rồi đấy! Chọc tức hay mỉa mai, thậm chí là chửi rủa cũng được. Quay lại nói chuyện với người ta đi chứ! 1 lần thôi! Cho người ta ăn kem bơ vậy là no lắm rồi. Đừng thế nữa mà!

Bên ngoài hấn vẫn không để lộ lấy 1 chút cảm xúc nào nhưng mắt cứ dán thẳng vào nó. Khôi Nguyên chăm chú quan sát hấn này giờ. Cũng lạ lắm à nghen! Thăng Khánh Sơn hình như hôm nay có chút gì đó không bình thường. Thật khó để biểu đạt ra nhưng nói chung nó khác khác thể đó! Mà Linh Chi nữa, xem hấn như bù nhìn kiểu này thì chắc đang giận điều gì đó rất đặc biệt. Hay là...Do chuyện hấn "thả tự do" nó hả? Hừ hừ ha ha! Cậu không biết nên tức hay nên cười nữa. Lúc ấy, cái thằng bạn íu quí của cậu dám ôm Linh Chi á! To gan! Tự tiện ôm nó là 1 tội lớn đó! Nhưng nghĩ lại cũng nhờ lúc hấn thả nó ra thì cậu mới có cơ hội ra đỡ và ngắm kĩ khuôn mặt không góc chết của "hàng". Hừ hừ ha ha! Nên tức hay nên cười đây?

Một lúc sau cả 5 đứa đã có mặt ở công viên giải trí. Ăn xong rồi đi chơi chứ nhỉ? Xả lỏng chút chút đã! (Bóng: Mấy người lớn cái xác mà còn đến đây chơi à? *Cả hội ra cốc đầu con vừa mở miệng: Đi mãi mấy chỗ sang trọng chán lắm rồi. Mà nơi này cấm người 17 tuổi à? *Tịt cứng họng)

-Ủây, sẽ vui lắm đây!- Vân Anh trầm trồ trước công viên rộng lớn. Từ nhỏ đến nay, pama cô rất ít đưa cô tới những nơi này. Thay vì đó là những chỗ quyền quý cao sang có quá nhiều phép tắc khiến người ta khó chịu, không gian ngột ngạt bao phủ chứ chẳng thoáng đãng, dễ chịu như vậy. Hihi, bây giờ thật thích quá! Ở đây có nhiều trò chơi thật! Nào là tàu lượn siêu tốc, xích đu, đu quay, ... Tha hồ vui chơi rồi! Hehe, hôm nay cô nhất định sẽ khám phá toàn bộ khu vực nơi này. Trước kia, xích đu là trò duy nhất cô được chơi. Thế nên hôm nay nhất định phải tận hưởng. (Tuổi thơ thiếu thốn! *Vân Anh: Ừm, nhưng tại bố mẹ chị bạn quá thôi!)

Gia Huy thấy nụ cười ngọt ngào sung sướng trên môi Vân Anh thì cũng bắt gặp cười theo. Nụ cười ấy sao mà đẹp đến thế! Đơn thuần, giản dị nhưng vẫn lôi cuốn người khác. Ôi! Đúng là 1 tuyệt tác được tạo hóa ban tặng! (Eo ôi! Anh Huy sến!)

-Haha! Chắc chắn sẽ vui rồi! Mà...Ủa? Sao Gia Huy cứ nhìn Vân Anh rồi cười như tự ki tự vậy? (Tài sắc đó má ư!)-Nó cũng hứng khởi không kém cô bạn. Tự dưng lại phát hiện ai đấy đang "tự ki" mà đánh thức khiến người ta mặt đỏ hơn hồng quả gấc chín. (Haiz, sa mạc lời với má này!)

-Nhì...Nhìn gì đâu?-Gia Huy bao biện. Quay qua thấy Vân Anh đang nhìn mình chằm chằm bằng cặp mắt khó hiểu thì mặt càng đỏ hơn.

-Ay yo. Thế sao lại lắp bắp! Tao cũng thấy mày nhìn "người ta" mà!-Khôi Nguyên cũng nhập hội trêu ghẹo thằng bạn. Cố ý nhấn mạnh từ "người ta".

- Ừm...(Hết cái được rồi ha!)

-Th...Thôi, mình đi vô chơi đi!- Đến lượt Vân Anh đỏ mặt. Cô vừa mắc cỡ nhưng cũng vừa...thích thú (Vì cái anh đặc biệt nào đó nhìn mình đấy à!), có tình đánh trống lảng.

Nó với cậu cười khúc khích với nhau. Từ ánh mắt, điệu bộ, thần thái đều thể hiện trọn vẹn 1 từ là...GIAN!!! Haiz, cả hai pạn kia mặt đỏ tía tai cả rồi. Vậy coi như tạm tha, không bóc mẽ nữa.

-Được rồi, hiện tại buông thả 2 người nhưng 1 lúc nào đó sẽ không yên với tụi tụi đâu!-Nó "đại diện" cho "hiệp hội" gồm...2 đứa "phát biểu". Mặt vẫn không ngừng gian tà.

- Rồi rồi, đi thôi! - Cậu nói rồi 2 tay kéo 2 thắng bạn, cậu kéo theo nó, nó kéo theo Vân Anh tiến vào đi mua vé.

"Bộ ngũ siêu đẳng" mua vé chơi trò chơi mạo hiểm. Bước dạo đầu là tàu lượn siêu tốc. Chiếc tàu cứ lượn lên đỉnh điểm bỗng lại tụt xuống "hố" sâu. Có những lúc đang bay lên cao chót vót, người ở dưới tưởng như có thể với lấy trời xanh thì thộp một cái xuống dưới cách rõ xa nơi đỉnh điểm vừa rồi. Quả thực, trò này nếu ai yếu tim thì sẽ chết khiếp. Đã có những tiếng la hét làm trời đất rung chuyển khi bất ngờ lên cao rồi hạ sâu xuống nhưng 1 khi đã trải nghiệm thì đã vô cùng. Tụi nó không thuộc trong số những người yếu tim nên rất thoải mái và thư giãn. Nếu có tiếng hét thì chắc cũng chỉ để giải tỏa căng thẳng hay ngẫu hứng thôi. Nói chung khá thú vị.

Tiếp theo, đu quay 360° đã giúp "Bộ ngũ siêu đẳng" được vui vẻ tới bến. Chiếc đu quay từ mặt đất nâng lên 6 m rồi quay tít từ 5 vòng trong 1 phút. Sau đó hạ xuống bất ngờ, rồi lại nâng lên cao, rồi lại xoay tít từ từ, rồi lại...v...v... Tóm lại người ta chỉ cần mình hết thôi đã đủ mệt không thở ra hơi rồi. Được cái vui chả kém Tàu lượn siêu tốc đâu nha!

Còn vô vàn trò chơi tụi nó đã cùng nhau trải nghiệm. Ngoài 2 trò trên, 5 con người này còn khám phá đủ thứ. Chán nhất có lẽ là đi vào Ngôi nhà ma. Thấy người ta bảo vào đó sợ lắm nhưng thích lắm, tụi nó cũng vào theo. Ai ngờ mọi chuyện diễn ra chán ồm. Đi suốt từ đầu này thẳng đến cửa sau kia, có rất nhiều con ma, quỷ, zombie,...ra hù tụi nó. Nhưng kết quả nhận được là chẳng những tụi nó không sợ mà còn hù lại hoặc thậm chí đá mấy con ma kia vài cái. Hừ, ma giả thì ai sợ cho nổi? Ừ thì hóa trang kỹ lưỡng đó nhưng tụi này miễn nhiễm với ma nên chẳng sao. Haha! Ấy vậy mà trong 5 con người ấy lại có ai đây sợ đến nỗi co rúm người và chỉ biết túm chặt tay người bên cạnh lại thôi. Vâng, là chị Vân Anh sợ ả! Cả đám cười ha hả thì chị lại co rúm túm lấy cánh tay của anh Gia Huy (Người bên cạnh ả! Sợ quá quên luôn đang làm gì với ai rồi!) Thỉnh thoảng Vân Anh còn hét toáng lên khi những con ma (giả) cứ bám theo mình. Nhưng không sao! Đã có Gia Huy ở đây cơ mà! Anh sẽ bảo vệ cho cô (Em mất máu rồi đó 2 anh chị!) Lúc đầu, anh ngỡ ngàng khi có người túm chặt lấy tay mình, đặc biệt người đó lại là... Tuy nhiên, sau 1 hồi liên tưởng vắn vớ, anh chàng đã trấn tĩnh lại "bảo vệ" cho cô, bằng tất cả tấm lòng chân thành (Ma giả mà anh làm như...) Có anh, cô cũng thấy yên tâm. Anh như 1 vật che chắn luôn luôn chở che cho cô. Cô cảm kích lắm! Thấy ầm ập lắm! Mà hình như... cô và anh đã... rồi thì phải! Đến mấy đứa ngoài lề nhìn vào mà còn phải há hốc mồm cơ mà. Ủi giời ơi! Tình tứ đến thế là cùng!

Buổi đi chơi kết thúc, trời xé tà rồi. Đã đến lúc đưa nào về nhà đưa nấy thôi! Cả bọn cùng nhau về nhà (Đi bộ nhé!) Vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Hết cùng đường thì lưu luyến chia tay. Hôm nay thật ý nghĩa. Tụi nó đã hoàn thành xuất sắc chuyện tên lửa đảo, đã thể còn đi chơi sáng khoái ở công viên giải trí nữa! Ôi! Thật thích thú quá đi! Tinh thần thật thoải mái quá đi!

Mấy trò ở công viên mình vừa tham khảo vừa chế ra chút chút đó mọi người ả! Đừng ném đá nha! À mà mấy chương gần đây có nhạt thì cũng mong mọi người bỏ qua cho mình nhé! Mình có nhiều lí do nên mới vậy. Mình hứa, chap sau và những chap sau nữa sẽ cho nhiều muối hơn để không bị nhạt Vãn mong mọi người ủng hộ truyện nha! Mình cảm ơn và pì pì mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sáng hôm sau...

Hôm nay nó đến trường trong niềm hứng khởi. Vừa đi vừa huýt sáo. Ôi! Sao bỗng dưng Linh Chi nhà ta yêu đời thế nhỉ? Lạ thật!

Đúng! Quả thật có 2 điều kì lạ ở nó hôm nay.

+Thứ nhất. Đi học sớm đột xuất. Hằng ngày phải sát giờ mới đi mà bữa nay đến sớm 1 giờ 45 phút lận! Chả biết động hứng hay sao nhưng cũng nhờ đó mà đi rõ thông thả ung dung chứ không cuống cuống lo muộn học như mọi ngày.

+Thứ 2. Cái này không gọi là kì lạ mà chỉ dừng ở mức độ khác lạ thôi! Hôm nay nó không đi bộ hay bắt taxi mà đã sử dụng 1 phương tiện vô cùng quen thuộc đối với mỗi chúng ta xe đạp địa hình. Sẽ không có gì để nói nếu nó không sở hữu chiếc xe đạp hay chiếc xe đạp không thuộc quyền sở hữu của nó. Tại sao ư? Đơn giản là vì Nguyễn Nhật Linh Chi đâu phải con nhà nghèo, gia đình đâu thiếu thốn đến mức dùng chiếc xe đạp tầm thường như thế! Nó là tiểu thư đấy! Tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Gia hẳn hơi đầy nhá! (Nói tiểu thư chứ chị í không có tiểu thư đâu ả! Quậy chết đi được! Mất hình tượng chết đi được!) Gia thế kéch xù, nổi tiếng hạng nhất nhì toàn cầu, sở hữu trong tay vô vàn chi nhánh lớn nhỏ khác nhau, quyền lực có tiếng,... Chả biết tả sao cho hết. Thế mà... Chơi cái xe đạp có phải quá quê?

Ờ thì nghe thấy quê đấy nhưng những người nê xe đạp địa hình thì phải cầm nín ngay và luôn. Chiếc xe đạp nó đi là chiếc SFxx-Sản phẩm hợp tác mới nhất của 2 tập đoàn nổi tiếng Bianchi và Ferrari với trọng lượng cũng như khối lượng siêu nhẹ nhưng vận tốc thì nhanh khủng khiếp có giá trị là nửa tỷ đồng. Chiếc xe màu đen, thiết kế đẹp và đúng chuẩn với style của nó. Vậy còn ai dám chê nó quê không? Chịu chơi lắm đấy nhé! À mà cũng không phải. Nửa tỷ đối với nó là gì? Tập đoàn nhà nó hàng tháng thu về mấy trăm triệu đô thì chừng đó thấm vào đâu? Còn chưa bằng 1 phần li ti nữa cơ mà! (Nãy giờ mình chém nhảm ả! Từ chiếc xe đến thu nhập hàng tháng của nhà nó mình chỉ phóng đại ra thôi nha!)

Thoáng chốc nó đã đến trường. Ngôi trường bây giờ trông thật vắng vẻ. Phải thôi, bữa nay nó đi học sớm nhất mà! Trong khi mọi ngày là người muộn nhất thì hôm nay đảo ngược lại-sớm nhất. Hihi! Nó cảm thấy rất vui! Đi sớm nhất có thể coi là một niềm tự hào đối với nó đó! (=.) Nhưng... Không có ai

ở lớp, chỉ có một mình nó, liệu có nhàm chán quá không?Ai sẽ nói chuyện với nó, chơi đùa với nó? Chắc ngồi không buồn lắm!

Nghĩ ngợi miên man là vậy nhưng nó vẫn cứ vui vẻ cất xe rồi xách cặp lên lớp.Ủa?Sao ở kia lại có chiếc Lamborghini Veneno Roadster ở kia?Chẳng lẽ đã có người đến rồi ư?Vậy "danh hiệu" đến trường sớm nhất của nó hôm nay...Nó cố ý không quan tâm nữa mà đi thẳng lên lớp.Chắc gì đã có học sinh nào đến sớm hơn nó.Có lẽ là ai đó để tạm ở đây hay gì gì đó thôi!Nào!11A1 thắng tiến!!!

Vào lớp,nó ngo nghiêng tứ phía xem đã có ai tới chưa.Dãy kia không có,dãy này không có ại,chỗ kia cũng không có,chỗ này không có,chỗ kia cũng không có,...bla blap...Haha!Lớp nó chưa có người nào cả!Vậy là nó đi sớm nhất lớp!Về chỗ ngồi thôi!

-Là la là la L...-Đang vừa hát vừa nhảy chân sáo tới chỗ ngồi,tâm trạng đang vui vẻ bỗng nó mất vui khi nhìn xuống chiếc ghế của nó và chiếc ghế của kẻ ngồi bên cạnh.Gì thế này?Nó đang thấy cái gì thế này?Trời đất quỷ thần ơi!!!Có tên dám cướp mất "danh hiệu" đi học sớm nhất lớp cũng như nhất trường,đồng thời "cướp" luôn chiếc ghế "yêu qui" của nó nữa chứ!!!Axxxxxx!!!!Điên tiết rồi nha!!!Tên này to gan gớm!1 lúc "chôm" luôn 2 thứ quý giá của nó à?!!!Được!Đã thế thì biết tay nó nè!!!

-Hừ,tên này ăn gan hùm hay sao mà dám cướp chỗ cũng như cướp "danh hiệu" của ta?Đúng là không biết trời cao đất dày mà!!!-Nó tức giận lắm bầm 1 hồi xong thì xắn tay áo lên thật hùng hồn,chuẩn bị xử trăm cái tên kia!À mà trước hết phải xem hán ta là ai cái đã!Bây đặt lấy sách che mặt cơ đấy!Này thì che!!!

Nó mạnh bạo lấy quyển sách đang che mặt cái kẻ không biết trời cao đất dày kia ra ném bộp phát vô góc tường Quay qua "nhân vật chính"...

-HẢ?LÀ ANH À?!!!!-Nó giật mình hét toáng lên khi thấy cái "bản mặt" quen thuộc kia.1 sự bất ngờ không hề nhẹ-người "chôm" hét tất cả của nó là hán.

Hán khẽ mở mắt,nhúu mày khi trước mặt mình là nó.Đây là...Không đâu,nhìn kĩ lại nào!Nhưng kết quả vẫn là...

-Sao lại là cô?-Hán ngồi bật dậy, trên khuôn mặt đẹp troai lúc này không giấu nổi sự ngạc nhiên nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng.

-Câu đó tôi phải hỏi anh.Anh đến đây hỏi nào?Sao đi sớm thế?Muộn hơn tí nữa thì mắc bệnh hiểm nghèo à?(Chị thì đi trễ quá cơ!*Linh Chi chợt nghe thấy liền ném dếp và...*AAAAAAAAA!!!!*Các bạn biết rồi đấy! =,=) Dám cướp chỗ ngồi của tôi và "danh hiệu" đi sớm nhất của tôi!-Nó tuôn ra 1 tràng với khuôn mặt không thể nào giận dữ (đáng yêu) hơn.

-Tôi chỉ nằm nhờ tí thôi.Mà cái gì cơ?"Danh hiệu" đi sớm nhất á?Hahahaha!!!-Hán cười lớn khiến mặt nó đỏ bừng bừng như nổi lửa.

-Thì sao?!!!Cái đó tại anh hết đó!!!!-Nó.

Hán nhìn nó đang tức giận rồi nhếch mép cười trong tích tắc.1 điệu cười kiểu gì á!Cứ như có ý bảo cái "danh hiệu" của nó thật nực cười không bằng. Thật đáng ghét!Thế nên,văng chị Linh Chi sôi hết cả máu rồi á!

-Anh cười cái gì?!!!-Nó.

-Cười gì kệ tôi.-Hán.

-Trêu đùa người ta chứ gì?-Nó.

-Cô muốn nghĩ gì mặc cô.-Hán.

-Đồ đáng ghét!-Nó.

-Tôi nghe câu này lần thứ N rồi đấy!-Hán.

-Hừ.-Rồi nó lòi cái ghế của mình ra ngồi,để cái tên bên cạnh nhìn vào mà cứ mỉm cười nhẹ trong vô thức,chỉ là 2 mép miệng khẽ nhếch lên thôi,chênh lệch với không cười 5 độ,cũng diễn ra nhanh nữa,0,01 giây.Vì thế nên khó ai nhận ra đó là 1 nụ cười.1 nụ cười thấp thoáng trong tích tắc,có thể khiến toàn bộ girl trên thế giới đỏ ăm ăm.Nhưng ẩn ý của nụ cười đó là gì?Đáp án thật khiến người ta không ngờ và chính hán cũng không ngờ.

Công nhận nó giận trông dễ thương thật!Đáp án là đó đó!Hán nghĩ xong mà chỉ biết tự chửi rửa mình trong lòng thôi!Gì mà dễ thương chứ?Nó y như là quả bom hẹn giờ nổ bất cứ lúc nào mà dễ thương á?Hán đúng là điên rồi!Điên thật rồi!Điên vô cùng rồi!Nếu nhớ không nhầm thì đây không phải là lần đầu tiên hán thấy nó xinh.Trời ơi!Thế diện,thế diện trốn đi đâu rồi?!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Nó với hấn cùng ngồi trong lớp, cả hai không nói với nhau nửa lời sau cái "Hừ" của nó. Quyền sách của hấn lúc này che mặt giờ vẫn đang "yên vị" ở xó tường. Hấn thấy rồi, thấy quyền sách của mình ở đó rồi, cũng biết người ném quyền sách là nó. Nhưng rồi cuộc chẳng phản ứng gì, chẳng "xử" nó giống như nếu đó là người khác. Gì đây? Sao hấn hành động lạ vậy? Thường thường nếu ai mà dám làm như nó sẽ bị hấn liếc đôi mắt lạnh thấu xương đến rợn người càn quét khắp khuôn mặt và "xử" cơ mà. Lần này hấn đúng là khác thường. Thôi, cứ coi như nó là con gái nên hấn không thèm chấp đi. Thật sự thì việc hấn không thèm "xử" con gái cũng không có sai nên cứ coi là vậy đi!

-Này, sao anh đi học sớm thế? -Cảm thấy sự im lặng giữa hai con người gần như chiến tranh mồm với nhau quá khó chịu, nó lên tiếng "bắt chuyện" trước.

-...-Hấn chẳng nói gì, mắt hướng về phía cửa sổ.

-Nói đi, đừng có làm thinh!-Nó.

-...- Vẫn không có bất kỳ một phản ứng nào từ hấn, mắt hấn vẫn không rời khỏi bên ngoài cửa sổ cửa sổ.

-Đừng giả điếc nữa!!!-Nó bắt đầu hơi cáu.

Lúc này, hấn mới lười biếng ngo nguẩy. Ánh mắt khẽ chuyển qua nó, rồi lại quay sang phía cửa sổ, tay chỉ thẳng ra ngoài đó, nơi có ông mặt trời khoác trên mình chiếc áo đỏ rực chào ngày mới.

-À, ngắm mặt trời mọc hả?-Nó ồ lên.

Hấn gật đầu nhẹ.

-Cái này thú vị nè! Nhưng sao anh lại nhất định phải ngắm ở đây?

-Vì...-Đang định nói, bỗng người hấn lạng ra.-Đi đến đây tiện thể đến giờ vô học luôn. (Anh lấy bừa một lí do chẳng khớp nhập tí nào với những gì anh đang nghĩ cả!)

-À...Hồi ở Mỹ tôi cũng đã từng!-Nó thấy ở câu trả lời của hấn có vấn đề nhưng thôi, hứng thú lảng qua một chuyện khác đi.

-Sao cô phải sang bên Mỹ học tập. 7 năm trước ở nước ta cũng có những ngôi trường đầu kém gì bên đó.-Bấy giờ hấn mới nói câu đầu tiên với nó kể từ giây phút cả 2 im lặng.

-Tại có lí do.-Nó cũng đang hướng mặt về nơi có ánh sáng rực rỡ mà gián dị của mặt trời.

-Lí do gì?

-Haiz...Tại hồi đó bà ngoại tôi bị ốm nặng, muốn tôi qua bên đó sống chăm sóc bà luôn. Nói chăm sóc chứ suốt ngày tôi chỉ biết ngồi bên bà kể chuyện cho bà nghe, nói chuyện với bà, lấy nước hay đưa gì đó cho bà nếu cần. Đơn giản vậy thôi! Quan trọng nhất là làm bà vui và mau khỏe lại. Rồi một thời gian sau khi bà đã đỡ hơn thì tôi bắt đầu đi học. Ở bên đó tới giờ mới về nè! Hihi, là con một như mama tôi thật khổ, và tôi cũng vậy. Tôi là đứa cháu duy nhất của ông bà nên ông bà cưng tôi lắm! Cũng vì thế mà khi bà ốm chỉ muốn tôi qua đó thôi!-Nó hoài niệm lại cho hấn nghe.

-Không cần mẹ cô à? Bà ấy cũng là con một mà!-Hấn.

-Hihi-Nó cười vu vơ.-Mama với papa tôi bận tới mất tới mũi, lấy thời gian đâu mà qua đó chăm bà. Đến thời gian bên tôi cả 2 người ấy cũng không có nữa là...-Nói tới đây nó cúi đầu xuống, đôi mắt có nét đượm buồn.-Không phải họ bỏ bê tôi. 2 người cũng rất chiều chuộng tôi, nhưng công việc của họ chiếm sóc hầu như toàn bộ giờ giấc rồi.

Hấn nhìn nó, bằng 1 cách nhìn khác. Con nhỏ tính cách từng tưng, nóng nảy, sớm nắng chiều mưa hấn quen mà cũng biết buồn ư? Ừ, nó buồn cũng phải! Hấn đã và đang mang 1 hoàn cảnh giống nó. Bố mẹ hấn cũng chẳng rảnh rỗi gì. Suốt ngày công việc, công việc và công việc. Hấn lại không phải người giao tiếp giỏi, cũng ít thích tiếp xúc với người khác ngoài "lũ bạn" nên lắm lúc cảm thấy rất cô đơn. Ban ngày còn có thể chơi đùa cùng những thằng bạn tốt (Các bạn biết gồm ai rồi đó!), nhưng khi trời tối, trở về nhà, hấn lại chẳng có ai bên cạnh. Bố mẹ hấn phải đi công tác nhiều. Chẳng lẽ hấn trò chuyện với người giúp việc à? Haiz, xét cho có lí có tình thì hai người họ không có lỗi. Lỗi ở công việc, ở những vụ giao dịch, những bản hợp đồng nghìn tỷ. Chẳng biết chúng có ma lực gì mà khiến mọi người không còn thời gian bên gia đình nữa nhỉ? Tiền? Sự thành đạt? Quyền lực? Hừ, những thứ đó mua được tình cảm sao? Mua được hạnh phúc gia đình sao? Sao chúng cứ khiến người ta bận rộn đến mức đó thế? Thật là...

-Anh có giống tôi không?-Sau một hồi cúi mặt buồn bã, hấn cũng im lặng, nó khi này mới lên tiếng.

Hấn gật đầu nhẹ.

Nó bật cười, 1 nụ cười chẳng vui vẻ gì mà chất chứa đầy tâm trạng về đời sống gia đình. Coi bộ, hấn cũng giống nó thật. Nhiều lúc cũng rất cô đơn, nhiều lúc cũng vô cùng buồn chán.

Nó và hấn lại quay về trạng thái im lặng. Cả 2 không nói gì, mắt đều đưa về nơi có ánh mặt trời.

Cả hai không nói, nhưng không phải không biết người ngồi bên cạnh đang nghĩ gì. Đang nghĩ về sự cô đơn, buồn chán khi mặt trời đã lặn mà ở bố mẹ không có nhà, chỉ ở một mình. Cảm giác ấy quá quen thuộc rồi, nhưng sao nghĩ đến ai cũng thấy khùng khiếp? Tại nó quá ngọt ngào!

Nó và hấn cứ thế.Khoảng 15 phút sau(Khoảng thời nhẽ để mọi người dễ hình dung ạ!),học sinh bắt đầu đến lớp, rồi cả Khôi Nguyên,Vân Anh và Gia Huy cũng đến. Mới bước vô cửa phòng học, Vân Anh đã tới bên nó "hỏi tội".

-Linh Chi,sao hôm nay mày đi sớm thế?Mất công cả 3 đưa đi rù!

-Oh số rù nha!Hôm nay tao nổi hứng. -Nó thoát khỏi trạng thái buồn bã khi nghĩ về thời gian pama dành cho nó,trở lại tình nghịch giải thích với cô bạn. Một lí do cực kỳ cực kỳ "chính đáng"!

-Ay yo,kiểu này trúng gió độc mới đúng!-Vân Anh lém lỉnh trên nó.Cả bọn cười ha hả.Cô và nó bật cười thành tiếng,Khôi Nguyên và Gia Huy đứng ở ngoài khẽ mỉm cười,duy chỉ có hấn là trầm biểu cảm như 1:không cảm xúc.

-Thế cả 3 người rù nhau đi học à?-Nó hỏi sau một hồi cười như được mùa.

-Không có đâu!Tớ hôm nay đi bộ tới trường(Vì anh í cứ nghĩ chị Linh Chi hôm nay cũng đi bộ tới trường.),tình cờ gặp "2 con người kia" đang đi bên nhau nên mới "xác nhập" đó chứ!-Khôi Nguyên nhấn mạnh cụm từ "2 con người kia" làm những ai đó đó ửng cả mặt.

-Ồ!!!-Nó quay qua nhìn cô bạn cùng Gia Huy đang ngượng ngùng bằng con mắt "đầy nghi ngờ",cả 2 người ấy lại càng ngượng hơn.

-Tụi tớ cũng đang định đi rù cậu với thằng Nguyên thì giữa đường gặp nó đấy chứ!-Gia Huy lên tiếng biện hộ sau 1 hồi mặt đỏ hơn cả ông mặt trời ngoài kia.Ai ngờ lời bào biện này lại được nó với cậu dùng ngược để trêu chọc.

-"Tụi tớ" nữa cơ á?-Nó với cậu đồng thanh.Câu nói này khiến Vân Anh và Gia Huy mặt đã đỏ ửng rồi lại càng đỏ hơn,tưởng như sờ vào có thể bỏng tay luôn vậy!

Giữa lúc này,may sao có hấn giải vây cho "cặp đôi" này,bằng 1 câu nói:

-Xuống canteen không?

Đương nhiên tất cả đều nhiệt liệt hưởng ứng và người hứng thú nhất không ai có thể cướp vị trí của nó được!Rồi "Bộ ngũ siêu đẳng" "hùng hổ" đi xuống canteen.Bấy giờ,mặt Vân Anh và Gia Huy vẫn còn rất đỏ nhưng đã đỡ hơn nhiều.Cả 2 đang thầm cảm ơn hấn trong lòng.May có hấn giải vây chứ không thì lại bị nó với Khôi Nguyên đem ra chọc quê rồi!Mà cả 2 cũng nghĩ nghĩ về đối phương nữa!Thật ra sáng nay họ cũng chỉ bất ngờ gặp "đối phương" trên đường đến trường nên mới đi cùng nhau thôi!Khoảng thời gian 2 người ấy đi bên nhau cũng khá im ắng.Đơn giản vì họ thẹn thùng,nếu có nói chuyện chắc cũng chỉ vài câu.(Nói vài câu nhưng họ không nói ít đâu ạ!Dùng từ này chỉ để minh họa cho sự ngượng ngùng của chị Vân Anh và anh Gia Huy đến nỗi đôi lúc không dám nói gì thôi nha!)

"Bộ ngũ siêu đẳng" xuống canteen gây náo loạn cả trường cũng chỉ là 1 chuyện thường vì nhan sắc của cả 5 đã được khẳng định từ lâu.Đúng 8 giờ,tiếng trống trường vang lên,vào học.Buổi học trôi qua êm đềm.Ngày hôm ấy cũng khá bình dị nhưng có lẽ là những khởi đầu của "Bộ ngũ siêu đẳng".Nó với hấn nói chuyện không chiến tranh liệu có phải là khởi đầu cho 1 tình bạn đẹp,sau đó có thể tiến xa hơn?Vân Anh với Gia Huy đi cùng nhau,nói chuyện với nhau(dù là "ít") liệu có phải là 1 trong những bước đầu của 1 cuộc tình mới chớm nở?Để biết được kết quả các bạn nhớ đón đọc những chap tiếp theo nhé!(Ồ!Anh Khôi Nguyên không có tên,tức là bị ra rìa.Tội nghiệp!)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

5 rưỡi, khi trời mới tờ mờ sáng thì trên nẻo đường vắng tanh xuất hiện một "con ma tốc độ ".Quả đúng với cái tên,"con ma" đang phi như bay trên chiếc SFxx của mình tới trường Royal.Nghe xong chắc các bạn đang cảm thấy quen quen đúng không nào?Vâng,thật sự thì "con ma" ấy rất gần gũi với chúng ta.Bởi vì nó là...

Đạp xe điên cuồng với tốc độ bàn thờ, cuối cùng "con ma" cũng đã đến trường Royal. Giờ nghĩ lại thật may mắn khi vài phút trước trên đường "con ma " đó đi không có một bóng người. Nếu không, với vận tốc điện giật khi này thì không chắc là sẽ không có tai nạn xảy ra. (=.=)

Cất xe xong, chưa có thời gian để thở thì "con ma" đã phải chạy vội lên lớp 11A1 vì một lý do, chỉ có thể thoáng nhìn thấy chiếc Lamborghini Venevo Roadster màu đen sang trọng, bí ẩn cũng ở đó.

Lên đến lớp 11A1,"con ma" đi tới chỗ bàn cuối dãy giữa ném cặp xuống chiếc ghế bên tay phải rồi cũng thả mình tự do xuống ghế đó luôn.

-Học học...An...Anh đến...lâu chưa?-"Con ma" vừa thờ dốc vừa hỏi cái kẻ bên cạnh một cách khó khăn.

-Hơn 15 phút rồi.Có vẻ cô đã vất vả và mệt nhọc quá nhỉ?-Tên bên cạnh trả lời.Là hấn,Hoàng Khánh Sơn.Vâng,vậy thì "con ma tốc độ" ngồi bên cạnh chỉ có thể là...

-Còn phải hỏi nữa à?Nhờ có ông trời giúp đỡ mà lúc này khi đi trên đường tôi mới không gây ra tai nạn đó!-Nó, chính là "con ma" đã đỡ mệt hơn,hơi thở đã đồng đều hơn, trả lời cũng đã không còn khó khăn nữa.(Tội chị ghê!)

-Giờ đã bớt mệt chưa? -Hắn hỏi.

-Đỡ nhiều rồi.-Nó đáp.

-Vậy thì đi!-Hắn đứng dậy,tay dứt túi quần định đi trước bỗng nó hỏi một câu ngờ ngẩn khiến mất hết cả hứng.

-Đi đâu?-Nó "ngốc nghếch".

-Cô còn không biết à?

Nó nghe xong câu nói này của hắn thì ngẫm nghĩ.À!Nhớ ra rồi!Hôm qua nó với hắn hẹn nhau hôm nay sẽ lên sân thượng để...(Các bạn đợi một lát là sẽ biết à nha!)

-Đi!-Nó phấn khởi đứng dậy lon ton chạy trước.Đây là chuyện mà nó thích lắm nè!Hồi ở Mỹ đã có lần nó được trải nghiệm chuyện này. Ôi!Cảm giác ấy thật tuyệt! Tâm hồn nó bình yên đến kỳ lạ.Bây giờ chuẩn bị được thử một lần nữa, còn gì vui sướng bằng đây?(Các bạn biết chị ấy chuẩn bị trải nghiệm chuyện gì một lần nữa rồi chứ?^^)

Trên sân thượng..

Nó và hắn đang cùng ngồi trên mái ngói trường Royal chờ đợi thứ đó xuất hiện.Đúng là một buổi sáng mùa thu có khác!Không khí mát mẻ ghê!Nhưng đây chỉ là cảm nhận ban đầu thôi! Chứ ngồi một lúc nữa sẽ bị cảm lạnh đó!Vì sao ư?Vì nó và hắn đang ở trên tầng 5-sân thượng của trường. Với gió đang thổi lồng lộng, cộng thêm đang ở một vị trí cao như vậy thì bị cảm lạnh hay trúng gió là đúng rồi! Dễ dàng bị nhiễm lắm nếu ăn mặc phong phanh,không đầy đủ.Và nó là một trong những trường hợp này.

-Hắt xì!-Nó bất ngờ "hắt xì".

-Sao cô mặc có mỗi chiếc áo sơ mi mỏng tang vậy?Không sợ ốm à? -Hắn lên tiếng hỏi nó vẫn với cái giọng không cảm xúc đó.

-Tại sáng nay tôi vội...Hắt xì!!!-Nó trả lời chưa hết câu lại bị một cái "hắt xì " nữa.

Hắn liếc sang nó rồi khẽ chep miệng.Coi nó kìa! Co rú người thế trông đến thật là...

-Ơ anh làm cái trò gì vậy? -Nó đột nhiên nhảy cẫng lên vì hành động kì lạ của hắn.

-Ngồi xuống. -Hắn băng lãnh nói.(Ra lệnh thì có í!)

-Anh là gì mà tôi phải nghe theo? -Nó đưa hai tay chống nạnh lên lớn tiếng.

-Tôi bảo cô ngồi xuống. -Hắn.

-Ú!-Nó.

-Đừng để tôi đứng lên.-Hắn.

-Thích thì đứng,ai cấm?-Nó.

Hắn bực mình đứng dậy kéo nó ngồi xuống "quá nhanh,quá nguy hiểm " làm nó chưa kịp phản ứng gì.

-Hừ,cái tên này... Rồi đó,muốn giết?!!!-Nó giận dữ quát to vào mặt hắn.

Hắn đang cầm cái áo khoác da đen hàng hiệu đắt tiền của hắn định hành động mà thấy thái độ của nó như vậy cũng bực nên không thêm làm nữa.Con gái như nó,ma thêm yêu!(Có nhiều người nghĩ khác anh lắm đó!)

Ngồi một lúc thấy phản ứng của hắn là cầm chiếc áo khoác lạnh lùng quay qua bên khác nó như ăn phải cục tức í!Cái tên âm binh này!Rảnh quá hay sao mà kéo người ta xuống rồi chẳng nói chẳng rằng gì?Diên!!!

-Hừ,đồ khùng!!!-Nó tạt thẳng câu nói này vào mặt hắn rồi cũng bực mình quay mặt ra chỗ khác.Hắn đúng là tên đáng ghét,tên âm binh,tên thần kinh,...v...v...Nói chung là gồm hết sạch cái xấu của người ta mà!(Nhiều người không nghĩ như chị đâu ạ!)

Rồi 2 phút trôi qua,2 phút,"2 phút" đầy nhá!Hắn mặc dù đang nhìn về phía xa xăm vô định nhưng tâm hồn đã để quên nơi nó.Thình thoảng liếc qua,hắn thấy nó đang ngồi co ro ôm mình lại vì lạnh.Cho chưa tội hấp tấp.Dù vội đến mấy cũng phải lo cho bản thân trước chứ!Giờ thấy hậu quả có hối hận cũng muộn rồi!Ôm đi cho biết!(Anh đang quan tâm chị Linh Chi hay định chọc tức chị vậy?)(Còn nó,đúng là hiện đang rất hối hận vì nếu có biết sáng nay đã

mang theo áo khoác rồi!Nhưng đó là "hầu có biết".Ai đoán trước được chữ "Ngờ"?Ai biết tương lai sẽ ra sao,mình sẽ như thế nào?Vậy nên...Huhu.Giờ chỉ biết ngồi chịu lạnh thôi!

Hắn cứ 1 lúc lại liếc trộm qua nó,xem "tình hình" là nó thế nào(Khánh Sơn:Này,mày dùng từ "trộm" là bôi bác anh mày đó!Ai liếc trộm hà?Hà?*Ad:Vậy để em sửa."Lién" được không?*Khánh Sơn cho con ad cái cốc đầu điếng người rồi "phũ phàng" rằng:Không.*Ad:Huhu từ gì đây các bạn?Làm ơn giúp mình thoát kiếp bị bắt nạt đi!Thấy nó thế,sau nhiều lần "đấu tranh tư tưởng",hắn quyết định cởi áo khoác ra và...khoác lên người nó.

-Anh...-Nó chả biết nói gì khi hắn đang hành động chắc đến chúa cũng chẳng ngờ tới.

-Trên này trời lạnh,đừng không quan tâm sức khỏe kéo lúc chết hồi không kịp.-Hắn lãnh đạm nói,mặt lại quay qua chỗ khác,không nhìn nó lấy 1 cái.(Ngượng đó ạ!)

-Còn anh thì sao?Nói người khác mà không nhìn lại mình à?Trên người anh bây giờ cũng chỉ mặc 1 chiếc áo sơ mi mỏng tanh thôi mà!Người muốn chết là anh đấy!Này,mặc vào!-Nó "quan tâm" hắn định cởi chiếc áo khoác ra nhưng chưa kịp thực hiện thì 1 cánh tay thon dài của hắn cản lại.

-Tôi không lạnh-Hắn vẫn không quay mặt sang nhìn nó.(Tại còn ngượng nữa đó!)

-Nhưng...-Nó chưa kịp nói thành câu thì lại bị hắn "chặn miệng":

-Mặt trời hình như mọc rồi kia.

Nghe hắn nói xong câu đó,nó lập tức quay 90 độ về hướng Đông.Ừ!Quả là vậy thật!Bầu trời đang mang một màu mây trắng sữa pha với hồng dịu của sáng sớm ban mai.Nơi tưởng như phía cuối chân trời,cũng là hướng Đông đó bắt đầu xuất hiện những tia sáng màu đỏ rực làm chói lóa cả một vùng trời.Kìa!Ông mặt trời mọc lên rồi kìa! Quả cầu lửa khổng lồ đó đang từ từ đập xe lên đỉnh,nơi rực rỡ nhất khiến vạn vật bừng tỉnh,hứng khởi đón chào một ngày mới.Cây cỏ hoa lá,kể cả những chú chim đang yêu cũng đang múa hát chào bình minh. Gió vẫn thổi lồng lộng làm những khóm hoa trở nên rung rinh nhất,hạt sương đêm còn vương trên lá khẽ rơi xuống,cây cỏ xào xạc,tiếng hót trong veo của những chú chim đó kết hợp cùng với những âm điệu của sáng sớm ban mai tạo nên một bản hòa ca chào đón bình minh vô cùng đặc sắc.Thanh thuần mà giản dị,đặc biệt khiến người ta cảm thấy khoáng khác này yên bình đến lạ.Đây chính là cái gây ấn tượng của bản hòa ca.Khung cảnh của cả thủ đô nghìn năm vẫn hiển như được hiện ra hết vậy!Ồi!Tuyệt vời biết bao!Người ta nói!"Hà Nội,trái tim của đất nước" quả không sai!Mảnh đất "12 mùa hoa" này đúng là quá ấn tượng!Vừa mang nét cổ kính,trang nghiêm,vừa mang nét trẻ trung,hiện đại.Một nét riêng về cảnh quan không thể nhầm lẫn nơi nào. Nó và hắn,cùng nhau ngắm mặt trời mọc,cùng nhau ngắm khung cảnh tuyệt vời của thủ đô Hà Nội trên tầng 5-sân thượng trường Royal,địa điểm tuy không cao lắm nhưng lại là nơi có thể nhìn toàn cảnh thủ đô của Việt Nam một cách đẹp nhất,đây chắc chắn sẽ là kỉ niệm khó quên!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Thời gian thấm thoắt trôi nhanh,mới đây mà "Bộ ngũ siêu đẳng" đã bên nhau hơn 3 tháng trời.Chắc chắc,khủng khiếp thật!Nhớ mấy lần cứ mỗi khi gặp nhau là nó với hắn lại khẩu chiến,một nóng một lạnh bất phân thắng bại mà giờ lại đồng hành với nhau hơn 3 tháng,12 tuần,84 ngày rồi đó!Vậy mới thấy câu nói "thời gian như một con gió vô tình vụt ngang qua" quả không sai.Trong vô thức,cả 5 đã có những tình cảm nhất định từ lúc nào chẳng hay.(Câu "châm ngôn vĩ đại" lúc này là của 1 đứa bạn mình quen đây ạ!Này,mày có đọc được thì lên nhận hàng nè!^^)

Trong 3 tháng vừa qua,nó và hắn vẫn thế.Gặp là chiến,gặp là chiến,đấu võ mồm không bao giờ có hồi kết.Cậu cũng vẫn như trước.Vẫn ôn nhu,điềm đạm,quan tâm và vô cùng ảm áp với "Bộ ngũ siêu đẳng",lạnh lùng như một tảng băng di động với người ngoài.Bên cạnh "Bộ ngũ siêu đẳng",cậu còn handsome như vậy với gia đình.Tính cậu là thế,vẫn thế,nhĩ thế trừ khi trời có biến,và cậu cũng tin rằng chắc chắn rằng sẽ không có biến.Nhưng đời người mà!Ai lường trước được tương lai?Biết đâu lỡ có biến thật thì sao?Thôi bỏ đi,đến khi ấy rồi tính.

Có lẽ thay đổi nhất trong "Bộ ngũ siêu đẳng" là mối quan hệ giữa Vân Anh và Gia Huy.Các bạn biết không?Bỏ qua sự ngại ngùng thì họ thường xuyên nói chuyện với nhau lắm đó!Một khi đã buồn thì đến cả thiên niên kỉ sau cũng chưa chắc hết chuyện.Được cái hai người này "tám" rất từ tốn,nhẹ nhàng chứ không sôi nổi như đa số những người khác,điển hình có thể nhắc tới nó.(Linh Chi:Ồ cái con này,sao tự dưng lại "gọi hồn" chị hử?*Ad:Em nói có sai đâu!Chị mà tám chuyện gì với người nào thân thì cứ như...*Linh Chi:Như gì?*Ad:À...À mà thôi bỏ đi nha chị!Hihi!*Linh Chi:Không,chị này muốn nghe.Nói đi!*Ad:Dạ...Như...-Lâm bầm-1...2...3...-Hết tướng-THÔI EM BÁI BÀI ĐÂY!SỢ BỊ CHO ẮN CỐC LẮM!!!!*Linh Chi:Đội đã,chưa nói xong chuyện mà!!!!*Và rồi một cuộc thi marathon chính thức được ra =.=)Mà không chỉ nói chuyện với nhau thôi đâu,khi đi cùng "đàn" thì hay nhìn nhau cười này,thỉnh thoảng còn "đánh lè" 3 đứa bạn còn lại cùng đi chơi riêng nữa cơ!Thần thiết lắm!Ngọt ngào lắm!Mối quan hệ này xem ra đã có gì đó mờ ám rồi.Đến nó đôi khi còn cảm thấy mình đi bên cạnh con bạn thân mà cứ như người đứng ở xa ỉ!Hắn với cậu cũng vậy.Nhiều lúc tám nhảm đủ thứ trần đời rõ vui mà nhìn sang hai cái con người kia mà đứng là...Chắc chắc.

Bây giờ đã là mùa đông rồi.Những cơn gió bắc tràn về tạo 1 đợt không khí lạnh dài hạn khiến người ta buốt đến tận thấu xương.Nhiệt độ ngày hôm nay chắc xuống tới 14 độ. Thật khắc nghiệt.Gió thổi vù vù.Cái lạnh khiến người ta càng "lưu luyến","không muốn lìa xa" chiếc giường êm ái,ấm áp.Chỉ muốn nằm ngủ nướng mãi trong chăn,không thích thức dậy hoạt động chút nào!Ừ,thức dậy đi làm việc gì đó để cơ thể dẻo dai,cứng cáp trong những ngày

đông hành khô, lạnh giá còn không thích thì nói chi đến đi ra ngoài đường dạo như tập thể dục luôn?Hoạt động của mọi người giờ đây gác lại khá nhiều rồi.Rất ít người ra ngoài.Thế đấy,mùa đông tới là hầu như ai cũng đều lười biếng hết. Phở xa ít người qua lại,có lúc vắng tanh.Nhưng chỉ vào đầu sáng sớm thôi.Chứ bắt đầu từ tầm 6 giờ thì mọi hoạt động lại diễn ra náo nhiệt.Làm sao mùa đông có thể cản trở toàn bộ công việc của mọi người được?Nơi đây còn là thủ đô của 1 đất nước nữa chứ!(Mình không ở Hà Nội nên viết theo tưởng tượng ra thôi nha các bạn!Dù có đến đó vài lần rồi nhưng không chịu để ý hay tìm hiểu.Vậy nên có gì hoang đường hay bị vướng thì cho qua phần này hoặc góp ý mình với nhé!)

Tại ngôi biệt thự nguy nga,tráng lệ mang đậm phong cách phương Tây như tòa lâu đài trong truyện cổ tích,có 1 cô gái cá tính đang nằm trên chiếc giường sang trọng,rộng lớn ở phòng của mình onl face với bạn thân.Cô gái ấy mặc áo phông trắng có in dòng chữ lớn "I am the best",quần short jean đen thoải mái,tóc búi củ tỏi cao,tay đeo đồng hồ điện tử Casio màu đen năng động.Set đồ ở nhà đơn giản nhưng vẫn khiến cô nổi bật.Phải thôi,sinh ra đã có nhan sắc trời phú thì phối kiểu gì chả đẹp.Mỗi tội tính khí thất thường,hay nóng giận và...chần lười.Nhưng đẹp thì có quyền.Thế thôi!

"Khi nào mày về?"-Nó nhắn cho cô bạn ở tận bên kia nước Mỹ.Người bạn nó đang chat thì chắc các bạn đoán ra rồi ha!

"Bí mật!"-Kiều Linh nhắn trả lời nó,kèm theo icon đầy sức khiến người ta tò mò.

"Nói đùy!!!!(Kèm theo icon nũng nịu hết sức dễ thương)-Nó.

"Bí mật!!!!(Lần này là icon mặt gian tà)-Kiều Linh.

"Này con kia,mày có nói không thì bảo nà?!!!!(Icon hình cú boxing)-Nó hét như chú mèo đáng yêu mà lên giọng đầy uy quyền.(Á!!!Ác quỷ hiện hình!!!)

"Tao cứ không nói đóa!Làm gì được nhao nào?Hehe(Icon lè lưỡi châm chọc)"-Kiều Linh.

"Ya!!!!!"-Nó.

"Giề?Định ăn thịt tao à?"-Kiều Linh vẫn cứ ngang nhiên trêu chọc "con sư tử cái" như sắp nổi giận.Nó là bạn thân của cô mà.Cô hiểu chứ.Nó sẽ không "xử" cô được đâu.Nếu có có khi cô còn bật lại cho á!(Ad:Đanh đá thế còn khoe.ÁÁÁÁÁ!)*Vừa dứt lời bị ăn ngay quả cóc đầu đau điếng Các độc giả biết rồi đó,ai còn có thể "tặng miễn phí" thứ này cho con Ad ngoài...*Biểu cảm Ad bây giờ:T_T)Mà trường hợp gần gũi và chính xác nhất là...1 đứa ở Mỹ,1 đứa ở Việt thì làm chi nhau được?

Tưởng nó sẽ quát lên,nhưng không,dòng tin nhắn nó gửi khiến Kiều Linh vừa buồn cười vừa không lấy làm lạ lắm vì cô đã quá quen với con bạn "thất thường":

"Nói đi mà Linh,Chi mún bít mò!!!!(Giọng bông ngọt đột xuất =.=)

"Chi à!"-Kiều Linh cũng cố bắt chước theo giọng nó.Trời ơi,nén cười lắm luôn đó!

"Ồi!"(Má ơi con không tưởng tượng ra được cái điệu này nói lên thật sẽ ra sao.Chắc...Trời ui!)

"Linh..."

"Linh sao nà?"

"Linh...KHÔNG TIẾT LỘ ĐẦU!!!!Khi nào về rồi mày biết.Thế nhá!!!!Tao off đây!!!!Há há"-Xong rồi Kiều Linh cũng off máy luôn,cứ liên hồi cười lớn như đứa tự kỉ í!

"Linh Chi à,tao muốn cho mày sự bất ngờ nên không nói đâu! Ráng chờ đến lúc tao về,sẽ có quà đền bù cho mày.Còn giờ thì tiếp tục tò mò đi nhá!Haha!!!!"

Trong khi Kiều Linh đang sung sướng vì đã cho con bạn "lũ quái" ăn đura bỏ được một bữa no nê thì con bạn "lũ quái" đó lại đang tức lộn ruột vì mình bị troll.Đã hạ giọng ngọt sớt tới vậy mà kết cục nhận được là thế này.

"Mày được lắm Kiều Linh!Lúc nào về rồi thì chết với tao.Dám đùa với Linh Chi này à?Cứ đợi đến lúc ấy đi rồi biết! Haiz,mà Kiều Linh đã nói cái giọng đấy thì chắc vẫn còn chưa muốn về nước mà. Linh ơi là Linh!Có biết mọi người nhớ mày lắm không? Hơn 3 tháng chỉ được nhìn thấy nhau qua mạng xã hội,chẳng biết mày sống có tốt giống thế không nữa?Linh ơi, mày mau về đi!Mọi người sẽ đợi mày, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn thôi. Nếu mày vẫn chưa chịu về thì đừng nhìn mặt tao nữa đó!Mau về đi!"

Hai người bạn thân ở cách nhau nửa vòng trái đất.Đang nghĩ về nhau,nhớ nhau,lo lắng cho nhau, đều mong sẽ sớm gặp lại nhau. Rồi họ sẽ tè tụ lại bên nhau,điều này là chắc chắn. Nhưng phải đến khi nào hai người ấy mới gặp lại nhau?Cùng ôn lại kỷ niệm? Cùng quậy phá đủ thứ trần đời? Đó mới là cái đáng nói. Để biết diễn biến tiếp theo, các bạn nhớ theo dõi truyện nhé!Tạm biệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trời đông lạnh giá, gió thổi vù vù khiến bao người ngoài kia buốt đến tê dại. Ai ra đường cũng phải trang bị cho mình những chiếc áo ấm to "cồng kềnh" như chiếc chăn bông khổng lồ để giữ nhiệt cho cơ thể. Phố xá vắng hơn mọi khi. Vì là cuối tuần, mọi người được nghỉ nên chỉ muốn kéo dài thời gian ngủ nướng của mình trong chăn ấm đệm êm mãi thôi, đặc biệt là với thời tiết này. Nhưng nếu cứ vậy hoài cũng chán, phải có cái gì đó thay đổi mới vui. Thế nên, cậu và Vân Anh quyết định...

"Ting!" - Tiếng chuông trước cổng biệt thự nhà nó vang lên. Hôm nay Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân cũng nghỉ ở nhà nên nghe thấy tiếng chuông thì tự ra mở cửa, không cần phiên tới giúp việc.

- Ai đó? - Nguyễn phu nhân vừa mở cổng ra liền cất chất giọng nhẹ nhàng của mình lên hỏi. Đập vào mắt bà là "những vị khách quý", những người bạn thân trong "Bộ ngũ siêu đẳng" của con gái bà, khá thường xuyên gặp mặt trong hơn 3 tháng qua. - Ô, Khôi Nguyên, Vân Anh, Gia Huy và... Khánh Sơn đó hả?! - Nguyễn phu nhân tươi cười thân thiện với "các vị khách quý", nhìn sang thấy hấn, bà bỗng hứng thú hơn cả. (Con rể tương lai mà ỉ!)

- Dạ, chúng cháu chào bác! - Cả hội đồng thanh, lễ phép cúi đầu chào. Trên môi cũng đều xuất hiện nụ cười tươi tắn đẹp "chất ngất". (Trừ hấn không cười)

- Ủ, vào nhà mau lên mấy đứa, trời lạnh lắm đó! - Nguyễn phu nhân niềm nở, ân cần.

- Vâng! - Rồi cả đám cùng vào trong. Nguyễn phu nhân đóng cửa, không giấu nổi niềm thích thú khi 4 đứa cháu đến chơi, quan trọng nhất là... có hấn.

Nguyễn lão gia đang vừa ngồi đọc sách, vừa uống trà một cách thư thái. Thấy "4 thành viên" trong "Bộ ngũ siêu đẳng", ông bất ngờ gạt bỏ sách và trà sang 1 bên, mừng rỡ đứng bật dậy đến gần chào đón "khách quý".

- Chúng cháu chào bác ạ! - Khôi Nguyên, Vân Anh, Gia Huy và hấn lại cúi đầu lễ phép chào. Nguyễn lão gia cười rạng rỡ vỗ vai từng người, vui vẻ đùa:

- Ủ, bác chào các cháu! Ái chà, xem ra hôm nay nhà bác nhiều "khách quý" ghê nhỉ?

Nấy đứa bật cười. (Vẫn trừ hấn. Đúng là tăng bằng ngàn năm không tan mà!) Nguyễn phu nhân bước vào. Hai vợ chồng họ Nguyễn mời "khách quý" ngồi xuống ghế uống nước và ăn trái cây. Trò chuyện vui vẻ một lúc, Vân Anh lên tiếng hỏi.

- Thưa 2 bác, Linh Chi có ở nhà không ạ?

- À, có cháu ạ! Nó ở trên phòng ấy, đang... - Nguyễn lão gia định nói gì đó thì ngưng lại, nét mặt có vẻ vừa hơi ngại ngùng mà cũng vừa buồn cười, quay sang nhìn "vợ ỉu dẫu". Hai vợ chồng nhà Nguyễn gia nhìn nhau rồi chỉ biết nên cười. Chẳng biết nên nói gì, đúng là ngại với "khách quý" quá.

Tụi cậu liền hiểu ra ý nghĩa đằng sau biểu cảm đó của vợ chồng Nguyễn gia, bật cười thành tiếng (Trừ hấn =.=) Đây không phải lần đầu tiên hay lần 1 lần 2 mà N ngày như thế rồi đấy. Trong hơn 3 tháng qua, hầu như những lúc đến biệt thự nhà nó đều gặp tình huống này. Nó mà, con sâu lười ham ăn, ham chơi, ham ngủ nên trách sao cho cải thiện tốt lên nhiều được? Thôi, cứ như vậy cũng chả vấn đề gì mà nó còn tăng thêm độ đáng ỉu về tính cách của mình nữa. Linh Chi trẻ con, nóng nảy, chần lừ (Ad: Điều này có lẽ đúng nhất với anh Khánh Sơn nhỉ? *Khánh Sơn: Người ta như thế còn chả đúng à?) nhưng cũng hơi bị cute đó nha! Tuy không điệu, hiền dịu hay nữ tính như những cô nàng chuẩn thực nữ nhưng nó vẫn có sự dễ thương theo cách riêng, sự dễ thương theo cách "đòn ông, đánh đá", đảm bảo ai bắt gặp những khoảnh khắc như vậy sẽ đổ gục luôn, cả nam lẫn nữ, yêu quá mà!

*****

Một cuộc hội thoại nhỏ...

Linh Chi: Ê con kia, lúc nãy chị đây nghe có ai đó nói chị "đánh đá". Mà biết là đứa nào không? *Ad hoảng loạn lắp bắp: E... Em k... không biết! *Linh Chi: Thế à? Lát nữa chị mà gặp sẽ cho nó 1 trận toi bời. Đứa đó láo quá ha? *Ad buốt cả sống lưng. *Linh Chi không kiên nhẫn nữa: Mà định không nhận mày nói hả? Định để chị ra tay mới mở miệng à? Chị đây lớn hơn mày 4 tuổi lận đó! Khi chị ra đời 4 năm thì mới đến lượt mày đó! Cảm nhận cuộc đời cũng hơn mày 4 năm đó!... v... v... Thế mà mày dám nói chị vậy à? *Ad mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nét mặt sợ hãi: C... Có n... người dạy em mà! *Linh Chi: Ai? *Anh... *Khánh Sơn: Tôi. *Linh Chi: Hà? Lại cái tên đáng ghét nhà anh sao? Anh to gan lắm rồi nha!!!!!! *Khánh Sơn: Thì sao? *Linh Chi: Còn hỏi được à? Anh muốn anh đập lăm sao?!!!! *Khánh Sơn: Cô giỏi thử đi. *Linh Chi: Anh dám thách thức tôi à? *Khánh Sơn: Sao không?... bla blap... vân vân & mây mây... Nhân cơ hội chiến tranh giữa một nóng một lạnh đang hồi gay cấn, con Ad nhanh chân chuồn không khỏi tiếc nuối: Nếu không để bảo toàn tính mạng thì mình đã ở lại xem kịch rồi! T^T

*****

- Để bác đi gọi Linh Chi dậy nhé! - Nguyễn phu nhân nở nụ cười đôn hậu.

- Dạ bác cứ để cháu. Sợ bạn ấy bướng quá không chịu dậy. (Bạn ấy?) - Vân Anh.

- Vậy cũng được. Phiên cháu rồi, ngại quá! - Nguyễn phu nhân.

- Không sao đâu ạ! - Vân Anh cười, một nụ cười chứa đầy sự dịu dàng vốn có trong con người cô. (Dạo này cải thiện đó ạ. Chỉ hiền dịu khi chơi với anh Gia Huy, giờ chơi nhiều nên thay đổi tính cách luôn đấy. Chứ đợt trước các bạn biết rồi ha! Mình mới nói vài câu trêu chọc thôi đã bị ăn cốc đau đینگ người T^T) Rồi đứng dậy nhẹ nhàng đi đến phòng con bạn thân. Haiz, gọi nó cũng là 1 công cuộc cách mạng đầy gian truân và khổ sở đó! Phát ngại.

"Cốc cốc cốc"- Vân Anh gõ cửa.

-Linh Chi ơi,tao đến nè!-Kết quả nhận lại đương nhiên là...không 1 lời phản hồi.Nó vẫn vui đầu vào chần êm đệm ấm,chả cần biết trời trăng mây đất gì nữa.

"Quên mất,con này làm sao chịu dậy bằng mấy lời nói dịu dàng chứ?Phải dùng biện pháp mạnh."- Vân Anh thầm nghĩ,gật gù rồi tự mở cửa.Cửa bên trong không khóa.Dù biết không đơn giản chỉ gọi thôi là nó sẽ dậy nhưng Vân Anh vẫn cứ thử một lần đề lất nữa nó có muốn trách cũng chẳng được.

-Dậy đi Linh Chi-Lay lay con sâu lười đang vui sâu trong chăn gối.

-Có dậy không thì bảo?-Lần 2 vẫn như trước.

-Đừng trách tao nhé!-Nói rồi Vân Anh đi vào nhà tắm lấy 1 cốc nước lạnh mang ra đến gần giường rồi...(Ad:Trời ơi!Đừng nói chị hắt cốc nước 1 cách phũ phàng lên người chị ấy đó nha!Tội nghiệp giúp việc nhà này lắm!Lại phải đi giặt rồi phơi trong cái thời tiết khô hanh này.*Vân Anh:Yên tâm,chị đây đâu có ác thế.Quan tâm mọi người lắm đấy nhá!*Ad bừa môi,lắm bầm:Thế mà nhớ hồi nào toàn đi cốc đầu người ta.Hiền quá cơ!*Vân Anh:Nói gì vậy? *Ad:À...À không có chi đâu chị!)

Rồi...Vân Anh lấy nước lạnh trong cốc hắt hắt nhẹ vài giọt lên người nó. Chỉ đúng vài giọt nhẹ thôi nhưng lại vô cùng hiệu quả.

-Cái tên điên nào dám hắt nước lên người ta?!!!!Biết trời này lạnh lắm không hả?!!!!!!-Nó hét toáng lên khi những giọt nước lạnh làm khuôn mặt trở nên tái tê.(Có vài giọt trúng trên mặt ạ!Khiếp,chị ấy mới ngủ dậy,chưa mở mắt mà đã to tiếng như 1 bản năng.Bái phục bái phục!)

-Tao nè,tên điên mày nói đây.-Vân Anh cất chất giọng nồng nặc âm khí làm nó giật mình tỉnh hẳn, có thoáng run.(Chị mà cũng biết sợ là gì à?)

-Ồ...L...Là mày hả?-Nó cười nhăn nhó,lấp bắp.

-Không tao chả nhẽ là ma?- Vân Anh.

-S...Sao mày đến nhà tao sớm thế? -Nó.

-Tại không muốn con sâu lười là mày tiếp tục ngủ,tích tụ mỡ để tới lúc hết đông thành lợn luôn.Thôi dậy đi không cứ nằm mãi xương khớp cứng nhắc không làm được gì đâu.- Vân Anh.

-Kê,tao ngủ tiếp.-Nói rồi nó lại thả lưng tự do xuống chiếc giường sang trọng.

-Dậy!Không tao dùng biện pháp mạnh này!-Vân Anh đe dọa và cầm cao cốc nước,khuôn mặt chứa đầy sự gian tà.(Khiếp)

-Axxxx!!!!!!-Ngủ thôi nó cũng không được yên,đành dậy vậy.-Bạn bè gì mà toàn hành người ta.-Nó hậm hực bò xuống giường,đi thay quần áo,VSCN.

-Đang chữa bệnh lười cho mày đấy!-Vừa nói Vân Anh vừa thân nhiên ngồi xuống giường vắt chân kiểu quý sò tộc,chôm luôn quyển Conan trên bàn ngủ đọc.

-Hừ.-Nó mặt nặng mày nhẹ.

Đúng 5 phút sau,Vân Anh hớn hờ bước ra ngoài cùng con bạn thân trong ánh hào quang chói lọi.Vậy là cô đã hoàn thành xuất sắc công việc gọi nó dậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Sao?Nhờ ơn nhờ phước của mày mà tao bị pama "đuổi" ra khỏi nhà và bắt đi chơi với tui mày rồi đó!Giờ đi đâu?-Nó hậm hực vừa hỏi vừa có ý như trách móc cô bạn Vân Anh.Nhìn qua là biết vẫn chưa thoát khỏi tình trạng ngái ngủ.Trông đến là tội!

-Chờ chút đi!Khôi Nguyên đang lấy xe mà!-Vân Anh trả lời câu hỏi của nó kèm theo nụ cười dịu dàng để dập tắt ngọn lửa không mấy lớn nhưng đủ sức khiến người ta khiếp sợ đang bập bùng trong nó.

-Chơi với chả bồi,ở nhà đắp chăn ngủ còn sướng hơn!-Nói xong nó ngáp ngắn ngáp dài rồi vuron vai mệt mỏi.(Ad:Chị đã làm gì đâu mà mệt?*Linh Chi:Thức dậy đã là một việc quá mệt rồi!)

-"Ngủ với chả nghề,cứ nằm ườn ra đấy rồi hết đông thành lợn luôn giờ!"- Vân Anh thầm nghĩ,nhưng đó chỉ là thầm nghĩ thôi!Cô không thể nói thẳng thừng ra được vì bây giờ nó giống như 1 con mèo hoang còn chưa tỉnh ngủ,thử động xem,bị cào rách mặt hời hện không kịp đâu!

Gia Huy nhìn Vân Anh mà đoán ra được suy nghĩ của cô. Anh chỉ biết bật cười trước đôi bạn có 1-0-2 này thôi!(Ad:Ồi giỏi ghê! Nhìn vào mà biết luôn à? *Gia Huy:Chuyện! 3 tháng luôn luôn bên nhau thì sao anh không thể hiểu cô ấy? *Hà? Luôn luôn bên nhau? Ấy da, coi bộ chuyện của anh chị hay à nha! Kề em nghe zoi! *Gia Huy:Kề gì? Nhiều chuyện!) Trái ngược với thằng bạn, hấn- Hoàng Khánh Sơn lại chả có phản ứng gì. Đứng im cạnh đó, mắt nhìn 2 "nhân vật tiêu biểu" đó, tai nghe những gì 2 người ấy nói đó, nhưng như vậy thì sao? Chả có chi hay cả! Hấn vẫn lạnh lùng như 1 tảng băng và vô cảm như một hòn đá. Không phải hấn không hiểu cái hay trong câu chuyện mà là... Bản tính hấn lâu năm đã thế rồi!(Chắc chắc, bó tay!)

Chợt 1 chiếc BMW đời mới màu đen cực kì "s-ì-n" của cậu tiến đến. Cả đám thấy vậy thì vui vẻ bước lên xe. Chiếc BMW bắt đầu lăn bánh rồi đi phóng thẳng về phía ngoại thành Hà Nội, nơi thanh bình, ít ồn ào hơn thủ đô của Việt Nam nhưng không phải là không có gì vui.

Quả thật là chiếc xe rất xịn nha! Bên trong vô cùng rộng rãi, đầy đủ tiện nghi. Tốc độ thì khỏi nói. Đặc biệt, có 5 chỗ đấy nhá! Ở trên 2 ghế gồm 1 ghế lái, ở dưới 3 ghế cực kì rộng rãi, thoải mái. Và chỗ ngồi nữa, thú vị không kém đâu! Đây nè, sơ đồ vị trí ngồi của "Bộ ngũ siêu đẳng" này!

-Ở trên:Khôi Nguyên(ghế lái)_Nó

-Ở dưới:Hấn-Gia Huy-Vân Anh

Trên đường đi, mọi người nói chuyện vớ nhau rôm rả rất vui.(Hấn thì không nhập hội nha! Ngồi im như tượng nhìn lũ bạn thay nhau bà tám. Nói chung lạc loài!) Điều đáng nói là có 2 "vị" nào đó luôn thay phiên dành cho nhau những hành động ngọt ngào, thân mật và mờ ám quá mức cho phép. Các bạn biết không? Nào là...

-Vân Anh có mệt không? Có bị say xe không? -Gia Huy đặc biệt để ý cô gái bên cạnh.

-Vân Anh không sao, còn Huy? -Vân Anh trả lời, cùng với đó là 1 nụ cười nhẹ nhàng đón tìm ai kia.

-Huy cũng vậy, Vân Anh uống nước ép hoa quả đi! Gia Huy cũng tươi cười, tiện tay đưa cho Vân Anh chai nước ép.

-Huy uống trước đi!

-Không, Vân Anh uống trước đi!

-Ừ, rồi Huy cũng uống nhé!

-Ừm, Vân Anh uống đi!

...bla blap...

Thế đấy a! Cứ buồn dưa lê bán dưa chuột với mấy đứa bạn được một tí là 2 người này lại "đáng ngờ" vậy đó! Trời ơi, nhìn cảnh này mà ai trong cuộc cũng nổi da gà hết cả rồi!

-E hèm! -Nó giả ho, ám chỉ 2 người nào đó nên dừng lại hành động "không bình thường" của mình.

Rất hiệu quả! Tự nhiên có 2 "nhân vật" ngại ngùng nhìn nhau, nhìn 3 đứa bạn rồi cúi đầu xuống với khuôn mặt đỏ hơn quả gấc chín. Việc này nó chỉ biết cười như 1 "con điên", cậu cũng không tránh khỏi bật cười, còn hấn thì...ngồi im nhìn chả khác gì ma-nơ-canh.

Khi gần đến nơi, bỗng một điều xui xẻo xảy ra. Khôi Nguyên chợt nhận được 1 cuộc gọi bất ngờ. Không biết nội dung là gì nhưng cậu đã phải vội vã quay về ngay tức tốc. Trông có vẻ khá cấp thiết. Trước khi đi, cậu định để lại chiếc BMW cho tụi nó tiếp tục di chuyển đến địa điểm đã lên kế hoạch trước. Nhưng vì thấy cậu rất khẩn cấp nên 4 đứa còn lại quyết định nhường cho cậu, mình thì tự lo sau. Và sau 1 hồi đòi co(Chưa đến 2 phút), cậu đã chấp nhận ý kiến của tụi nó, nhanh chóng phóng vù về thủ đô Hà Nội, trong lòng không thể không lo cho 4 đứa nó. Không biết tụi nó sẽ đến đó bằng gì đây? (Anh khéo nghĩ quá!)

-Giờ bắt taxi hả? -Nó hỏi 3 đứa còn lại.

-Ừm... Thôi, bắt taxi chán lắm! Hay đi bộ đi! -Vân Anh với Gia Huy nhìn nhau, khẽ cười bí hiểm rồi quay lại nói với nó và hấn.

-Hà? Đi bộ dưới trời lạnh thế này? 2 người rảnh quá! -Nó phản đối.

-Đi đi để giảm cân, lấy lại vóc dáng hoàn hảo. -Vân Anh dụ nó.

-Tao không tăng cân và cũng chả quan tâm! -Nó.

-Nếu đi sẽ có phần thưởng. -Gia Huy.

-Gi? -Nó nghe đến phần thưởng thì sôi nổi hẳn lên.

-Một chiếc Audi đời mới nhất. -Gia Huy.

-Tôi thừa khả năng để mua.

-1 tập truyện Conan từ tập 1 đến tập 93.-Vân Anh.

-Tao có cả rồi!

-1 tháng đi ăn miễn phí.-Gia Huy.

-Nhà tôi có LC Restaurant mà!

...v...v...& mây mây...

-Nói tóm lại,mày phải đi bộ,à không, chạy đi!Chạy cùng Khánh Sơn.-Lôi kéo mãi không được,Vân Anh chột hạ bằng 1 câu cứ như ra lệnh ý.

-Cái gì?Mơ à?!!-Nó phản pháo lại.

-Vậy mày muốn cái thẻ ATM hàng triệu USD của mày không còn giá trị không?Tao mà nói thì 2 cô chú sẽ sẵn sàng cắt ngay!Đặc biệt là khi có cả Khánh Sơn.-Vân Anh cười nham hiểm,nó nghe xong tịt luôn.Mất thẻ coi như hết đời rồi còn gì?

-Sao mày ác thế?Chúng ta là bạn à?-Nó meo máo trông vừa tội mà vừa...yêu.Dễ thương lắm lun ý!

-Thế mày đồng ý đi!-Vân Anh lại chuyển sang đồ ngọt.

-Hừ,ừ thì có thể tao đồng ý đấy,nhưng còn tên "tàng đá" kia thì...-Nó.(Biệt danh mới của anh Khánh Sơn mà chị Linh Chi hay gọi đó ạ!)

-Khánh Sơn,mày sẽ...-Gia Huy nở nụ cười dụ dỗ người ta.

Nó hướng ánh mắt đầy long lanh đầy hy vọng về phía hắn.Hắn sẽ chẳng chịu đâu!Bao giờ chả thế.Đành dồn hết tâm nguyện về phía hắn,mong hắn sẽ không làm thất vọng.Chạy vừa mệt lại vừa khổ,với lại,chạy cùng hắn nó tụt hết hứng thú rồi!Tuy nhiên,ở đời,cái quái gì cũng xảy ra được.

-Tùy.-Câu trả lời của hắn khiến Gia Huy và Vân Anh mừng rỡ không nói nên lời.Trái ngược lại,nó,sững sờ này,bực mình này,nói chung chả khá gì núi lửa sắp sửa phun trào.Chả biết tên "tàng đá" hôm nay bị đột biến hay lú lẫn nữa.Nếu như mọi lần,hắn sẽ nhất quyết phản đối mà!Vậy mà..."Khánh Sơn,lát nữa anh chết với tôi!)

-Cảm ơn anh/mày nhiều lắm!-Vân Anh và Gia Huy cười nhếch nhếch nhở nhở rồi rút cảm ơn nó,rồi lại quay vô việc chính.-Bắt đầu thôi nhé?

Nó ịu xịu như cái bánh bao những nước đi đến chỗ cạnh hắn và bắt đầu hoạt động chân tay,à đâu có,chân thôi!Thế là 1 cuộc chạy bộ thú vị chính thức diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Nó ịu xịu cùng chạy bộ với hắn.Nói là chạy chứ thật chẳng ra làm sao.Chân vẫn cứ nhảy lên nhảy xuống đều đều nhưng 1 bước chạy chỉ bằng nửa bước đi của người ta.Trông khuôn mặt đẹp đến từng milimet mà tệ hại hơn bao giờ hết của nó hiện tại đúng là chả biết nói gì.Nên cười hay nên xịu xuống luôn đây?Hết biết!

Điều khiến nó bực mình hơn cả là tại sao nó phải chạy cùng tên "tàng đá" như hắn chứ?Còn nữa,2 cái đứa kia sao cứ chạy sau hoài vậy?Cảm giác giống hệt kiểu có ai đó đang theo dõi mình.Quay xuống mà ngửa cả mắt!

-Hứ!!!-Hắn vô tình lọt vào 2 con mắt nó.Đương nhiên nó không thể vui vẻ mà phải "Hứ!!!" 1 cái thật "nhẹ nhàng".

-...-Hắn chẳng nói gì.Dù sao suốt 3 tháng qua điều này vẫn luôn diễn ra như 1 lẽ thường rồi!

Chợt...

-Á!!!!!!-Nó số nhọ vấp phải 1 hòn đá chết tiệt.Tình huống quá bất ngờ nên bạn Linh Chi nhà ta không kịp phản ứng mà chỉ biết hét lên rồi nhắm mắt chuẩn bị tinh thần về với đất mẹ thân yêu.Thế nhưng may sao...

Tường chừng sẽ được "hun" đất miễn phí.May sao có "thứ" gì đó to lớn,vạm vỡ,ấm ấm,êm êm giúp nó đáp đất an toàn.Mở mắt ra...

-Á!!!!Anh làm cái quái gì vậy?!!!!-Nó lại 1 lần nữa hét toáng lên khi vừa mở mắt,khuôn mặt "đập troai vô đối" của hấn ập ngay vào mắt nó.Đã thế,2 ánh mắt chỉ còn cách nhau vài centimet thôi kia chứ!

-Heo mập,cô định đè chết tôi luôn à?-Không chịu nổi sức nặng của nó,hấn đành phải lãnh đạm cắt lời nhưng rất cấp thiết.(Những 2/5 tỉ trọng cơ thể của chị ý là bộ đồ đông giữ nhiệt đó ạ!)

Sau câu nói ấy,nó vồm vồm đứng lên.Chưa kịp định thần lại chuyện gì vừa xảy ra thì hấn cắt ngang bằng 1 câu xanh rờn:

-Heo mập,cô ăn gì mà nặng thế?

-Hả?Tôi nhờ anh đỡ à?-Nó bực mình tạt ngay vào mặt hấn.

-Người ta tốt bụng không biết cảm ơn thì thôi,đằng này còn dám trả treo sao?-Hấn nói châm chọc.(Nhưng vẫn băng giá vô cùng.)

-Hừ,ừ cảm ơn đây!Có ai nhờ không?-Nó vênh mặt cái lại.

...bla...blap...

1 cuộc đấu khẩu nữa giữa nó và hấn chính thức được khởi tranh.2 đứa bên ngoài không thể chịu đựng được bèn vội vào can ngăn:

-Thôi thôi,sắp tới nơi rồi!2 người rành quá đứng đó mà cãi nhau!-Vân Anh lên tiếng giảng hòa.

-Phải,hay tụi tôi đi trước cho 2 người khẩu chiến tiếp nhá?-Gia Huy cũng lao vào cuộc.("Tụi tôi" á?)

Nó với hấn chẳng nói gì thêm.Tuy nhiên,ánh mắt trao nhau không hề thiện cảm chút nào.Chao ôi!Kiểu giết người qua ánh mắt là đây!

Cùng "chạy" thêm 1 đoạn nữa thì Vân Anh và Gia Huy bảo rằng đã đến nơi.Cả bọn dừng lại và...Woa!!!Trước mắt tụi nó là gì đây?1 vườn hoa hướng dương rộng lớn đẹp mê hồn!

-Oa!Đẹp quá!-Nó thích thú chạy tới nghịch ngợm những bông hướng dương vàng rực rỡ.

3 người còn lại từ từ đi đến.Vân Anh bật cười trước độ hồn nhiên của con bạn thân lém lỉnh.Gia Huy nhìn người ta cười mà vô thức cười theo.Hấn thì...Nói như dư như thừa.Cái khuôn mặt lạnh lùng giết chết bao trái tim cô gái chẳng có lấy 1 gợn cảm xúc nào.

Cả 4 đã cùng nhau vui chơi ở vườn hướng dương mệnh mông,bát ngát này.(Nói là chơi chứ hấn chỉ đi theo hay đứng nhìn lũ bạn mình chơi thôi!)Bầu trời trong xanh,không khí trong lành.Dường như cái lạnh ở thủ đô Hà Nội hoàn toàn trái ngược với thời tiết ẩm áp nơi đây.Vườn hoa như 1 biển vàng góp phần tô đẹp to lớn cho bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ này.Chim chóc bay liệng giữa không trung bao la và miêng thì lúc nào cũng tíu tít yêu đời.Ôi,còn gì sung sướng hơn khi được tận hưởng ngày nghỉ 1 cách trọn vẹn tại địa điểm lí tưởng như vậy chứ?

Nó với Vân Anh cùng đi hái hoa,kết thành vòng nguyệt quế và nô đùa cực kì vui vẻ.Gia Huy mỉm cười nhẹ trước hình ảnh đẹp đẽ này.Thấy nó và Vân Anh vui,anh cũng thấy vui theo.(Ad:Lạ lắm rồi nghen!*Gia Huy:Chuyện thường rồi!)Còn hấn,dù không bộc lộ cảm xúc bên ngoài nhưng tâm trạng hấn hiện giờ rất tốt.Đột nhiên,nó thấy cách đó không xa là 1 "sinh vật lạ".

-Nè Vân Anh,ở kia hình như có tảng đá to lắm kia.Ra đó chơi đi!-Nó.

-Đồng ý!-Nói rồi cô cùng con bạn thân chạy lon ton đến đó.Hấn và Gia Huy đi sau.

-Uôi!To ngoài sức tưởng tượng!-Nó trầm trồ trước kích thước của tảng đá.

-Ồ,màu xanh này cũng đẹp nữa!-Vân Anh cũng không khỏi ngỡ ngàng.

-Tụi mình khắc tên lên đây nha!-Gia Huy đưa ý kiến và nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt từ tụi nó:

-OK con tề tề!!!

Phía trước hòn đá là nó và hấn,phía sau tảng đá là Vân Anh và Gia Huy.4 đứa cùng cầm 1 hòn đá sắc khác lên khác.

Bên nó...

Nó hứng thú bắt đầu công việc.Cứ ngỡ sẽ dễ dàng và thú vị lắm,nào ngờ "tưởng không khó mà khó không tưởng".Khắc đến tề tay mà có 1 chữ cũng chả nên hồn.Chữ nó đâu có xấu.Giải nhất "Nét chữ nét người" mấy năm liên tục ở Việt Nam đó nha!Từ khi 10 tuổi trở đi không còn là vì bên Mỹ người ta không tổ chức thôi,chứ có thì chắc khắp 4 góc nhà đầu đầu cũng là giải thưởng.Vậy mà bây giờ nét xiên,nét ngược,mờ mờ chẳng rõ là sao?Ax,bực mình rồi á!

-Hừ,chết tiệt!Mãi không được là như thế nào chứ?-Nó lăm bầm chửi thề rồi tự hỏi bản thân mình(Ad:Chị nên đi hỏi ông trời thì hơn!*Linh Chi:Bằng cách nào?*Ad:Bắc thang.*Linh Chi:Cái thang dài bao nhiêu?*Ad:Có chúa mới biết.*Linh Chi:Chúa ở đâu?*Ad:Aiz,xuống châu Diêm Vương cho

nhANH!*Bóp!!!*Á!!!)

-Đồ ngốc,không biết khắc mà bày đặt.Đưa đây!-Hắn vừa mĩa mai vừa nói với nó như ra lệnh.

-Ừ đưa,anh đã làm được đến đâu mà lằng xằng nhiều chuyện?-Nó lên giọng đáp trả.

-Xong rồi.-Hắn buông câu lạnh lùng.

-Gi?-Nó nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ rồi lại nhìn sang phần đá bên cạnh.H...Hả?!!Xong thật kia!!!Ồ mý gót!Thật không thể tin nổi.Không chỉ hoàn thành mà các nét chữ còn rất rõ ràng và cực kì đẹp nữa.

Nó vẫn còn ngạc nhiên vô biên,hắn là thiên tài hay sao?IQ của nó cao ngất ngưỡng nhưng tới hiện tại 1 chữ còn chưa khắc nổi.Vậy mà không chỉ chuyện này,những việc khác cái gì hắn cũng biết làm,cái gì cũng xử lí được tất.Ai chà chà,chắc hôm sau phải lỗi hắn đi kiểm tra IQ thôi!

-Tôi khắc cho.-Hắn vừa nói vừa đưa tay ra.

-Nhưng tôi muốn tự khắc,hay...anh dạy tôi.-Nó nói lí nhí 3 từ cuối nhưng hắn thừa sức nghe rõ,mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ,lần đầu tiên nhờ người ta dạy kiểu này đó.Ngay thật!

-Được thôi.-Chẳng hiểu sao hắn lại nhếch mép cười,1 nụ cười hoàn hảo không mấy đều cang(Nhưng cũng có không mấy đều cang còn gì!)

Hắn cầm hòn đá nhón lên khắc.Nó chăm chú nhìn theo rồi học tập.Ra là thế!Ra là do nó không biết cách nên không khắc được.Giờ thì hiểu rồi.

-Ê,đẹp không?-Nó hào hứng khoe thành quả của mình với hắn.

-Còn xấu chán.-Hắn băng lãnh phán.

-Hả?-Nó nhú mày khó chịu tỏ ý không vừa lòng.Vậy mà còn không đẹp à?Đồ thiếu thẩm mỹ!

-Tạm.-Hắn thay đổi câu trả lời.Có chút khác biệt theo chiều hướng tích cực hơn,song nó vẫn chưa hài lòng.

-Thấy đẹp thì khen thẳng luôn đi,sĩ diện!-Nó bĩu môi trước lời nhận xét của hắn.Nhưng dù sao cũng thấy vui vui vì tên Khánh Sơn nói thế là có ý khen rồi.Mà lời khen thốt từ miệng hắn cực kì hiếm nên coi như nó đây chính là thần đồng!

Bên Vân Anh...

-Ôi-Vân Anh bỗng kêu lên nho nhỏ,nắm chặt bàn tay phải nhỏ nhắn tội nghiệp.Dù đã cố gắng không bộc lộ ra ngoài nhưng ai nhìn vào cũng biết là cô đang đau.

-Vân Anh có sao không?Tay bị tê rồi à?Có cần nghỉ một lát không?Đau lắm sao?...v...v...-Gia Huy hốt hoảng,ân cần quan tâm cô gái bên cạnh bằng 1 tá câu hỏi khiến người ta như rớt ình đầu.Phải trả lời câu nào trước,câu nào sau đây?

Vân Anh không sao,đừng lo lắng!Vẫn viết tiếp được mà!-Cô tươi cười trấn an chàng trai đang cảm thấy đau hơn cô gấp bội lần.Sau đó lại cố gắng khắc tiếp những dòng chữ còn dang dở.

Bỗng 1 bàn tay của con trai đặt lên tay cô.Bàn tay trắng trẻo,mịn màng tới nỗi con gái phát ghen tỵ ấy từ từ nắm lấy,điều khiển nhẹ nhàng giúp cô hoàn thành 3 từ "Huỳnh Vân Anh" một cách xuất sắc.Không chỉ rõ chữ mà còn vô cùng nắn nót.Tóm lại bằng 1 từ:tuyệt vời.Vân Anh đỏ mặt,không dám nhìn vào khuôn mặt handsome của Gia Huy.Thấy 2 má đỏ hây hây vì thẹn thùng của cô nàng,anh chàng muốn bật cười thành tiếng lắm nhưng vẫn kìm chế được.Các bạn biết đấy,người con gái xinh đẹp như Vân Anh thì trong hoàn cảnh nào cũng lung linh hơn sao sa.Ngay ngừng hay thẹn thùng cũng vậy.Đáng yêu chết mất!

Buổi đi chơi ngày hôm ấy rất vui.Quả là kỉ niệm đáng nhớ ở vườn hoa hướng dương rực rỡ nơi ngoại thành Hà Nội.Đặc biệt hơn,trên tảng đá to lớn có màu xanh đậm trong đó,những dòng chữ được khắc sâu,nét thanh nét đậm cực kì đẹp mắt:

"Hoàng Khánh Sơn"

"Nguyễn Nhật Linh Chi"

"Đường Gia Huy...+...Huỳnh Vân Anh(Dấu "+")?)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

